

Мики Спилейн

Убиецът

На Джейн с любов

1

Някои дни висят над Манхатън като огромни невидими клещи, които бавно стискат града, докато стане невъзможно да дишаш. Глух тътен на гръмотевица отекна в пещерата на Пето Авеню и аз погледнах нагоре, където започваше небето от седемдесет и първия етаж на Емпайър Стейт Билдинг. Подуших дъжда. Беше от онези, които увисват над редиците бетонни небостъргачи, докато се просмучат с прах и остатъци, и когато слязат долу, вече изобщо не са дъжд, а потта на града.

Стигнах до моя ъгъл, пресякох при светофара и се гмурнах в партерната аркада на сградата, в която беше кантората ми. Рядко си правех труда да идвам тук в събота, но клиентът ми не можеше да дойде в друго време освен този следобед, а от думите на Велда разбрах, че той представляваше доста голям интерес.

Още двама души чакаха асансьора – един архитект от надстройката на сградата и едно момче за поръчки от магазина за доставки по домовете от същата улица. И двамата изглеждаха отегчени и изнервени. И на тях денят им беше крив. Асансьорът дойде, влязохме в него, натиснах своето копче и го закарах до осмия етаж.

В делничен ден коридорът щеше да е препълнен с подранила за обяд тълпа, но сега пустотата му придаваше мрачна тайнственост – сякаш бях престъпник и скрити очи ме следяха. Само дето бях там сам и единственият признак на живот беше светлината, която проникваше изпод вратата на кабинета ми.

Завъртях бравата, отворих и застинах за миг, защото нещо не беше наред, дяволски сигурно не беше наред, а мъртвата тишина беше гръмка като див писък. Имах четирийсет и пет калибров револвер в ръката си, свих се и се притиснах към стената, като се ослушвах, чаках, блях.

Велда не беше на бюрото си. Джебният ѝ бележник беше там, а една картонена чашка за кафе се бе разляла и изцапала пачка хартия преди да падне на пода. Не трябваше да отида далече, за да видя тялото ѝ сгърчено до стената и половината ѝ лице покрито със съсирена кръв, която струеше изпод косата.

Вратата към кабинета ми беше полуотворена и там все още имаше някой, седнал зад бюрото ми. Виждаше се част от горната половина на ръката му. Не можех да действам разумно. Врълхлетях през вратата в съляп бяс, готов да пръсна на кървави парчета някого... и спрях без дъх,

защото това вече беше направено.

Човекът, който седеше там, беше завързан за стола ми, тялото му бе неподвижно. Широката ивица лейкопласт през устата му го беше лишила и от глас, но целият ужас на станалото все още присъстваше в мъртвите му изцъклени очи, вторачени в ръце, чиито пръсти бяха отрязани до първото кокалче и лежаха акуратно подредени на бюрото. Около дюзина разрези с нож бяха отворили кожата на лицето и гърдите му и дрежите му представляваха наквасена маса съсирена кръв.

Но предметът, причинил смъртта му, бе шишът, на който държах квитанциите за разходите си. Някой ги бе измъкнал от петнайсетсантиметровия стоманен пирон, беше го наместил точно в средата на челото му и го бе забил с бронзовото преспапие, което притискаше папките ми. Убиецът беше оставил бележка, но не спрях да я прочета.

Пулсът на Велда бе слаб, но го имаше, и когато повдигнах косата ѝ, видях огромен хематом над ухото ѝ с широко разцепена кожа от страшната подутина под него. Дишането ѝ беше плитко и признаците на живот в нея бяха съвсем слаби. Грабнах палтото ѝ от закачалката, обвих го около нея, изправих се и се насилих да прогоня гнева си, след това намерих номера в телефонния указател и го избрах.

Сестрата каза:

– Кабинетът на доктор Рийди.

– Мег, тук е Майк Хамър. Бърк там ли е?

– Да, но...

– Слушай, повикай линейка с носилка и накарай Бърк да дойде веднага. Велда е тежко ранена.

– Злополука?

– Не. Нападната е. Някой се е опитал да ѝ разбие черепа.

Докато набираше, тя поръча:

– Не я помръдвай. Веднага ще пратя доктор. Пази я на топло и...

Затворих наред изречението.

Пат Чеймбърс не беше вкъщи, но телефонният му секретар заяви, че е на работа. В номератора се обади един сержант, взе името ми, свърза ме и когато Пат каза „Капитан Чеймбърс“, му наредих да дойде в кантората ми с чувал за трупове. Не можех да губя време за обяснения, когато Велда може би умираше до мен.

Вях безпомощен, неспособен да направя друго освен да коленича, да държа ръката ѝ и да ѝ говоря. Кожата ѝ бе студена и влажна, пулсът отслабваше. Безсилието, което изпитвах, беше като в сънищата, когато се опитваш да избягаш от нещо ужасно, което те преследва, но не

можеш да тичаш достатъчно бързо. А сега трябваше да стоя тук и да гледам как Велда се разделя с живота, докато някакво копеле навън непрекъснато се отдалечаваше все повече и повече.

Ръце обвиха раменете ми, дръпнаха ме назад и Бърк каза:

– Хайде, Майк, пусни ме до нея.

Почти се метнах върху него преди да разбере кой е и когато видя лицето ми, той попита:

– Добре ли си? След малко отговорих:

– Добре съм – и се отстраних от пътя му.

Бърк Рийди беше лекар, излязъл от касапницата на Виетнам с целия опит, необходим за да се справи със спешен случай като този. Той и сестрата се движеха бързо и усещането за безпомощност, което изпитвах, отслабна. Преместих бюрото, за да им направя място, като се опитвах да не слушам коментарите им. В тяхната интонация имаше нещо, което носеше белег на безнадеждност. Почти веднага пристигнаха и хората с линейката, явно доволни, че виждат лекар, дошъл преди тях. Те внимателно сложиха Велда на носилката и я изнесоха от кабинета, а Бърк отиде с тях.

През цялото време Мег внимателно ме бе избутвала настрана, като нарочно закриваше ползрението ми, защото разбираше какво става в главата ми и когато те излязоха, ми подаде чаша с вода и капсула от пластмасово флаконче.

Поклатих глава.

– Благодаря, но нищо не ми трябва.

Тя затвори капачето на флакончето.

– Какво е станало, Майк?

– Още не знам – посочих вратата на моя кабинет. – Иди и погледни там.

В очите ѝ се мярна безпокойство, отиде до вратата и я отвори. Не мислех, че сестрите от нейното поколение могат така да се задъхат. Мег закри уста с ръка и главата ѝ се затресе от ужас.

– Майк... Ти не спомена...

– Той е мъртъв. Велда не беше. Ченгетата ще се погрижат за него.

Тя отстъпи заднешком от вратата, после се обърна и ме погледна.

– Това е първото... умишлено убийство... което виждам – бавно, много бавно очите ѝ се разширяваха.

Поклатих глава.

– Не, не съм го направил аз. Който е ударил Велда е извършил и това.

Облекчението в изражението ѝ беше явно.

– Знаеш ли защо?

– Още не.

– Извикал си полицията, нали?

– Веднага след като ти се обадох – кимнах към вратата. – Защо не се върнеш в кабинета? Аз ще се погрижа за нещата тук.

– Докторът смяташе, че трябва да се грижа за теб.

– Аз съм добре. Ченгетата ще искат да говорят и с теб, и с Бърк по-късно, но няма нужда още сега да се омотаваш с тях.

– Сигурен ли си? Кимнах.

– Просто стой при Велда, нали ще го направиш?

– Веднага, щом докторът ми се обади, ще се свържа с теб.

Когато излезе отидох до миниатюрното барче под прозореца и си взех чаша. По дяволите, не беше време да се пие. Върнах чашата обратно и влязох в кабинета си.

Мъртвецът все още гледаше своите осакатени ръце, като явно игнорираше шиша, забиван в черепа му чак докато гравираната основа бе направила вдлъбнатина в кожата. Изцъклените му очи сякаш бяха потъмнели.

За пръв път погледнах бележката на бюрото си. Едрите главни букви бяха написани почти триумфално през една от моите бланки под логотипа. Гласеше: „УМИРАШ, ЗАДЕТО МЕ УБИ“. Под тях с нарочно изтънчен почерк стоеше подпис: Пента.

Чух, че входната врата се отваря и Пат извика името ми. Отвърнах:

– Насам, Пат.

Пат беше ченге, виждало всичко. Този бе само поредният в списъка му. Но не убийството го смути. А мястото, където бе станало. Обърна се към униформения на вратата.

– Има ли някой отвън?

– Само нашите хора. Те спират всички пред асансьорите.

– Добре. Задръжте всички навън за пет минути – нареди той. – И нашите също.

– Разбрано – каза ченгето и излезе.

– Нека поговорим – рече Пат. Не трая дълго.

– Трябваше да се срещна с перспективен клиент на име Брюс Люизън на обяд в кабинета си. Велда е дошла по-рано, за да отвори и да свърши някои други работи. Влязох малко преди дванайсет и я намерих на пода, а човекът – умрял.

– И не си пипал нищо?

– Тук не, Пат. Но не можех да чакам да се появиш, за да повикам лекар за Велда.

Пат ме погледна с оня познат поглед. Усетих, че усмивката ми се изкривява. Нямахше нищо смешно.

– О, ще пипна копелето, Пат. Рано или късно.

– Стига си дрънкал, ясно ли е?

– Разбира се.

– Познаваш ли този тип? Поклатих глава.

– Нов е за мен.

– Някой си е мислел, че убива тебе, момче.

– Хич не си приличаме.

– Ама е на твоя стол.

– Да, там е.

Той прочете бележката и попита:

– Кого си убил, Майк?

– Стига, Пат. Не си играй.

– Тази бележка нищо ли не ти говори?

– Нищо. Не знам защо, но някой положително го мисли сериозно.

– Окей – очите му изглеждаха уморени. – Нека пуснем тук нашите момчета.

Когато фотографът засне трупа от всички посоки и осакатяването – в едър план, Пат и аз отидохме в стаята на Велда, където униформени полицаи ръсеха прах за отпечатъци и претърсваха мястото за всякакви случайни улики. Пат вече беше нахвърлял в бележника си това, което му бях разказал. Сега помоли:

– Дай ми цялото разписание на деня си, Майк. Започни със ставането си тази сутрин и ще проверя всичко, докато е прясно.

– Виж какво... Когато Велда дойде на себе си... – видях израза на лицето на Пат и кимнах. Стомахът ми беше станал на възел и исках само да глътна малко чист, студен въздух. – Станах в седем. Взех душ, облякох се и отидох в магазинчето за кифли, взех вестника, върнах се в апартамента, ядох, прочетох новините и тръгнах на гимнастика.

– Къде?

– В салона на Бинг. Знаеш къде е. Пристигнах там в девет и половина, занимавах се повече от час в една зала, взех душ и излязох в единайсет и половина. Бинг лично може да потвърди това. До кантората ми е двамазет минути пеша, а по пътя срещнах двама познати. Единият беше Бил Шийн, ченгето-бияч, а другият – Манюъл Флорио, собственикът на бар „Помпели“ на Шесто Авеню. Вървахме заедно известно време,

после се разделихме. Дойдох в кантората няколко минути преди дванайсет и влязох в... това – посочих с ръка стаята. – Бърки Рийди ще ти даде медицинския си отчет за Велда, а медицинската експертиза ще може да установи часа на смъртта доста точно, така че не ме замесвай със заподозрените.

Пат свърши с писането, откъсна лист от бележника си и го затвори. Повика един от детективите, подаде му листа и му каза да провери всички детайли на моя разказ.

– Нека се придържаме стриктно към системата, момко. Погледни истината в очите, ти не си сред любимите й.

Медицинският експерт беше нисък бъчвоподобен човек със светлосини очи, настръхнали от любопитство. Всяка дреболийка беше съществен пункт и когато свърши с физическата страна на изследването отстъпи назад и бавно обиколи трупа, сякаш извършваше психологически анализ на престъплението. Пат не се опита да го прекъсне. Това беше времето на медицинската експертиза и каквото и да видеше при своето изследване сега, щеше да бъде ценно, защото тялото никога вече нямаше да бъде огледано в това положение. Два пъти той се връща, за да разгледа критично настолния шиш в челото на мъртвеца, след това направи доволна гримаса и с щракване затвори чантата си. Пат попита:

– Какво мислиш?

– За времето?

– Да, да кажем.

Медицинският експерт погледна часовника си.

– Бих казал, че е убит между десет и единайсет часа. Положително не след единайсет. Ще кажа по-точно след аутопсията. Идентифициран ли е?

– Не още – каза Пат.

– Интересна смърт. Тези лицеви и гръдни разрези са направени с изключително остър инструмент с късо острие.

– Джобно ножче? – попитах го аз.

– Да, възможно е. Някои хора носят такива неща.

– Някаква медицинска причина за разрезите?

– Искате да правя предположения?

– Разбира се – потвърди Пат.

– Направени са, за да изплашат жертвата. Смайващо е какво може да направи с психиката на човека видът на острие, което разкъсва собственото му тяло. Тези рани са прекалено дълбоки, за да ги нарека повърхностни, но не достатъчно дълбоки, за да бъдат фатални.

– И това ни довежда до ръцете.

– Едно твърде необикновено обезобразяване – неговите ярки сини очи погледнаха двама ни, после се спряха на Пат. – Виждал ли си нещо такова досега? – Пат поклати глава. – Спомням си, че някъде съм чувал за подобно нещо. Ще направя малко разследване по въпроса, когато се върна в кабинета си. Откровено казано, мисля, че е подписана страатагема.

– Какво?

– Нещо, което убиецът оставя, за да го запомнят с него.

– Това е доста сложен начин да си напишеш името – подхвърлих.

– Съгласен съм – каза медицинският експерт, – но пък никога няма да го забравите. Ала този, на когото е искал да направи впечатление, е самата жертва. Вижте, нека ви покажа как го е направил.

Взе ръката на мъртвеца, вдървена след смъртта, като я насили да опъне показалеца и остави другите кокалчета да се свият надолу към бюрото. Там, където свършваше пръстът, се виждаше драскотина от острието по дървото.

– Представете си какво е да си длъжен да гледаш как ти режат всеки пръст точно на кокалчето, и да не можеш даже да извикаш за облекчение! Болката трябва да е невероятна, но дори и тя не може да бъде толкова ужасна, колкото финалното забиване на шиша в главата му.

– Какво пазите за накрая, докторе? Медицинският експерт отправи към Пат всезнаеща усмивка.

– Искаш да знаеш как един възрастен човек се е оставил да бъде напълно обездвижен по този начин ли?

– Именно – отговори Пат.

Като обърна въртящия се стол така, че гърбът на жертвата се оказва срещу нас, медицинският експерт повдигна рошовата коса и отмести малко снопче над ухото.

– Удар с обичайния тъп предмет, достатъчно силен, за да направи жертвата безчувствена за около десет минути.

Устата ми пресъхна и сякаш нещо запълзя по гърба ми. Ударът, който беше отправил към Велда, не беше, за да я зашемети. Онова беше убийствен удар, замах с обмислено намерение да умъртви. Отново погледнах телефона. Мег все още не се бе обадила.

Пат се наведе и внимателно разгледа трупа. Ръката му закачи сакото и го разтвори. От джоба на ризата стърчеше чек от „Кон Едисън“, сгънат на две. Пат го разгъна и прочете името:

– Антъни Сика – той ми го показа. – Познаваш ли го, Майк?

– Никога не съм го виждал – адресът му беше от Лоуър Ийст Сайд в Манхатън.

– Късметлия си, че си имал заместник.

– И е ужасно, че Велда не е имала.

Напрежението отново ме обхвана и започнах да дишам тежко, без да го съзнавам. Пат разгърси ръката ми.

– Стига, Майк!

Избърсах уста с опакото на ръката си и кимнах. Медицинският експерт посочи бележката.

– А това е грешната стъпка на неговото его, не мислите ли?

Мъртвецът не може да чете, кой тогава? И кой е Пента?

– Оставяш ни цялото това забавление, докторе.

– Дръжте ме в течение. Много съм заинтригуван. Ще получиш доклада ми утре – когато минаваше край мен ми отправи отново оня син поглед. – Познавам ли ви, сър?

– Майк Хамър – казах аз.

– Чувал съм да ви споменават.

– Това е моята кантора.

– Да – той се огледа, странно критичен. – Кой ви е мебелирал?

– Това е неговото чувство за хумор – поясни Пат, когато експертът излезе. След това повика двама от хората си да се заемат със самия труп.

Отидох до телефона и се обадох на Мег. Телефонният секретар каза, че тя ще се върне в шест часа. Обадох се директно в болницата, но там още нямаха доклад за състоянието на Велда. Никой не искаше да прави предположения.

Мина още час, докато специалистите свършат работата си и тялото беше откарано в гумирания си саван. Пат беше на телефона и когато затвори се обърна към мен и каза уморено:

– Вестникарите току-що са подушили събитието. Още ли са на твоя страна?

– По дяволите, повечето от старите са приятели, но някои от младите са фатални.

– Почакай да прочетат бележката.

– Да, страхотно ще е.

– Още не си ми казал кого си убил, Майк – този път имаше спокойна сериозност в тона му. Въпросът беше пряк и прост.

Обърнах се към него и срещнах твърдо погледа му.

– Познаваш всички, на които съм смачквал фасона. Последният беше Джулиъс Марко, кучият син, който беше почти готов да убие онова

дете, когато го пипнах. Но това беше преди четири години.

– Колко си застрелял оттогава?

– Съвсем малко. И никой не е умрял.

– Бил си свидетел при два-три случая на Първи отдел за убийства, нали?

– Разбира се. Както и още някои хора.

– Неотдавна ли?

– По дяволите, не. Последният беше преди няколко години.

– Тогава кой ще иска да те убие?

– Не мога да се сетя за никого.

– Дявол да го вземе, някой иска да си повече от мъртъв. Искат да те наскат и да ти забият шиш в главата. Някой е имал работа с теб на обяд, пристигнал е рано, отстранил е Велда и не е трябвало да те чака, защото в кабинета ти е имало човек, когото е взел за теб и вместо теб е приковал горкото копеле.

– И аз си го помислих.

– И сме заседнали, докато не открием досиетата на всички и не получим показанията на Велда.

– Така изглежда – казах аз. – Свърши ли тук?

– Аха.

– Ще запечаташ ли стаите?

Пат сви рамене.

– Няма нужда.

Взех телефона и се обадох на портиера. Казах му какво се е случило и че искам мястото да се почисти. Отговори, че лично ще се заеме с това. Благодарих му и затворих.

– Хайде да идем да хапнем нещо – предложи Пат. – Ще се почувстваш по-добре. След това ще отидем в болницата.

– Няма смисъл. Велда е в безсъзнание, в критично състояние. Никакви посетители. Обаче ще ти кажа какво можеш да направиш.

– Какво?

– Постави едно ченге пред вратата й. Лицето Пента изпусна и двама ни и просто може да поиска втори тур по някого от нас, когато разбере какво е станало.

Пат взе телефона в стаята на Велда и предаде нареждането. Когато затвори, ме попита:

– Какви са ти плановете?

– По дяволите, идвам с теб в апартамента на Антъни Сика.

– Слушай, Майк...

– Не искаш да отида сам, нали?

– Човече, ти си истинска напаст – рече Пат.

Навън ръмеше. Приличаше повече на плюене на небето върху нас. Завършваше така, както беше започнало. Лошо, наистина лошо.

Пат имаше кола без опознавателни знаци на ъгъла. Прекосихме района и се отправихме на юг към Второ Авеню. Настилката беше хлъзгава, ярко оживена от неоновите отражения и широките ивици светлина на уличните лампи. Времето нямаше значение за хората, които живееха тук. Те никога не прекарваха навън достатъчно дълго, за да изпитат досада. Пат не си правеше труд с червената си светлина, просто влизаше и излизаше с автоматична прецизност в и от потока жълти таксита и редки коли.

И двамата бяхме потънали доста дълбоко в мислите си, докато не пророних:

– Можеше да накараш някой от детективите да направи това.

– Не ми лази по нервите, момче. Няма да те пусна сам в никакво първоначално издирване.

– Разследваш труп, а не заподозрян в убийство. Какво, по дяволите, бих могъл да направя?

Колата пред нас удари спирачки, Пат изруга и рязко зави наляво.

– Не знам какво би могъл да направиш, Майк. С теб никога не може да се каже какво ще стане. Има нещо, което виси над тебе като магнит, който привлича всички побъркани към вратата ти.

– Това не е извършено от побъркан.

– Всеки убиец е побъркан – заяви той.

– Може би, но някои са по-преднамерени от други.

Пат намали скоростта и зави наляво. Проверяваше номерата на сградите, когато ги имаше, после започна да брои нататък до жилището, което търсеше. Едва ли някой на тази улица притежаваше кола, а който я имаше, не би я паркирал на улицата. Спряхме зад една ошушкана останка от стар буик и излязохме от колата.

Отпреди много години говорят за подлежащи на разрушаване квартали като този, но никога не успяха да стигнат до тях. Едно по едно зданията губеха всякаква възможност да бъдат наети и собствениците им ги изоставяха. Тук-там имаше по някое, ремонтирано от някого достатъчно, за да осигури плащащи наематели, стига да нямаха нищо против съжителството с хлебарки и плъхове.

Изкачихме се по малка веранда от пясъчник и влязохме през очукана дървена врата. Лампата на тавана в антрето беше защитена с телена

решетка. Четирийсетватовата крушка правеше всичко болезнено жълто. Както обикновено, пиринчените вратички на пощенските кутии бяха широко отворени и във всяка имаше по един евтин рекламен вестник. Върху месинговата рамка в горния ѝ край с черен маркер бяха надраскани имена. Двете средни бяха наполовина изтрити. Антъни Сика беше обитател на най-горния етаж.

Осветлението на стълбището достигаше само до средата, но Пат имаше мощно джобно фенерче и освети пътя ни нагоре през боклука, който беше разпилян по стълбите. Настъпихме няколко празни кутии от бира и четвъртлитрови шишета от уиски, докато стигнем до първата площадка. Очевидно посетители никога не стигаха по-далече от най-горните ѝ стъпала. Останалата част от пътя беше чиста. Вратата, която търсехме, имаше на себе си цифрата четири, начертана с бяла боя. Беше заключена. Всъщност, имаше три ключалки.

– Мислиш ли, че една кредитна карта може да ги отвори, Пат?

– Не, по дяволите. Имам разрешение.

– Тогава го използвай.

Той ритна рамката на вратата, избя я, бръкна вътре и отвори ключалките, а след това и самата врата, като я ритна. Застана отстриани и заопипва за електрически ключ зад касата, намери и го щракна. Нищо не се раздвижи, освен хлебарките.

Обитателят не е бил пълен мърляч. Нямаше мръсни чинии и мивката беше чиста. Мебелите бяха вежди, може би купувани на старо, леглото не беше оправено, само малко поопънато, и в банята имаше подобие на ред. Хладилникът беше за музей, но работеше, машинарията му бръмчеше. В него имаше два замразени обяда, половин картонена опаковка мляко, малко масло и шест бири.

Попитах:

– Какво мислиш?

– Постоянна квартира. Гадна, но подредена. Три костюма и спортно сако висяха в гардероба, всичките по на няколко години. Два чифта обувки, кафяви и черни, бяха на пода до куфар „Самсонайт“, който беше отворен и празен. В ъгъла, почти невидим, лежеше малък метален правоъгълник. Взех го с носна кърпа.

– Пат...

Той дойде и му показах пълнителя на автоматичен пистолет. Беше пълен със 7,65 милиметрови патрони.

– Чудесно – промърмори. – Хайде да намерим останалото.

Търсихме, но това беше всичко. Наоколо нямаше пистолет за този

пълнител. Пат каза:

– Това е ужасно странно.

– Не непременно. Беше ритнат в ъгъла на гардероба. Може да си е стоял там отпреди той да се засели тук. Почти нямаше да го забележа.

За петнайсет минути бяхме огледали всеки сантиметър на жилището. Картонена кутия в един от шкафовете съдържаше няколко десетки квитанции от платени сметки, няколко фиша от заплати и пачка стари двудоларови талони за залагания от хиподрума в Джърси. Беше глупав сувенир, но поне е можел да пресмята загубите си.

Единственото нещо, което сякаш не си беше на мястото тук, бе ръчно изработена кутия за инструменти с набор длета, бургии и два чука с много износени дръжки. Пат рече:

– Тези инструменти са антики, всичките са направени от сержант Хардуеър още през двайсетте години – той погали едно от дългите тънки длета, като провери остротата му с върха на пръста си. – Някой е извършвал прецизна работа с тези джунджурии. Истинска скулптура.

– Мислиш, че са откраднати?

– Защо? Не могат бързо да им се вземат парите. Повече ми прилича на спомен – Пат обърна кутията с дъното нагоре. На него грижливо бяха гравирани инициалите В. Д.

– По-добре пипай с гумени ръкавици – усмихнах се аз.

– После ще си направя пеницилинов удар – той огледа квартирата за последен път. – Антъни Сика не е завещал кой знае какво. Чудя се кой ли е наследникът?

Намествах касата в отвора, който беше направил кракът на Пат.

– Е, вземи кутията с инструменти, за който е там от роднините му. Нищо друго не си заслужава.

Той угаси светлината и затвори вратата. Когато пипнешком слязохме по стълбите и излязохме на улицата, постояхме там около минута като и двамата се чудехме какво ли е накарало човек като Антъни Сика да живее на такова място и единственото му съкровище да е кутия със старинни инструменти.

Най-после Пат сви рамене под дъжда и влязохме в колата. Той хладнокръвно ме погледна.

– Оня убиец не ще да е търсил Сика, Майк.

– За какъв дявол ще търси мен? Той запали мотора.

– Мисля, че ще трябва да открием това.

2

Спах без сънища, но се събудих уморен. Чувствах се като че ли бях тичал и се събудих с усилие. Само няколко секунди продължи объркаността във времето, след това цялата сцена от предишния ден ме връхлетя с трясък.

Ръката ми грабна телефона и трескаво избрах номера на болницата. Изгарях от нетърпение, сбърках номера и трябваше да набирам отново. Този път от централата ме свързаха със сестрата на етаж, където беше Велда. Тя тихо ми съобщи, че Велда е прекарала спокойна нощ, все още е в критично състояние, но се подобрява. Не, още не може да бъде посещавана.

Облекчението, което изпитах, беше като от заляла ме прохладна морска вълна. Болниците никога не искат да звучат оптимистично, така че съобщението беше благоприятно. Позвъних на Бърк Рийди вкъщи и го вдигнах от леглото. Той можа само да каже:

– По дяволите, бях на крака цяла нощ. Кой е?

– Майк е, Бърк. Какво става с Велда?

– О, ти ли си. Почакай малко – чух как налива нещо и го изпива, после рече: – Този път прескочи трапа. Ужасно мозъчно сътресение. Ударът е нанесен достатъчно силно, за да я убие, но косата ѝ е образувала дебел сноп под предмета и това е притъпило въздействието. Страхувах се, че може да има счупване на костта, но нямаше. Всичките ѝ жизнени показатели се възстановяват и ще я държим изолирано още един ден.

– Дойде ли в съзнание?

– В около четири часа сутрин. Беше само кратко събуждане и заспа отново.

– Кога мога да я видя?

– Може би тази вечер, но не искам никакви разговори. Тя ще бъде замаяна от успокоителните лекарства или ще има адско главоболие. И в двата случая няма да иска да говори.

– С какво е ударена?

– Някой ден ще намерят друго название на така наречения „тъп предмет“. Обаче не е бил твърд като, например, желязна тръба. Затова е имал по-слабо премазващо действие и доколкото съм запознат с обвити-те с кожа палки, нападателят е използвал нещо такова. Между другото

това писах и в доклада си за полицията – той спря за момент, после продължи: – Мег ми каза, че в другия кабинет е имало мъртвец.

– Бърк, ти не би могъл да му помогнеш. Той наистина беше мъртъв.

А Велда беше жива и само това имаше значение.

– Ти си сантиментално копеле, знаеш ли?

– Само реалист, момче.

– Искам да знам за какво е всичко това.

– Ще научиш.

– Надявам се. Ти вече си единственият ми източник на развлечения.

– Не ми трябват развлечения – казах аз. – И, Бърк...

– Да?

– Благодаря.

– Няма проблеми. Ще получиш сметката.

Затворих, направих кафе в кухнята и изях една кифла, останала от вчера. Когато включих радиото за новините, трябваше да чакам петнайсет минути, за да стигнат до местните и говорителят спомена за убийство с мъчения в кантората на един бизнесмен от Манхатън. Случаят е последствен и никакви имена не бяха съобщени. Досега жертвата не е идентифицирана.

Тъкмо си бях налял втората чаша кафе, когато позвъни телефонът. Обаждаше се Пат.

– Мисля, че трябва да дойдеш в кабинета ми.

– Какво е станало?

– Ами, най-малкото, разполагаме с идентификация на жертвата.

– И какво още?

– Имаме тук някаква странна компания.

– Лоша?

– Не е добра.

– Добре. Ще си сменя бельото – казах аз. След добрата новина от болницата нищо не можеше да ми развали деня.

Неделя сутринта в Ню Йорк не прилича на никое друго време. От зазоряване до десет часа градът е като нероден зародиш. Съществуват слаби звуци и размърдване, които едва се забелязват, след това се появяват леки движения и възникват форми, но нищо не се случва. Това е време, през което бързо и спокойно можете да отидете навсякъде поради необичайната пустота.

Самотният таксиджия, който ме взе, скоро завършваше смяната си

и за щастие не искаше да говори. Закара ме до сградата на Пат, взе ми парите, щракна бутона на надписа „Не работи“ и се върна в града.

Неделята се бе просмукала даже в полицията. На партера беше време за кафе и понички и работеше минимален екип. Всички бяха дружелюбни, в това число и сержант Клаус, който ми намигна и каза, че капитан Чеймърс и компания ме чакат горе.

Пат беше в коридора когато излязох от асансьора и, без да каже дума, ме поведе към кабинета си. Като затвори вратата, рече:

– Ти заяви, че не познаваш човека, който беше убит.

– Така е, не го познавам.

Пат нещо го бе прихванало и беше бесен.

– Сигурен ли си?

– Слушай, Пат, за какво става дума? Казах ти, че не го познавам.

– Това е момчето, което разнася поръчки от един магазин за канцеларски материали и ти е донесъл за одобрение няколко бланки.

– Велда се занимава с тези неща.

– Човекът се е обадил в магазина и е казал на шефа си, че поръчката се одобрява и трябва да се изпълни.

– Значи затова е бил на бюрото ми. Казаха ли ти времето?

– Било е около десет и двацет.

– Това изяснява нещата.

– Но има и още нещичко.

– О!

– Името му е Антъни Ди Сика. Говори ли ти нещо?

Поклатих глава.

– Значи някъде е премахнал частицата „Ди“ от името си.

– Така изглежда.

– Това обяснява инициалите В. Д. на оная кутия. Трябва да е била на баща му. И така, докъде стигнахме?

– Имаме досие за него в Ню Йорк. Два пъти е затварян за дребни престъпления преди петнайсет години. Слаба работа, но поне има досие. Успяхме да измъкнем тези данни, когато проучвахме шофьорската му книжка.

– А някакви отпечатъци?

– Онези отрязани пръсти се върнаха от лабораторията тази сутрин. Снехме им отпечатъците и ги пуснахме в компютрите.

– И какво мислиш, Пат?

– Обикновено се оправяме с нашите убийства без някой да ни се бърка. А сега внезапно се проявява височайш интерес... от кабинета на

областния прокурор.

Свих рамене.

– Значи има право.

– Това не е общо правило, момче. Когато се върнах тук, вече беше дошло нареждане. Онази бележка остава поверителна, докато областният прокурор реши да я оповести. Струва ми се, че това, което ти е разтърсило, е подписът Пента. По дяволите, не би могло да бъде друго.

– Какво обяснение ти дадоха?

– Дадох ми куп лайна, това е. Вдигнах страшна врява горе, но когато инспекторът ти казва да приемеш нещо, ние го приемаме.

Приятелски потупах Пат по рамото.

– Ако ония катерички искат да си играят игрички, нека си играят. Един такъв смахнат случай може да породи някои доста интересни заглавия.

– Похватите им вонят, Майк – той помълча, после ми хвърли изпитателен поглед. – Споменавал ли си за оная бележка някъде?

– За пръв път участвам в нещо, при което глутницата новинари не е по петите ми. Покрай уикенда и офиса ми на осмия етаж, където не би могъл да побереш онези момчета, това беше едно дяволски спокойно убийство. Колко други станаха последната нощ?

– Четири в Манхатън.

– Значи сме се загубили в навалищата.

– Не за дълго, момче, не за дълго. Просто подушвам как това ще се пукне като загнойл зъб.

– То е необяснимо.

– Необясним ми е задникът. Почакай, докато видиш кой иска да се срещне с теб.

– О!

– Имаме нов помощник-областен прокурор и тя иска да говори с теб. С нея е и някой от губернаторския кабинет в Олбъни. Той има доста тежичко писмо на хартия с релефна щампа, което изисква да му оказваме пълно съдействие.

– И го получава.

– Разбира се – призна Пат. – Хайде да вървим при твоя неприятел.

Град Ню Йорк има многобройни помощник-областни прокурори, но не са подредени по ранг или старшинство, така че всеки един изглежда като важна клечка в системата. Кандейси Еймъри далеч не беше клечка.

Бе висока аристократична блондинка с лице на фотомодел и тяло,

което не беше създадено надве-натри. Всяко късче от нея бе грижливо обработено и когато се движеше, разбираш, че танцува, и кара ски, и може да се гмурне на петдесет метра дълбочина с леководолазен апарат. Видът ѝ на момиче с високи гърди отразяваше реалността, подчертана от костюм така драматично-небрежен, ушит по такава ефективна кройка, че просто вонеше на пари, които могат да купят каквото поискат.

Никога не би могъл да наречеш Кандейси Еймъри Кенди. Може да ти се прииска да целунеш чувствеността на тези пълни устни, докато ти мине през ума, че това би могло да бъде като да си лепнеш езика върху леден плъзгач на шейна, откъдето не можеш да го измъкнеш.

Бих искал някой ден да я пипна съвършено объркана и да я перна с една топка там, където никога няма да забрави.

В онази секунда, в която очите ни се срещнаха, тя узна всичко, което мислех и разбра, че и аз го съзнавах. Кимнах и казах:

– Мис Еймъри – и ѝ подадох ръка. Не беше липса на етикет, а само предизвикателство, което тя посрещна без ни най-малко да промени изражението си. Знаех, че трябва да стиска здраво ръка и я накарах да усети и моята.

– Мистър Хамър – отвърна. Гласът ѝ съответстваше на всичко останало. Гърлен, но в крайна сметка не мек. В него имаше решителност. Мъничка значка на Фи Бета Капа – най-старото дружество на отличниците – висеше на изящна златна верижка и се гушеше между гърдите ѝ.

От нея се излъчваше превъзходство като невидим воал и аз се усмихнах, просто едва-едва се усмихнах с очи, близващи нейните и за миг видях нищожно малка промяна на изражението ѝ, но котката внезапно разбра, че мишката е кобра, и воалът се спусна отново.

Човекът от Олбъни бе Джеръм Колман и не уточни какъв пост заема. Но беше длъжностно лице, изглеждаше законен и би могъл да бъде ченге. Каза кратко „Здравейте“ и прие поканата на Пат да седне до малка заседателна маса. Столът, който ми беше предложен, ме правеше мишена на всички забележки, така че го отминах и седнах на този до него. Ако някой иска да ме загради, първо трябва да ме хване. Видях как Пат потисна усмивката си, а Колман изглеждаше раздразнен. Мис Еймъри знаеше, че го направих нарочно и също толкова нарочно седна точно срещу мен.

– Кой ще започне? – попитах аз.

Джеръм Колман бръкна във вътрешния си джоб и извади сгънат лист хартия, който разгъна пред себе си. Не беше обърнат към мен, но видях, че е копие на бележката, оставена върху бюрото ми от убицеца.

– Не обичаме загадките, мистър Хамър. Мълчах и чаках.

Мис Еймъри каза:

– Изглеждате замесен в убийство. Алибито, което сте представили на капитан Чеймбърс, е проверено, така че не сте участвали в извършването на убийството, но въпреки това изглеждате главното действащо лице.

– Радвам се, че казахте „изглеждате“. Тя пропусна забележката ми.

– Очевидно жертвата е взета за вас и ужасно жестоко е малтретирана. Ако това е акт на отмъщение, убиецът положително трябва да е имал причина.

– Мис Еймъри – обадох се аз, – радвам се, че не ми прочетохте какви права имам.

– Не сте арестуван, мистър Хамър.

– Но това си е чист разпит.

– Точно така. А вие сте законен частен детектив по законите на щата Ню Йорк, с разрешение да носите оръжие и се очаква да бъдете в пълно съгласие със законите и статутите на този щат и да съдействате изцяло при усилията за тяхното изпълнение.

Нямаше нищо, което би могло да изпълзи отдолу, така че отново се усмихнах с онази незабележима усмивчица.

– Какво мога да ви кажа?

– В бележката се споменава, че сте убили някого – рече тя.

– В бележката се споменава, че съм убил убиеца – напомних ѝ аз.

– И това е загадката – вмъкна Колман. Пръстът му подчерта написаното с главни букви „УМИРАШ, ЗАДЕТО МЕ УБИ“.

Досега Пат не бе казал нищо. Беше ме оставил да вода топката.

– Мистър Колман... Никога не съм обвиняван в убийство. Нито в углавно престъпление. Това, което изглежда имате пред себе си, е някакъв психопат, който е решил да разруши кабинета ми, за да извърти страховтен номер.

– Научихме, че никога не ходите в кабинета си в събота.

– Рядко – казах аз.

– Имахте уговорка за среща с лице, което никога не сте виждали.

– Моят бизнес е главно такъв.

– Секретарката не ви е дала никакви сведения за характера на срещата – продължи.

– В моята работа клиентите нямат интерес да излагат работите си на секретарките. Аз съм главният двигател.

Той дълго и втренчено ме гледа, носле заговори:

– Изглежда цялата игра е била, за да ви примамят и да бъдете убит. Че се е осуетила не ни интересува. Важното е защо въобще е станало. Убиецът явно ви обвинява в убийството на някого.

– И ако си е направил такъв труд да отмъсти за него, значи то наистина е станало? – чаках. Никой нищо не казваше. Добавих: – Бива си я вашата загадка. Напуска кабинета жива, с обвинение, че е убита.

– Кой е Пента? – попита Кандейси Еймъри. Но бях готов и за такъв въпрос.

– Защо питате за това един мъртвец?

– Защото бележката е написана, за да бъде прочетена от човек, който още е бил жив. Искал е да се увери, че жертвата знае защо умира и кой я убива. Ако е мислел, че убива вас, значи е знаел, че ще познаете името, преди да умрете.

– Умно, мадам, много умно. Би могло да е възможно, но за съжаление не е. Нека сега ви кажа нещо. Ако изобщо имах някаква информация по въпроса, щях да я дам на Пат на местопрестъплението снощи. Имаме налице огромен късмет и не знам къде и как, но, по дяволите, вече съм замесен. Адски сигурен съм, че съм замесен. Когато е ударил Велда, аз вече съм бил вътре, и ще остана вътре, докато този шибан психопат бъде прикован за стената. Съжалявам за езика, лейди, но така стоят нещата.

С добре модулиран глас тя каза:

– Вие нищо шибано няма да правите, мистър Хамър. Стойте съвсем настрана от тази работа, иначе разрешителното ви ще ви бъде отнето незабавно. Извинете за езика, моля.

– Топката е у вас – отвърнах саркастично.

– Да, знам. И ако бях на ваше място, щях да поразмисля малко над произхода на името Пента. Всъщност смятам, че би трябвало да размишлявате не повече от един ден, преди да получите писмо от Бюрото за разрешения – тя стана и ме погледна отгоре. – Ясно ли е?

Станах бавно и вече не ме гледаше отгоре. Беше висока, но не чак толкова.

– Много ясно – рекох.

Когато излязоха от стаята, Пат кратко се изкили.

– Тя всъщност ти изгърси кофа боклук на главата – той отново се засмя. – Наистина не те познава добре, нали?

– По дяволите, не може ли да чете вестници? – ритнах стола и отново седнах. – Какво намериха твоите момчета в кабинета ми?

– Нищо.

– Само толкова? Нищо?

– Ти и Велда сте оставили повечето отпечатъци, някои са на чистачката и някои като че ли са на убития. Нашият убиец е оставил петна, значи е носил ръкавици, при това не хирургически, през които понякога проникват отпечатъци. Лейкопластът е най-обикновен, какъвто можеш да си купиш във всяка аптека. Използвал е цели две ролки петсантиметров лейкопласт и е взел празните макари със себе си.

– Почистиха с прахосмукачка, нали?

– И това е пипкава лабораторна работа. След ден-два ще видим какво са събрали.

– Нищо ли не насочва към идентификация на Пента?

Пат раздражено ми се намръщи и поклати глава.

– Това най-напред тръгна по жиците. Вашингтон, Интерпол... Всички бяха уведомени. Лошото е, че е уикенд. Всеки си отива през уикенда и някой преуморен чиновник загърбва всичко.

Той седна, изпъна се и попита:

– Какво смяташ да кажеш на Ледената лейди?

– Да пикае на пръчка.

– По-добре ѝ поднеси Пента. Ще те обикне заради това.

– Ще мина и без любовта ѝ. Коя е тя, впрочем?

Пат стана и си наля чаша кафе. Пусна вътре две бучки захар, отпи и каза:

– Лице, което областният прокурор е държал в тайна. Била е тактиктът на два едри случая, които го издигнаха до мястото му миналата година. Внезапно е поискала да работи на терена и ти я привлече, момко.

– Страхотно.

– Не се опитвай да ѝ дълбаеш мозъка. Тя е истинско дете-чудо.

– Не е, щом се опита да ми пробута тъп блъф. За кого ме мисли, по дяволите, за детенце с нов билет?

– Повярвай ми – рече Пат, – тя е намерила нещо, с което да те нападне. На твоето място бих си прикрил задника.

Големият часовник на стената показваше десет и двайсет и пет и аз сверих своя. Казах на Пат, че трябва да свърша някои работи и ще му се обадя по-късно. Той дяволски добре знаеше какво имам предвид и само каза „Довиждане“.

Уикендите са особено време, когато редовната смяна на поддържащия учредението персонал отсъства и ти помагат случайни хора. Някои са от постоянните, изкарващи по някой допълнителен долар, други – пенсионери, които подпомагаха пенсиите си и Социалното

осигуряване, и повечето ги познавах от години. Те бяха на работа вчера, бяха и днес. Пазачът във фойето беше от старото време и ми каза, че ченгетата са говорили с всеки един от работилите вчера, но доколкото разбрал никой нищо не е могъл да им предложи. Съботата е била спокойна, както винаги е имало външни лица в сградата, но никой от тях с нищо не се е отличавал.

Влязох в кантората и Нат Дрътман, управителят на зданието, ми подаде напечатан на машина списък на помагачите в празниците лица.

– Няколко репортера те търсиха преди малко – каза ми той.

– Пусна ли ги вътре?

– Изкушението беше голямо. Един тип ми предложи пет долара за една-две снимки.

– Какво те удържа?

– Човече, мястото е още мокро след чистенето.

Тоя килим трябва да има време да се оправи.

– Още ли са наоколо?

– До преди час бяха.

– Ще си отварям очите.

– Защо не си провериш кабинета? Тези типове са способни на всичко за една снимка.

В списъка имаше четирима, които биха могли да видят някой да влиза в кабинета ми. За съжаление първите двама не бяха видели нищо и, както заявиха, „*Немаше да им кажем на тия ченгета нищо и така и така, Майк. На теб ш'ти кажем. На тех – дръжки*“.

Третото лице пристигна с нещо любопитно. Казваше се Мария Ескаланте. Сменяше пясъка в пепелниците в асансьора и беше нова в сградата. Намерих я да бърше праха от щорите в дъното на третия етаж и попитах:

– Мис Ескаланте?

Тя се обърна, видя ме и се вцепени.

– Имам зелена карта – рече почти предизвикателно. – Казах и на другите, имам зелена карта – бръкна под пуловера си и измъкна кесия, като опипваше съдържанието ѝ. – Вижте. Ще ви я покажа – мексиканският ѝ акцент беше много силен.

– Всичко е наред, лейди, вярвам ви. Тя се стегна при тези думи.

– Полицай ли сте?

Рядко правех това, но измъкнах собствения си портфейл и го разворих на разрешителното си. Изглеждаше доста дяволски официално. Поклати глава. Това не беше достатъчно.

– Нека ви видя пистола.

Тя това можеше да разбере. Питам се от коя ли част на Мексико е. Разтворих самото си и ѝ показах моя четирийсет и пет калибров пистолет в кобура и каишите от лявата ми страна.

– Си. Вярвам. Името ми е Мария Ескаланте и живея в...

Нетърпеливо магнах с ръка.

– Не ми трябва това, Мария.

– Аз казва другите полицаи не виждам нищо. Искат да знаят за бялата на етаж, въ... осми. Аз...

– Мария... – посегнах и взех ръката ѝ, която трепереше. – Те са те изплашили за зелената ти карта ли?

Незабавно устата ѝ се сви и тя едва задържа сълзите си.

– Един каза... че може да я вземе... че може би не е наред...

– Редовна ли е?

– Да. Получих я след амнистията. Сега съм законна. Ще стана гражданин на САЩ.

– Той не може да ти я вземе. Само се е опитвал да измъкне нещо от теб, разбираш ли?

След миг тя смръщи вежди, после заклати глава.

– Къде беше вчера? – попитах аз.

– Отдолу, на етаж... номер... пет. Оправях пепелниците. Работех с автоматичната метла.

– Много хора ли имаше?

– Няколко. За повечето беше свободен ден.

– Познаваш ли ги? Тя отново кимна.

– Те идват, отиват си, никой не остава след обяд. Може би четири човека.

– Помисли си за около десет часа. Видя ли някого тогава?

– Кого искате да съм видяла? Пуснах ръката ѝ.

– Блъскам си главата. Бих искал да знам отговора.

– Един вървец е всичко.

– Какво значи вървец?

– Върви по стълбите. Асансьорът е долу дълго, а той върви. Идва до етаж пет и още върви.

– По кое време?

– Точно преди да прекъсна. Пия кафе в десет. Жестикულიрах с ръцете си, като се мъчех да измъкна от нея някаква информация.

– Как изглеждаше?

Последва само неопределено свиване на рамене.

– Помисли!

Тя погледна към тавана за няколко секунди.

– Беше голям мъж. Носеше шапка.

Чаках. Тя поклати глава. Нямахме какво повече да добави.

– Той видя ли те?

– Аз не видях неговото лице, значи и той не видял моето – рязко каза тя.

– Много голям ли беше? – попитах. – Или средно голям?

Тя отново сви рамене.

– Носеше палто. Като за дъжда.

ИЛИ за да го облече след убийството и да скрие всякакви кървави петна.

– Носеше ли нещо? Поредно свиване на рамене.

– Спомена ли за него на другите полицаи?

В очите ѝ отново се мярна проблисък на страх.

– Аз... Те ме направиха изплашена и не можах да мисля да им кажа. Смятате ли, че...

– Забрави това, Мария. Изобщо няма за какво да се страхуваш. Просто бъди добра гражданка на САЩ, окей? – леко ѝ се усмигнах.

– Си, си, много окей – рече тя.

И вече имах „вървец“. Беше голям. Носеше шлифер и шапка. В близките блокове имаше поне хиляда души, отговарящи на това описание, но все пак беше някакво начало.

Имаше още нещо, което пасваше на описанието. Носел е някакъв вид пръчка, но по-вероятно е било професионална палка. Имал е нож, който е бил наточен като бръснарско ножче. Трябвало е да е функционален, достатъчно малък, за да се носи незабелязано, но и достатъчно голям, за да работи ефикасно. Би могъл да е с едно или много остриета. Спрях се на стандартен джобен нож с десетсантиметрово главно острие и възможно друго по-малко на обратния край. Би могъл да има и пистолет, но момчетата, които предпочитат хладното оръжие, изглежда не използват пистолети.

Онзи се е погрижил за въоръжението си.

Личният му профил изглеждаше доста гадно. Не е имал никакви угризения относно убийството на жена. Не е изпитвал отвращение към изтезаването на жертвата. Можел е да убива с абсолютна лекота и очевидно е получавал голямо удоволствие от уродливия акт на убийството. Беше целенасочен убиец и май че е действал като посредствен отмъстител.

Страхът също не беше в природата му. Дошъл е при мен, като е

знаел, че доста бързо мога да взема пистолет и да го използвам също така скоро, но е имал своя опит срещу моя и е разчитал на себе си.

Но е бил тълп кучи син, защото е убил не когото трябва. А ако не е толкова тълп, ще научи това и ще се върне, за да направи нов опит с мен.

И този път ще разполагам с малко отмъщение и за себе си.

Някой, който беше много добър, бе влязъл в моята кантора. Беше отключил с шперц и стаята бе щателно претърсена. Чекмеджетата на бюрото бяха оставени отворени и само долните бяха затворени. И двете врати на шкафа зееха, а всички вътрешни чекмеджета бяха извадени и оставени на пода. Не е било тършуване, а бързо претърсване за нещо достатъчно голямо, за да се види лесно.

Върнах всичко на мястото му както си беше, без да ме е грижа, че ще унищожа отпечатъците. Всеки, който е имал акъл да дойде с шперц, ще го е имал и за да си сложи ръкавици.

Трябваше да позвъня пет пъти, докато успея да открия Пийти Бенсън в Старата английска кръчма на Трето Авеню. Откакто бе получил специално назначение по един случай на серийни убийства в Лондон, всяка неделя ядеше мусака с картофено пюре. Беше сам, остатъците от вечерята му бяха бутнати настрана, а той довършваше вестника си с халба бира в ръка.

– Ето, че се появяваш – възкликна. – Прочете ли вестника?

– Аха.

– Кой се занимава с историята? Тук получихме само официалните изявления.

– Има луд на свобода, Пийти. Този го обработват хладнокръвно.

– Глупости. Каква е работата? Казват, че Велда е цапардосана и в кабинета ти е станало убийство.

– Така е. Дявол да го вземе, отидох там, когато вече беше късно.

– Хайде, не ми пробутвай тая безсмислица. Едно шантаво убийство не е толкова важно, но когато е в твоята кантора става важно.

– Знам само, че някакъв откачен е излязъл на дъжда, дошъл е обзет от безумна лудост заради нещо, което си е въобразил, че съм извършил, и си го е изкарал на момче, което се е случило в кабинета ми в лош момент. Свършил е мръсната си работа и си е отишъл незабелязан.

– Прилича на чиреп.

– Така е, но е единственият чиреп, който намерих.

Той ми отправи крива усмивка и си прибра вестника.

– Значи какво искаш от мен?

– Какво се знае за Кандейси Еймъри?

– О, колко си разнолик, старче! – Вдигна глинената си халба и завъртя бирата в нея. – Искаш ли една? – преди да му отговоря махна на келнера и му показа, че желае още две. – Какво мнение искаш: лично или професионално?

– Започни с професионален преглед.

– Високообразована, интелигентна, умна, мислеща – много ли ти става?

– Всичко е ясно.

– Рязка, подла като змия и щом въпросът опре до победи въобще няма съвест. Прекрасно използва всички преимущества на това, че е жена и в бронята ѝ май няма пукнатини. Има могъщи приятели, защото е дяволски добре, върши си работата и всички политически врагове, които са се опитвали да я притиснат, се чудеха какво ги е сполетяло.

– Страхотно – казах кисело.

– Има готин задник, нали?

– Видях я само отпред.

– И оттам е доста добре – Пийти се изкиска. – Защо е разследването?

– Тя излиза от сянката.

Келнерът остави халбите на масата с дръжки, обърнати наопаки. Завъртях моята и изплисках малко бира върху ръкава си.

Пийти дръпна от своята бира и избърса пяната от устата си.

– Не е неочаквано. Тази дама чакаше шанса си. Както схващам, тя е в тази работа с теб?

– Задава въпроси.

Той отново отпи от бирата си.

– Удивително – погледна ме през масата с изучаващ поглед. – Имаме нещо едро пред нас, както ми се струва.

– Откъде идва тя, Пийти?

– Е, никой не разследва подробно политически ангажименти от този род. Институцията на областния прокурор държи много адвокати, в това число и жени. Но тази е малко специална. След завършването си е прекарала една година във ФБР, работила е частно и законно във Вашингтон, после се е върнала в Ню Йорк. Лесно е да се разбере, защо областната прокуратура я е взела.

– Много ли я харесват?

– Не мога да разбера, Майк. Вероятно да, но не знам как. Много перковци я ухажват, но май не ги търпи дълго. Още не е омъжена. Има чудесно жилище близо до ООН – вдигна халбата си и изпи бирата без да спре. Оригна се и попита: – Имаш някакви планове за дамата ли?

Направих същото с моята бира, но без да се оригвам.

– Хич – казах аз. – Просто е по-добре да знаеш какво да очакваш.

На мъдрото му старо лице се появи разбиращо изражение. Той се наведе напред и опря брада на ръцете си.

– Нещо не върви ли?

– Нещо намирисва странно.

– Както някога?

Кимнах и очите ми се присвиха.

– Не ми харесва, приятелю. Мислех, че това „някога“ си е отишло завинаги.

– Схванах ли работата?

– Защо не? – рекох.

– Отваряй си очите с прекрасната дама от Областната прокуратура. Въпреки че всъщност бих искал двамата с нея да се оплетете, да стане една истинска ситуация „целуни и убий“.

– Хиляди благодарности.

– Няма защо.

Взех чека му на излизане.

– Можеш да оставиш бакшиша – подхвърлих му аз.

3

Бърк пожела Велда да остане на спокойствие възможно най-дълго време, така че отидох в болницата чак в осем часа. Пихме кафе в приемната и го попитах как е тя.

– Имала е късмет. Вероятно е била на телефона и е преместила цялата си коса на една страна, докато е говорела...

– Има този навик – прекъснах го аз.

– Както и да е, вече е будна и спокойна.

– Каза ли ти нещо?

Той сложи пет лъжички захар в кафето си и го разбърка.

– Падам си по след като – обясни. – Не, нищо не ми е казала с изключение на „Здравей“ и обикновеното „Къде съм?“, но доста добре съзнава какво става.

– Мога ли да говоря с нея?

– Кротко, Майк, кротко и не дълго. Никакво вълнение.

– Колко ще стои тук?

– Най-малко още два дни. Ако беше просто зашеметяващ удар, щеше вече да си е вкъщи, но някой се е опитал да я убие.

Благодарих му и не си довърших кафето. Разбрах защо Бърк слагаше толкова много захар.

Пат се беше обадил и ченгето на вратата погледна личната ми карта и ме пусна вътре. Стаята беше в дълбок мрак, само малка нощна лампа на стената позволяваше да се видят очертанията на леглото и апаратите. Когато вратата се затвори с щракване, взех оставения до мивката стол с права облегалка, отидох до леглото и седнах.

Малко по малко започнах да се съвземам, ръцете ми стискаха перилата на кревата. Устните ми се разтегнаха до край и изпитах желание да ударя нещо или да разкъсам някого на парчета. Той трябваше да ми каже. Не биваше да ме остави хладнокръвно да я видя в това състояние.

Велда. Красивата, прелестна Велда. Онези дълбоки кафяви очи и пълните, сочни устни. Блестящата кестенява коса, която падаше като на паж по раменете ѝ.

Сега лицето ѝ от едната страна представляваше подпухнала черно-синя маска, едното ѝ око беше напълно затворено под кръглата подутина, а другото изглеждаше като безжизнена цепнатина. Косата ѝ беше пръсната над превързания участък и горната ѝ устна бе двойно по-

голяма от обикновено.

Сложих ръката си върху нейната и прошепнах:

– По дяволите, котенце...

Ръката ѝ помръдна и пръстите ѝ леко стиснаха моите.

– Ти... добре ли си? – попита тихо тя.

– Нищо ми няма, мила, добре съм. Не говори. Просто се успокой.

Искам само да съм тук при теб. Това ми стига.

Поседях така при нея и след минута Велда се обади:

– Аз мога... Слушай, Майк. Моля те, кажи ми... какво стана.

Разказах ѝ без никакви описания. Не ѝ казах за подробностите на убийството и наемках, че е твърдо работа на побъркан, но тя имаше собствено мнение.

Усещах пулса ѝ под пръстите си. Беше постоянен. Ръката ѝ отново стисна моята.

– Той влезе... много бързо. С едната ръка си криеше лицето... а... с другата замахна към мен... Аз въобще... не видях... лицето му.

Този спомен не я развълнува. Пулсът ѝ не се промени.

– Окей, мила, достатъчно – спрях я. – Трябва наистина да си напълно спокойна известно време.

Но тя продължаваше.

– Майк...

– Какво, котенце?

– Ако полицията... разпитва...

Знаех какво мисли. В съзнанието си вече беше потърсила основания за случая и го бе пхнала в папката за незабавни действия. Нямах начин да я накарам да повярва историята за психопат на свобода. Твърде дълго бяхме твърде близки и сега четеше мислите ми. Искаше да ми предостави повече пространство за работа, дори ако трябваше тя да бъде мишената.

– Прави се на болна – поръчах аз.

Докато даде показания, всичко ще виси във въздуха. Беше жива, така че имаше вероятност да е видяла убиеца. Той не би си позволил да остави свидетел, но ако се опита да я премахне, сам ще се насади. Оттук нататък ще има здрава охрана на болничната ѝ стая. Сега и убиецът ще трябва да се поизпоти.

Стори ми се, че здравият ъгъл на устата ѝ се подръпна в слаба усмивка и отново пръстите ѝ леко ме стиснаха.

– Внимавай – гласът ѝ едва се чуваше и тя отново потъваше в сън. – Искам... да се върнеш.

Пръстите ѝ се разхлабиха и ръката ѝ се измъкна от моята. Не ме чу, когато казах:

- Аз също искам да се върнеш, бебче. Отвън ченгето ме попита:
- Как е тя?
- Оправя се.

Беше младичък. Все още имаше онзи решителен вид. Притежаваше младежката свежест, но от очите му разбрах, че е видял доста улична работа, откакто е напуснал академията.

- Капитан Чеймбърс каза ли ти за какво се отнася? – попитах.
- Само че случаят е тежък. Останалото научих от агенция „партенка“.
- Ще стане още по-лошо – предупредих го. – Не подценявай това, което правиш.

Той ми се ухили.

- Не се тревожи, Майк, още не съм преситен.
- Предстои ти, дечко.
- Между другото...
- Какво?
- Как така не са те заключили в участъка?
- Крал Артур не би ме пуснал да изляза.
- Вярно – засмя се. – Забравих, че си Черния рицар.
- Ще се грижиш за моето момиче, нали? Лицето му внезапно стана сериозно.

– Бъди спокоен, Майк.

Долу идваше новата смяна, свежи лица в бели униформи заменяха уморения взвод, който бе преживял тежката офанзива на дневното дежурство. Интернистите изглеждаха прекалено млади за лекари, но вече носеха отпечатъка на износването от професията върху лицата си. Един почти бе успял да стигне до вратата, когато скрит говорител на Агенцията по печата рязко го спря и с изражение на абсолютна умора той сви рамене и се върна вътрe.

Отминах малките групи и си пробих път към външната врата. Дъждът беше спрял, но нощта бе студена и влажна – приглушаваше уличните шумове и разсейваше светлината от зданията. Нямах пристигащи такситата, а на две преки имаше място, където спираха и чакаха клиенти. Нямах избор, така че слязох по стъпалата на улицата. Зад мен двама интернисти разговаряха, като чакаха сестра, която имаше кола, но после решиха, че са прекалено уморени да чакат и ме последваха, като минаха на отсрещния тротоар.

Нощем този квартал е натъпкан с коли, паркирани броня до броня, толкова близо, че ти се приисква да гледаш на сутринта как ли се измъкват.

Един умник имаше шейсет сантиметра пред себе си, с колела изви-ти много настрани, така че не можеше да потегли и минавах точно покрай него като заблеян турист, когато разбрах, че не се побира, че слабо-то метално скръцване на врата е не наред и всичко внезапно експлодира.

Навеждането и извиването стана автоматично и нещо прошумоля над главата ми. Две тела бяха върху мен, юмруци смазваха бъбреците ми и отскачаха от шията ми. Блъснах с лакът назад, усетих зъби, които се забиват под него и тилът ми смачка носа на типа, който ме държеше. Изгубих равновесие и преди да си го възстановя друг летящ чифт ръце с рязко вчепкване събра краката ми и всички се стоварихме на паважа, аз най-отдолу. Моят пистолет все още беше в кобура на рамото ми и усетих ръка, която се пъха под сакото ми и широко го отваря.

Не беше грабеж. Усетих игла да се забива в бедрото ми и след секунди настъпи замайването. Някой псуваше и плюеше кръв зад мен и, когато не ми бяха останали никакви сили, сковаващите ръце ме пуснаха и чух глас, който казваше, че иска да ми изрита мозъка, задето съм му счупил носа.

Не бях заспал. Чувах далечни звуци и усещах, че съм в движение. Чувах гласове, но не знаех какво казват. И настъпи мрак. Чувствах се уморен и исках да спя, но бях изоставен съвсем сам.

Времето нямаше никакво значение. Течението му можех да отбелязвам по пулсирането на ранените участъци по тялото ми, но не и по друг начин. Така че просто зарязах всичко и си мислех какъв проклет глупак бях, като се оставих да ме склещят. Казах „лайна!“, ушите ми го чуха, полутворих очи и надигнах глава.

Някой се обади:

– Събуди се.

Нямаше почти никаква светлина и единствената идваше от малка електрическа крушка на десетина метра от мен. Бях завързан за стол, ръцете и краката ми – плътно прилепени до него, а две обиколки на въжето ме държаха здраво за облегалката. Нямаше смисъл да пиляя сили да се мятам насам-натам. Професионалисти бяха свършили работата и едва можех да различа фигурата на един от тях пред себе си. Лицето му беше неразпознаваемо бледо кълбо. Имаше и друг зад мен, който не дишаше нормално. Той продължаваше да псува задъхано и да плюе на пода.

От мрака се появи една ръка и наведе главата ми назад. Лъчите на малко джобно фенерче светнаха в очите ми и гласът рече:

– Премина изцяло. Напълно е буден – говореше с акцент, който не ми подсказа нищо.

Другият звучеше така, сякаш имаше тежка простуда, думите му бяха дълбок стържещ шепот. Приблужи се, но все още не можех да различа лицето му.

– Кажни ни за Пента – нареди той.

Понякога трябва да си отвориш устата. Казах му:

– Глупости.

Ръката му ме удари и нямаше как да помръдна. Беше плоска плесница с дяволски много месо зад нея и усетих вкус на кръв в устата си.

– Още веднъж, Хамър.

– Задник – рекох.

Ръката отново ме перна, този път по-силно. Ухото ми запищя толкова звънко, че едва чух другия глас, който извика:

– Стига! Нямаме време за това.

– Само ми дайте...

– По дяволите, не си играеш с някой балама. Тоя е стрелян заек. Дай му натриев пентотал.

Помислих, че сега някой от тях ще се приближи достатъчно, за да мога да го разгледам, но мазна воняща кърпа омота главата ми, после някой вдигна ръкава ми. Усетих студеното докосване на тампон със спирт, после в бицепса ми се заби игла.

Действителността отново отстъпи. Тя замъкна със себе си всичките ми защитни сили, но можех да чувам и говоря, дори да виждам светлина през протритата кърпа. Малка част от мозъка ми твърдеше, че ако се боря силно, ще мога да лъжа въпреки серума на истината, но всъщност защо да си правя труд да лъжа, когато да кажа истината бе толкова забавно?

– Кой е Пента?

– Не знам.

– Къде е сега Пента?

– Не знам.

– Кога си се срещал с Пента?

– Никога.

– Кой е Пента?

– Не знам.

Първият глас предложи:

– Да увеличим дозата...

Отново усетих иглата. Последва дълга пауза, преди да започнат въпросите. Давах им същите отговори. Беше почти удоволствие, че можех да го направя.

Нова игла и този път чакаха май прекалено дълго. Сънят почти ме обори. Гласът заяви:

– Аз съм Пента.

Само мозъкът ми идиотски се усмихна. Ако бях казал, че не е, щеше да означава, че познавах Пента.

Езикът ми рече:

– Много добре.

– За Пента ли работиш? Опитвах я отново.

– Работя... за себе си – думите ми идваха съвсем трудно.

Шепнещият каза:

– Заспива.

– Е, това е – заключи партньорът му.

– Мислиш ли, че ни будалка?

– Не знам как би могъл.

Сега звуците бяха твърде слаби, за да ги отбелязвам и сякаш някой ме блъскаше наоколо, след това дойде сънят и странни, мъгливи химически сънища, които нямаха нито посока, нито същност, се стрелкаха в пространството един след друг като пошурели трасиращи патрони в огнестрелна битка.

Събуждането беше в забавен каданс, на части. Стоях неподвижно докато нещата отново дойдоха на фокус, като се мъчех да си спомня какво бе предшествовало странното вцепенение в което бях. След това вратата на съзнанието ми се отключи и всичко се намести – не напълно ясно, но достатъчно разпознаваемо.

Въжетата, които ме придържаха към стола, бяха разхлабени толкова, че все пак да ме предпазят от падане на пода. Разхлабих ги съвсем, след това се наведох напред и станах. Олюлях се, така че не помръднах цяла минута.

Вече никакви химикали не ме тровеха и виждах по-добре от преди в светлината на мижавата лампа. Бях в нещо като гараж с гъста миризма на бензин и масло и смътни очертания на големи машини от двете ми страни. На пода пред мен лежеше шапката ми. До нея – моят четирийсет и пет калибров пистолет.

Навеждането беше лесно. Изправянето – никак. Върнах пистолета на мястото му в кобура и си изтупах шапката.

Не, това не бе улично нападение. Беше толкова далече от него, колкото може да си представи човек. Парите ми си бяха в портфейла и когато погледнах часовника си, показваше четири и петнайсет.

До лампата се намираща голяма плъзгаща се врата с обикновена врата в нея. Завъртях дръжката и излязоха на улицата. Табелката отгоре гласеше: „АВТОМОБИЛИ СМАЙЛИ“, написано със стари ръкописни букви. Бавно отидох до ъгъла, видях къде съм, пресякох улицата и извървах безкрайните метри до следващата пресечка, където имаше улично осветление, почаках пет дълги минути и спрях такси.

Очите на шофьора се срещнаха с моите в огледалото.

– Добре ли си, човече? Кимнах.

– Аха, прекарах само една по-такава нощ – дадох му адреса и затворих очи.

Пат ме погледна с пълно отвращение и зарови ръце в джобовете си.

– Майк, що за клоунски лайна ми сервираш? Оставяш да изтекат десет часа, преди да ми разкажеш какво е станало. Мислиш ли, че не бихме реагирали веднага?

– Бяха професионалисти.

– И професионалистите могат да оставят следи зад себе си – напомни ми той.

– Какво намери?

– Окей, нищо важно. Стола, възетата. Някой е плюл кръв на пода. Нулева група.

– Такова е половината население – казах аз. – Поне има някой с избити зъби от фрасването и друг фуклю със счупен нос, който вероятно в момента се перчи с чифт красиви черни кръгове под очите. Намери ли нещо повече за собственика?

– Намерих трици. Работилницата на Смайли е тук повече от двайсет години. През мъртвия сезон затваря и собственикът се отправя към хиподрумите. Залагането на конни състезания е единствената му слабост.

– Това не е достатъчна причина да си зарежеш бизнеса, момко.

– Какво можеш да му откраднеш? Две-три хидравлични преси за оправяне на автомобилни рами? Накъде биеш, все пак?

– Типовете, които ме хванаха, са знаели, че мястото е празно.

– По дяволите, надолу по улицата има още две места, които също са празни – той спря и пое дълбоко дъх. – Може би ще имаме късмет да

намерим счупен нос или обеззъбен мърляч с петна от грес по подметките които можем да идентифицираме.

– Не си прави труда. Те също ще са помислили за това.

– Защо не отговаряше на телефона си?

– Защото бях съсипан. Нищичко не можех да направя.

– Когато ония доктори се обадиха на 911, идентифицирахме те за петнайсет минути. Всички коли в града тършуваха за теб.

– А какво стана с колата, в която ме хвърлиха?

– Черен мерцедес. Последен модел и никой не е видял номера.

Един доктор каза, че десният заден мигач не работел. Досега не сме я открили.

– Тогава за какво сте фучали всичките? – попитах. – Аз съм тук, нищо не е станало и знаем, че и някой Друг издирва лицето Пента.

Пат отново пое дълбок облекчаващ дъх, успокои се и ми каза:

– Имаме цялата информация за покойния Антъни Ди Сика.

– О!

– Зарежи онези дребни сметки в Ню Йорк. Ди Сика се оказва изпълнител на нюйоркска банда. Заподозрян е в четири убийства, не е засечен за нито едно от тях и си е спечелил репутацията на доста добър работник.

– Как тогава е станал момче за поръчки?

– Просто. Някой му е строшил черепа при улична кавга и всичко се е разнишило. Бил е в болница седем месеца и е излязъл със силно увредени умствени способности.

– Кой го е подкрепял?

– Никой не го е приел. Спомнял си е твърде малко от миналото, но е можел да се справя с прости неща. Работил е при твоя книжар повече от година. Болницата не е имала избор – трябвало е да го освободи.

– Какво е заключението, Пат?

– Би могъл да си спечели врагове. Някой го е видял и го е проследил.

– В моя кабинет?

– Всеки, който го е мразел достатъчно, за да го нареже на парчета по този начин, не би могъл да разсъждава разумно по въпроса. Би го хванал когато и където му падне и това се е оказал твоят кабинет. Забелязал го е, проследил го е и е влязъл след него. Ако твоят непознат клиент се е показал след това, всичко здравата го е изплашило.

Минута размишлявах над това. Съществуваше „вървецът“, когото бе видяла Мария Ескаланте, но за сега го пазех за себе си.

– Тогава за какъв дявол ме отвлякоха, Пат? На никого не бях нужен. Трябваше им Пента.

Влезе детектив, подаде на Пат дебела папка и излезе. Пат я отвори, намръщи се, след това затвори вратата на кабинета, като се изолира от бъркотията от другата страна.

– Майк, спомняш ли си Рей Уилсън?

– Разбира се. Старият разузнавач?

– Той е разпитвал компютрите във Вашингтон за Пента цели два дни. Обикновено получаваме някакъв отговор за кратко, приемливо време. При Пента всичко е бавено и препращане към други агенции.

– Какво би трябвало да означава това?

– Вероятно нищо – въздъхна Пат. – Рей изглежда смята, че когато се спомене Пента, някъде по линията се издига флагче. Когато става така, отнася се за нещо дяволски сериозно.

Аз се засмях.

– И виждам какво ще ти се стовари на главата, ако разберат, че водим такива чистосърдечни разговори – огледах се. – Това помещение подслушва ли се?

За секунда той се стресна, после се ухили:

– Зачукай си го, драги. Ти си мой човек и аз те ръководя.

– Хубава приказка. Придържай се към нея – погледнах си часовника. Беше почти четири часа. – Кога е следващият брифинг?

– Май че сега – каза Пат. – Хайде да вървим.

Този път Ледената лейди носеше прохладносиня тясна рокля от тъкан, която сякаш я галеше, щом помръдне. Тя знаеше това и всяко движение беше красиво оркестрирано за публиката ѝ. Техният отговор също беше внимателно изчислен – сякаш абсолютно не забелязваха тази вибрираща жена, която беше една от тях. Те ни видяха като влизахме, но само спряха да говорят когато приближихме достатъчно, за да чуваме думите им.

Пат се придвижи към масата.

– Да седнем ли?

Този път ни най-малко не се занимавах със стола. Седнах срещу Джеръм Колман и когато беше готов, той кимна към мъжа до него и каза:

– Това е Франк Кармъди и неговият помощник Филип Смит, и двамата от Федералното бюро за разследване. От дясната ми страна е мистър Бенет Бродли, представител на Министерството на външните работи и специалният му помощник от Централното разузнавателно

управление, мистър Луис Фъргюсън.

Странно е колко ченгетата приличат на ченгета. Когато са федерални, се обличат еднакво, тиморят се по един и същи начин и използват еднакви жестове. Имаше леки различия в цвета и модела на костюмите им, но нищо повече. Всичките бяха малко над четирийсет години и може би имаха същия бръснар, който им правеше съответното подстригване и гладко ги бръснеше.

Поне Врадли, човекът от щата, беше различен. Костюмът му беше светлосив, връзката червена и имаше мустаци, които съдържаха повече косми, отколкото темето му. За по-удобно и тилът му беше избръснат а ла Джул Брайнър. Но все пак беше държавно лице, заемаше бюрократичната поза на отегчена почтеност и изглеждаше нетърпелив да започне заседанието. Пат обяви:

– Аз съм капитан Чеймбърс, а това е Майкъл Хамър. Вярвам, че искате да му зададете някои въпроси.

Вдигнах ръка, преди те да кажат нещо.

– Тук има странни отношения между институциите. Сътрудничеството между ФБР и ЦРУ е дяволски рядко нещо. Да не говорим за щата. Трябва ли ми адвокат?

Ледената лейди отвърна:

– Не сте в опасност, мистър Хамър.

– Да разбирам ли, че разрешителното ми е непокътнато?

– Засега – в гласа ѝ нямаше никаква модулация.

Направих жест с ръка и седнах. Кармъди заговори пръв.

– Искаме да знаем за Пента, мистър Хамър.

– И други искат – отговорих аз.

– Да. Всички прочетохме показанията, които сте дали на капитан Чеймбърс. Свидетелите от болницата са забелязали нападателите, видели са как ви отвличат и знаем, какво сте казали.

– Какво целите?

Намеси се Бенет Врадли от Министерството на външните работи.

– Мистър Хамър... Когато името ви се появи във връзка с този въпрос, спомних си, че съм го чувал и преди. След едно-две запитвания открих файл, в който прочетох интересни неща.

Пат изсумтя и каза:

– Всичко, което прави той, е интересно.

Брадли просто пропусна това и продължи:

– Вие сте били свидетел на един процес за възможната неточност на полиграфическия тест. Фактически сте демонстрирали с помощта на

оторизиран оператор на уреда и сте успели да излъжете, без да бъдете заловен.

– Имаше и още двама, които направиха същото, мистър Брадли. Ако знаете как да го направите, няма нищо сложно в това.

– Щатът загуби това дело, мога да добавя.

– Така да бъде – съгласих се аз. – Какво общо има това със сегашния случай?

– Не би ли било възможно да направите това и при въздействието на натриев пентотал?

Сега те си играеха с мен и започвах да се връзвам.

– Предполагам, че и затова би могло да има някакъв трик.

Всички ме гледаха и чакаха.

– Защо толкова сте заинтересовани да пипнете този смахнат?

Луис Фъргюсън погледна към Пат за потвърждение и когато той леко кимна, каза:

– Тоя тип... Тоя Пента уби един от нашите хора. Вие явно сте достатъчно... фамилиарен с отделите на полицията, за да разберете как се чувстваме в този случай.

– Знам как се чувстват ченгетата в такива случаи.

– Ние не се различаваме от тях.

– Ченгетата нямат зад гърба си Министерството на външните работи – възразих аз.

Брадли ми отправи загадъчна усмивка. Тези държавни момчета имаха в себе си нещо, което ме караше да поискам да ги цапна с каиш през устата.

– Агентът, който беше убит, носеше известна твърде ценна информация. Ако я е предал преди да умре, сигурността на Съединените щати може да бъде застрашена.

– О, за Бога, чувал съм тази „застрашена“ история милион пъти. Какво, по дяволите, може да носи един човек, способно да ни разруши? Знаете адски добре, че никой не може да си позволи да започне да мята ядрени бомби наоколо и да оживее, за да се изфука с това, така че какво, дявол да го вземе, ни заплашва?

– Не говоря за големите нации, мистър Хамър. Някои страни от Третия свят имат ядрен капацитет, за който никой не иска да говори. Те може да нямат нашите морални задръжки.

– Тогава защо да убиват вашия агент?

– Защото е знаел коя страна смята да пусне първата птичка. Тъкмо е щял да ни предаде тази информация.

– По дяволите – рекох, – аз пък си мислех колко сте алтруистични поради убийството на вашия агент. Нещата започват да разцъфват.

– Мистър Хамър – попита Фъргюсън, – излъгахте ли вашите похитители за Пента?

Свих рамене. Това беше по-добро от думи. Накрая отвърнах:

– Не знам. Бях под влиянието на наркотици.

Те бяха много любезни и ми благодариха. Ледената лейди ме погледна и очите ѝ бяха студени като роклята ѝ. Тя се обърна съвсем мъничко, точно колкото гънката на деколтето ѝ да се отвори достатъчно, за да се види пълнотата на гърдите ѝ, снежнобели до леденосиньо. Не се опитах да скрия одобрението си и ѝ позволих да види края на зъбите ми под усмивката ми.

Пат и аз се спогледахме в опразнената стая и той попита:

– Искаш ли кафе?

– Разбира се. Мислиш ли, че можем да накараме Рей Уилсън да върви с нас?

– Той винаги с удоволствие върви накъдето и да е – Пат дръпна стола си назад. – За какво ти е, впрочем?

– Ти ми напомни, че е бил в разузнаването.

– С цената на четиринайсет години.

– Не оглавяваше ли той операцията, когато Кадафи заплашваше Рейгън с лично нападение?

– Оглавяваше командния пост в Ню Йорк. Всъщност, беше връзката ни с някои международни аналози – той се намръщи и ме погледна озадачено. – Защо?

– Може би ще успее да ми изясни някои неща.

– Прекрасно. Никога не казвай, че Най-чудесният в Ню Йорк няма да направи най-дяволското нещо, за да ощастливи публиката.

– Хайде, човече, плащам си данъците – казах аз.

– Не забравяй и вноската за разрешителното.

– Никога – ухилих му се. – Сега заедно ли ще слезем или един по един?

Пат поклати глава.

– След толкова години този отдел е вдигнал ръце от теб и мен.

– Не и Областната прокуратура обаче.

– А, те ли? – рече Пат. – Те си идват и си отиват с изборите. Само не подценявай Кандейси Еймъри, момко.

Замислено подхвърлих:

– Ледената лейди.

- Да, нея.
- Тя ще вечеря с мен – обявих аз.
- Глупости – изглеждаше стреснат. – Кога?
- Когато я покания, дете.

Когато отидохме в бистрото, Рей Уилсън вече седеше на една маса с полуизяден сандвич с пастърма и празна чаша от кафе пред него.

– Не можех да ви чакам, момчета – обясни. – Искате ли кафе?

И двамата кимнахме и той вдигна два пръста. Преди да отидем под навеса келнерът вече ги слагаше на масата. Старото ченге се върна към сандвича си, отхапа и добави:

- Никой никога не ме кани някъде, ако не иска нещо от мен.
- И жените ли? – подказах аз.
- О, момче, момче, те ли не искат нищо? Апартаментата ми, заплатата ми, пенсията ми.
- Само защото изглеждаш добре?
- Човече – погледна ме той разбиращо, – може да не съм красавец, но в мен положително има нещо хубаво. Опитен съм. Знам всички трикове. Но не за това сте дошли. И така, каква е работата?
- Майк ще ти обясни – рече Пат. Той кимна и зачака. Почнах:
- Знаеш, че бях нападнат. Имам предвид класически нападнат.
- Пат ми каза – заяви нехайно.
- Двама от тях ме разпитваха за Пента. Говореха с акцент, но тогава бях доста замаян от инжекцията, която ми бяха направили и не можах да определя отклоненията. Всеки път сега, като си спомня за това, стигам до едно и също заключение. Акцентите бяха фалшиви.
- Е?

Кафето ми беше твърде горещо и не можеше да се пие, така че едва посърбнах.

– Какво е твоето мнение за Пента?

Уилсън отново погледна Пат с един от техните погледи и Пат с ръце му даде знак „карай“.

- Както разбирам, питаш ме дали типовете, които те наградиха, са от някаква правителствена агенция?
- Правилно схвана.
- Защо?
- Методите им, отношението им. Всичко беше доста добре построено.

– По дяволите, Майк, и шайка негодници би могла да го направи.

– Негодниците биха ли търсили Пента? Пат протегна ръка и ни прекъсна.

– Да предположим, че като изпълнител на банда Ди Сика е трябвало да убие Пента и не го е направил. Това го излага на премахване.

– А къде съм тогава аз в цялата тази работа? – попитах.

– В центъра, момче, точно в смразяващия център. Ако знаеш нещо за Пента, те искат да го научат.

– Тогава защо ми оставиха пистолета на пода? Никой шайкаджия няма да остави такова парче.

Уилсън се изсмия подигравателно.

– При парчетата, които намираме по улиците, никой няма да поиска една 45-калиброва антика като твоята. Сега гангстерите налитат на „Юзис“, 357-милиметрови „Магнъс“ или други трудно определими оръжия. Регистрирано нещо като твоя „Колт“ означава неприятности.

– Правилно – съгласих се аз. – Но и ако са от агенция всичко все още пасва.

– Вярно е – Уилсън си довърши сандвича, избърса ръце в салфетката и запали цигара. – Само мнението ми ли искаш?

– Да.

– Добре, не са били гангстери. Разполагали са с някакво разузнаване, което е работило за тях. Знаели са за болницата, колата им е била предварително паркирана, готова за бързо измъкване. Натриевият пентотал или някакъв бързо действащ транквилизатор би могъл да се достави лесно, но използването на гаража на Смайли означава твърде много предварителни знания. И друго нещо – след като си ранил двама от техните, никой не се е постарал да ти го върне. Това наистина е професионално отношение – замълча, всмукна дълбоко от угарката си и изпусна дима към тавана, като наблюдаваше мързеливото му издигане.

– Значи са били правителствени служители?

– Не съм казал на кое правителство. Или на чие – отговори той спокойно. – При това ти искаше само мнение.

– Групи на ФБР и ЦРУ се интересуваха от точно същото преди един час.

– Кармъди и Фъргюсън – заяви той.

– Точно те.

– Стари призраци. Познавам ги. Добри момчета, но тъпи. Наистина имаха бая работа по време на „Черната пантера“. След това Фъргюсън прекара доста време зад океана в опити да заглади някои от гафовеите,

които допуснахме.

– Ти си наистина осведомен, Рей. Той намигна на Пат.

– Това се нарича междуучрежденско сътрудничество.

Сега вече спокойно се залових с кафето си. Когато го изпих, бавно оставих чашата. Разни дреболии започнаха да се проявяват. Попитах:

– Къде тук е мястото на Брадли?

– Той е посредник на Министерството на външните работи при възникване на спорове и неприятности.

– На какво ниво?

– Това не знам. Прекара последните шест месеца в Англия и го върнаха преди около три седмици.

Тук някъде трябваше да има връзка.

– Пента започва да придобива международен привкус.

– Не е задължително – каза Уилсън. – Държавата може да се намесва само за да защити някой от своите източници. Вашингтон е дяволски чувствителен, когато става дума за агентите, които те ръководят.

– Както Пат ръководи мен?

Уилсън изсумтя нещо нечленоразделно.

– Аха.

– Тогава кой, по дяволите, е Пента? – попитах аз.

– И защо си го убил? – вмъкна Пат. Като го погледнах накриво, той добави: – Онази проклета бележка означава нещо, Майк.

– Не и ако наистина е предназначена за Ди Сика. В случая вие, момчета, имате явно старо убийство, а не някаква конспирация – станах за да си вървя и оставих долар за кафето си.

– По някакъв начин – настояваше Пат, – тази бележка е важна. Каж ми само как ще обясниш това: „Умираш, задето ме уби“?

– Лесно – отговорих аз.

И двамата ме погледнаха.

– Някой го е заразил със СПИН.

Очите на Пат станаха сурови и му махнах, преди да успее да каже нещо.

– Не съм аз, момченце.

Помислих, че дребният човек в странен костюм, който се довлече до мен, е поредният просяк. Когато затворих вратата на таксито, той впи очи в мен, ухили се с крива усмивка и попита:

– Помниш ли ме? Аз съм Амброуз.

– Кой Амброуз?

– Колко хора с това име познаваш? От заведението на Чарли Гърка, човече.

Тогава си го спомних с парцала като бършеше разлятата бира от пода. По онова време го наричаха Амби.

Той съобщи:

– Чарли каза да му се обадиш.

– Защо?

– Де да знам, човече. Нареди ми само да ти предам това. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Важно е.

Отвърнах „окей“, подадох му два долара и го загледах как се измъква. Когато се качих горе, зарових се в стария телефонен указател, намерих заведението на гърка и се обадох на Чарли. Дрезгавият глас ме задържа задето през последните шест месеца не съм се отбивал и накрая завърши:

– Има един джентълмен, който иска да се срещне с теб, Майк.

Чарли беше старомоден човек. Когато произнесе „джентълмен“, думата беше оградена с големи червени кавички. Всеки „джентълмен“ ще е някой от йерархичната верига, която води до странната улица на това, което отричат да е организирана престъпност. Той не беше свързан с тях – беше просто полезно оръдие на подземния апарат.

– Каза ли си името, Чарли?

– Разбира се, така смятам. Но не го знам.

– За кога е уговорката?

– Като че ли за тази вечер. Можеш ли да дойдеш сега?

– Знаеш ли колко е часът?

– Откога си станал дневна личност?

– Той там ли е сега?

– Имам телефон, на който да му се обадя. Може да дойде тук след час.

Погледнах си часовника.

– Окей, но нека бъдат два. Мислиш ли, че трябва да си доведе гръб?

– Не. Този човек е чист.

– Кажу ми да седне до бара.

– Ще стане, Майк.

Заведението на Гърка беше стара, западнала кръчма в обкръжение, което малко по малко отиваше към дъното. Половината сгради бяха изоставени, но вертепът на Чарли беше близо до ъгъла, имаше постоянен оборот и много дневни посетители. Всеки следобед от четири до

седем нахлуваше весела тълпа като на смяна, после рязко напускаше и всичко се връщаше към помнената нормалност.

Двойка бабки смучеше бира в дъното на бара, а точно в средата седеше внушителен мъж на средна възраст в тъмен костюм и пиеше уиски със сода. Очите му ме зърнаха в огледалото на бара, когато влязох и нямаше нужда да ни запознават. Той махна на Чарли, а аз поръчах:

– Канадски клуб с джинджифил.

След това си взехме чашите и пресякохме помещението.

– Радвам се, че дойдохте – каза той.

– Нищо особено. Какво има?

– Някои хора се интересуват от смъртта на Ди Сика.

– Доста объркана работа. Знаете ли какво стана с него?

Той поклати глава.

– Ужасно.

– Аха. Адски сигурно е, че ми оплеска офиса. Но не това искате да знаете.

Той вторачено заоглежда салона, след това отпи от чашата си.

– Вие и оня офицер от полицията сте претърсвали апартамента му.

– Правилно.

– Намерихте ли нещо?

– Имаше зареден пълнител за автоматичен пистолет, но не и пистолет. Единственото му притежание беше стара кутия с инструменти.

– Посрещате бързо и с лекота, момко.

– Отрицателните отговори винаги са лесни.

– Жилището наистина ли беше претърсвано до основи?

– Не сме го разпердушинвали – отстраних чашата си, която още не бях докоснал. – Какво ли бихме могли да намерим?

Той ме изгледа продължително и твърдо, после леко се усмихна.

– Би трябвало да знаете.

Сега опитах питието си. Чарли ми бе налял двойна доза и можех само едва да го близна. Човекът срещу мен ме наблюдаваше с любопитство, без добре да знае как да поведе разговора. Накрая предложих:

– Нека изясним нещо още сега. Вашите момчета пет пари не дават кой е пречукал Ди Сика, нали?

– Изобщо не им пука.

– Не ми ги пробутвайте тия – срязах го аз. – Искате да кажете, освен ако е получил от Тони онова, което желяхте.

След като помисли, той призна.

– Нещо такова. Казах:

– Знаете ли, на мен пък още по-малко ми пука какво е имал Тони. Типът, който го е пречукал, е мислел, че съм аз и мен ме засяга кой е извършил убийството.

– Някои хора не гледат на това по този начин – отвърна той. – Докато не бъдат напълно удовлетворени, ще си имате проблеми.

– Има адска дупка в доклада ви, приятелче – заявих аз. – Тони си се разхожда на свобода отдавна. Ако е имал нещо, защо не са му го взели, докато е бил жив?

– Знаете ли историята на Тони?

– Знам я.

– Ако отгатнете отговора, ще ви кажа дали е верен.

По дяволите, тук можеше да има само един отговор.

– Тони е имал нещо, с което е можел да обеси някого – човекът продължаваше да ме наблюдава.

– Получил е постоянна амнезия, след като са му фраснали главата и не е можел да си спомни дали го има или къде го е сложил – очите не се отделяха от мен. Фабулата започваше да се разгръща. – Едва напоследък е казал или направил нещо, което би могло да означава внезапно възвръщане на паметта – очите се присвиха и разбрах, че съм улучил. Като изсуши чашата си с две бързи глътки, той я завъртя за момент между пръстите си.

– Това стана в деня, когато беше убит. Преди седмица той внезапно позна човек, когото те държаха близо до него и го назова с истинското му име.

– И след това отново изпадна в амнезия?

– Никой не знае това.

– Не ми казвайте, че не са обискирали апартамента му дотогава.

– Два пъти. И не са намерили нито едно проклето нещо. Ако бяха му разпердушили жилището, би могъл да изпадне в паника. В края на краищата живееше в напълно нов свят. Ако си останеше така и нещото останеше в него, всичко щеше да е окей. Но той излезе от това състояние.

Започнах да разбирам накъде биеше.

– Мислите, че някой друг също го е следял и е чакал да се отърси от амнезията.

Той само ме погледна, без да пророни дума.

– Къде съм аз в цялата тази история? – попитах.

– Майк, вие си спечелихте добра репутация, знаете ли?

– Е, и?

– Вашите ръце се ровят във всевъзможен боклук. Ходите си с чисти и мръсни типове еднакво лесно. Никой не иска да се забърква с вас, защото сте гръмнали няколко задника с оня ваш топ и си имате приятелчета в Белджвил, а на това се държи. Така че сте точно такъв тип, при каквото Тони Ди Сика би дотичал с разказ, който би запазил главата на раменете му.

– Налудничаво – тръснах аз.

– Всъщност не е. Той е бил в кабинета ви три пъти преди това.

– По работа на книжаря. Секретарката ми се е занимавала с него.

– Вие го казвате. Той може да е обсъждал своите работи.

– Не е вярно – заявих.

– Можете ли да докажете обратното? Помислих секунда.

– Не.

– В деня, в който е убит, е дошъл да уреди нещо с вас. Преди вие да отидете там, някой друг се е появил и е свършил работата, като се е надявал да си отиде с информацията. Разбира се, Тони не я е носил със себе си, но положително би заговорил, когато са му отсичали пръстите.

Това отново изплува в паметта ми.

– Окей, къде е моята част?

– Той е ваш клиент, мистър Хамър. Казал ви е всичко срещу начин да избяга, който е трябвало да му осигурите.

– Знаете ли, това са пълни глупости. Жестът на ръцете му означаваше, че няма никакво значение.

– Виждате ли, щом това засяга известни хора, вие сте вътре, докато те не кажат, че не сте. Информацията, която Тони е имал, би могла да струва много пари и да причини много убийства. По един или друг начин те очакват да я получат.

– Какво ще стане, ако ченгетата я получат първи?

– Никой всъщност не очаква, че това може да стане – заяви. Дръпна маншета си нагоре и си погледна часовника. – Щом убиецът не е получил информацията от Тони и той ще мисли като останалите... че я имате вие или знаете къде е.

Отпих още веднъж от чашата си и станах.

– Изглежда всички искат да съм мъртъв.

– Най-малкото някои хора ви дават няколко дни отсрочка, за да вземете решение.

Усетих, че устните ми се дръпват в контролиран гняв и разбрах, че усмивката ми съвсем не беше приятна. Измъкнах моя четирийсет и пет калибров пистолет и видях как в очите му се появява объркване, докато

щраквах затвора и измъквах един патрон. Подадох му го.

- Дайте им това – поръчах.
- Какво трябва да означава то?
- Те знаят – успокоих го.

4

Често съм се чудил как Пийти Бенсън получава своята информация. Телефонът му беше приятел и такситата – съюзници. Като че ли не познаваше никого, а пък познаваше всички. Два пъти през последните години неговите подмолни истории гръмнаха две администрации и проникването му в някаква операция на Уолстрийт почти докара до фалит една банка. Престъпленията не бяха негова слабост, но непочтените действия бяха. Разрушаването на заплетените машинации на жокеите на властта озаряваше лицето му.

Срещнахме се пред хотел „Плаца“, след това се гмурнахме в бара. По това време в дъното имаше само още двама души, потънали в собствените си работи. Пийти ми подаде един плик и аз извадих от него два изписани на ръка листа и фотокопие.

Пийти ме попита:

– Искаш ли питие?

Исках да прочета бележките, но отговорих:

– Канадски клуб с джинджифил.

Това, което беше надраскал, хвърляше светлина върху произхода на Кандейси Еймъри. Семейството ѝ беше от оная непоносима порода, която през поколение пускаше на политическата арена по някой таен гений, като бълваха попътно по-дребни светила. Никой Еймъри всъщност не се е издигнал много, защото бяха достатъчно умни да си стоят там, откъдето могат да се манипулират основите на властта. В своето семейство Кандейси Еймъри беше като буйна коса на задник, но изглеждаше контролируема. Във фотокопието беше изложено всичко. Пийти си бе свършил питието, така че му бутнах моето.

– Къде докопа това? – попитах го.

– Търговска тайна.

В ръцете ми беше съчинение, написано от Ледената лейди. Беше толкова директно излагане на фактите, толкова стегнато събрани, та разбрах, че това е едно точно разписание, към което мис Еймъри ще се придържа и което ще изпълнява. Младата Кандейси обещаваше, че ще стане областен прокурор на град Ню Йорк, оттам нататък – към губернаторството на щата и към президентството на Съединените щати.

Ако вече не беше успяла да се вмъкне в Областната прокуратура и да се промъкне в първокласна, грандиозна нова история, щях да кажа,

че това са само брътвежи по въпроси, за които младите и неопитните обичат да фантазират.

Но всичко беше реалност.

– Открехни ме, Пийти. Такива неща не се търкалят наоколо. Откъде изрови това?

– Почерпи още чаша. Поръчах му.

– Не си го беше представял досега, нали?

– Не. Аз съм само един глупав детектив.

– Завършил ли си колеж, Майк?

– Разбира се. Защо?

– Караха ли те да пишеш съчинение за себе си като част от молбата ти да бъдеш приет?

– По дяволите – възкликнах аз. – Доста умно, момко. И те просто ей така ти го дадоха?

Той отговори през новата си чаша:

– Не, откраднах го. Виждаш ли, знам как да правя такива неща. Върши ли ти работа?

– Дава ми очертанятията – отговорих аз.

– Ще ти трябва повече от това, ако си сблъскате задниците с оная лейди.

– Е, не ти стиска, няма слава – отвърнах. Бръкнах в джоба си и извадих дребни пари. – Предполагам, че знаеш телефона й?

Той каза „Разбира се“ и ми го даде, като ми напомни, че не е обявен. Чак пък такова уединение!

– За какво ще й се обаждаш?

– Ще я поканя на вечеря.

– По дяволите, човече, вече е време за вечеря. Жените не купуват такива акции.

– Тази може и да купи – подхвърлих.

Излязох до един телефонен автомат и се обадих на Ледената лейди. Тя каза, че няма нищо по-добро за тази вечер и ще се срещнем в „Четири сезона“. Отговорих, че ще ме намери в заведението на Петдесет и седма улица, където вече поръчвам. Знаеше, че не бива да спори. Уговорихме се. Пийти вдигна вежди:

– Е?

Погледнах часовника си.

– Ще се срещнем след половин час. Той зяпна.

– Как уреди това?

– Ако те парафразирам, стари момко – отговорих аз, – това е едно

от нещата, които знам как да правя.

Не му казах само, че знаех как тя седи и чака да ѝ се обадя, още откакто устрой онова шоу с циците си.

Ирландецът, който държеше заведението, сърдечно ме поздрави, запази ми маса в дъното и ми поднесе бира на бара, докато чаках. Бях отишъл рано, защото знаех, че и тя ще подрани. Всеки, който иска президентството, трябва да идва рано.

Тя се усмихна, когато се появи на вратата, и аз казах:

– Добър вечер, мис Еймъри.

– Здравейте, мистър. Хамър. Навреме ли идвам?

– Точно на секундата. Искате ли питие на бара или да отидем направо на масата?

– О, нека отидем на масата. Денят беше тежък. Предпочитам да седна.

Посочих с ръка площадката в дъното и я оставих да следва келнера. Заведението беше от добра ирландска класа с великолепно осолено говеждо и типични нюйоркски клиенти. Не беше от върховите и елитът избираше други места, където да гледа и да го гледат, и от скришните ѝ движения разбрах, че Кандейси Еймъри го поставя в отделна ниша, като с това добавя нов шрих към характеристиката ми.

Когато седнахме, рекох:

– Добър адрес е.

Озадачена, тя ме погледна с цигара, която почти бе изминала пътя до устните ѝ.

– Какво?

– Нищо – посочих цигарата между пръстите ѝ. – Защо пушите?

– Предполагам, че по навик – отново изглеждаше обърквана.

– Уста като вашата няма нужда от цигара в нея.

Езикът ѝ излетя навън и облиза устните ѝ.

– О! А от какво има нужда, мистър Хамър? Леко ѝ се усмигнах и лицето ѝ почервения. Изкарах я от релсите чудесно и лесно.

– Какво ще кажете за топъл сандвич със солено говеждо?

За около минута малко от скрежа на Ледената лейди се беше разтопил, но объркването трая съвсем кратко. Поне първите точки бяха за мен. Тя остави цигарата.

Много неща могат да се кажат на една маса по време на вечеря. Самият факт на яденето ви дава време да мислите, да планирате, да опитвате. Всеки от нас имаше своите причини да е тук и всички оръжия бяха извадени на открито.

Дамата хладнокръвно съзнаваше как роклята ѝ подчертава извивката на гърдите ѝ, като показва толкова много, но и ти дава да разбереш, че има още толкова много за показване. Когато бе изминавала пътя към масата, отмахвайки палтото от раменете си, тя ясно съзнаваше, че я гледат, че поглъщат котешката ѝ грация и остро се задъхват с ритъма на походката ѝ. Сега целият ѝ арсенал бе съсредоточен върху мен и бях доволен, че имам зад гърба си достатъчно години, които не ми позволяваха да бъда заслепен като някой аматьор.

– Кажете ми, мистър Хамър...

– Майк.

– Тогава ме наричайте Кандейси.

– И никога Кенди?

– Не, никога. И съм Кандейси само в обществото.

– Не би било подходящо на заседание на колегията?

Тя се усмихна.

– Нито в съдебната зала.

– Какво искахте да ви кажа? – попитах аз.

– Какви са мотивите ви да ме поканите на вечеря.

Взех си ново парченце от соленото месо.

– Да ви накарам да се разкриете и да ми кажете какво става. Нашето момче Пента предизвиква известно твърде високо внимание.

– Заслужено.

– Бродли не спомена името на убития агент.

– Естествено.

– Знаете ли го? Тя поклати глава.

– Нито пък искам да го знам. Мъртвите са... мъртви. Живите могат да се заставят да говорят и да бъдат изправени на свидетелското място. Сега търсим многократен убиец, зверски убиец, който трябва да бъде спрял, преди да се е добрал до някой друг.

– И наистина ли само това искахте да знаете от самото начало, Кандейси?

Този път изражението ѝ премина през серия фази, преди да се установи на предизвикателно вторачване.

– А какво друго? – попита тя преднамерено.

– Как така не съм изплашен до смърт да се мотая наоколо сам, като знам, че Пента ме търси? Ако търси мен изобщо.

– Вие ме удивлявате, Майк. Защо да не сте вие?

– Изведнъж пак съм нащрек. Не ми се ще отново да ме нападат на улицата. Нито пък ми харесва да бъда мишена, така че първият глупак,

който се опита да ме нацели, ще получи парче метал в задника. Или някъде другаде.

– Другаде звучи по-добре – този път тя се залови със сандвича си.

– Кажете ми нещо, Кандейси: не сте ли неспокойна поради начина, по който се извършва всичко това? – тя продължи да яде, като очакваше обяснение. – Всички говорят с мен, канят ме на открити заседания, като привидно ми дават подробна информация... Изобщо правят всичко, което е директно нарушение на практиката за изпълнение на законите.

– Не непременно. Към свидетелите могат да се отнасят... приятелски.

– Отново, с извинение, лайна. Дяволски добре знаете, че аз съм нищо досега. Само невинен случаен свидетел на едно убийство, жертва на улично нападение и заподозрян в нещо неопределено, благодарение на всичко това. Но аз съм и нещо друго, лейди. Човек с репутация, която трябва да се поддържа. Аз съм проклет ловец на глави и имам чувството, че всички вие стоите и чакате кой ще направи първата крачка с надежда да опростя вашия случай с моя четирийсет и пет калибров пистолет, опрян в носа на Пента.

Тя отхапа дамска хапчица от своя сандвич.

– Твърде силно казано.

– Тогава за какво бяха тежките бомбардировачи от агенциите?

Тя отново отмери прецизно времето, като допи кафето си, преди да вземе решение.

– Моят приятел Джеръм Корман преди това работеше във ФБР.

Стрелях наслуки.

– Той беше един от инструкторите в Академията в Норфолк, нали? – предположението беше вярно и я свари напълно неподготвена.

– Ами... да – очите ѝ ми задаваха въпрос.

– Просто случайно го научих – прибавих аз. Връзката ѝ с ФБР беше обществено достояние, но не и приятелството ѝ с Колман. – Продължавайте.

– Беше в моя офис, когато получихме новината за убийството във вашия кабинет. Името Пента събуди нещо в паметта му и той се обади на Франк Кармъди. Тогава на сцената се появиха федералните агенции. Пента се издирва за убийството на техния човек зад океана.

– Трябва да имат негово описание – подказах аз.

– Ни най-малко. Нито отпечатьци, нито снимки, нищо.

– Къде е станало това?

– В Англия. Някъде в Англия. Мисля, че край Манчестър.

– И все пак му знаят името.

– Да. Не ми е известно как.

Идваха ми някакви идеи, но ми бе нужно време, за да ги обмисля. Сега трябваше да ѝ позволя да дойде и нейният ред. Попитах:

– Какво мога да направя за вас?

Тя погледна малкия, обсипан с диаманти часовник на ръката си.

– Да ме заведете вкъщи, например. Можем да говорим по пътя.

Платих сметката и я изведох от ресторанта, като се наслаждавах на завистливите погледи, които ми отправяха. Едно такси стоеше до бордюра, взехме го и тя даде на шофьора своя адрес. Бяхме почти пристигнали, когато ѝ напомних:

– Не отговорихте на въпроса ми, Кандейси.

– Бяха ми казали, че сте много агресивен – започна тя.

– Разбира се, работата ми е доста груба.

– Тогава ми кажете... какво смятате да правите по тази... афера?

Дамата зададе няколко драматични въпроса добре. Таксито спря пред апартамента ѝ, униформен портиер изтича, отвори вратата и излязохме. Той каза „Добър вечер“ на Кандейси, едва ми кимна, след това сякаш ме позна и ми кимна отново, като изпитваше досада, че не може да си спомни името ми.

– Имате ли нещо против да се качите горе, за да пийнем нещо?

Нямаше начин да разваля плановете ѝ за нападение. Казах „не“, влязох вътре, взех асансьора до дванайстия етаж и ѝ помогнах да отвори вратата със собствените ѝ ключове.

Мис Кандейси Еймъри живееше като принцеса, каквато и беше. Жилището бе съвършено като снимка от списание, миниатюрен нийоркски замък, какъвто могат да купят неограничените пари. Проклетото място изглеждаше дори комфортно. Мисля, че музиката започна автоматично, щом влязохме – нещо тихо, знойно и класическо. Беше около девет и половина и се питах кога ли ще започне „Болеро“-то на Равел.

– На какво се усмихвате?

– Оценявам жилището ви.

– Съответно привлекателно ли е?

– Подхожда ви напълно. Тя се засмя:

– Мисля, че трябва да вляза и да си сложа нещо по-удобно. Мой ред ли е?

– Няма значение. Мога да се оправям с копчета и ключалки.

– Туше¹. Пригответе ни питиета, докато се обадя в офиса си.

Отидох до бара и пригответих две чаши уиски със сода. Сложих ги на

масичката за кафе и седнах на прекалено мекия фотьойл срещу съответстващия му диван. Питам се как ли ще се справи с това.

Тя изслуша своите обаждания, взе си някакви бележки, след това позвъни. Говореше с областния прокурор. Каза му, че ще си бъде вкъщи цялата нощ, след това дойде, взе си чашата и се отпусна на дивана.

– Боите ли се от мен?

– Хич – вдигнах чашата си за тост. – Наздраве.

– Наздраве – отвърна тя. – Още веднъж: какви са плановете ви?

– Законно – казах аз, – нямам никаква позиция. Мога да допринеса със знания и информация на полицейския участък и другите агенции, но оставам с ръце извън самия случай.

– Не ви питам за законността.

Питието ми имаше чудесен вкус. Мек. Леко свих рамене.

– Аз съм жертва, която търси компенсация.

– И вие също говорите лайна – рече тя. Усмивка започна бавно да разтегля устата ми.

– Не много отдавна бяхте готова да ми отнемете разрешителното – отново опитах питието. – Това жилище подслушва ли се?

– Не.

– Всъщност няма значение. Радвам се да ви го кажа. Смятам да катурна това момче Пента. Или ще му смачкам фасона, или в края на краищата ще го пречукам. Кучият син се опита да убие човек, на когото много държа, и остави куп лайна върху мен с това убийство в офиса ми, а аз не отминавам такива неща.

– Как ще го намерите?

– Какво сте учили в Норфолк, дете?

– Подготвителна работа, информатори, психологични профили и прочие, и прочие.

– Похвално. Но забравихте най-важното.

– Кое?

– Опитам.

– А какво е опит?

– Да бъдеш дълго време агресивен, инат, мишена и проклет глупак.

– И вие сте всичко това?

– Повече. Аз съм умен.

Тя не можа да скрие усмивката си.

– Колко умен?

– Достатъчно, за да ви кажа каква искате да станете, като пораснете.

Знаех какво ще каже.

– Искате ли да се обзаложим?

– Разбира се. Какво залагате? Тя влезе право вътре.

– О, вие определете условията.

Не бързах и изпих наполовина чашата си.

– Ако изгубя – заявих, – ще ви кажа кой е Пента.

Очите ѝ се присвиха.

– Казахте, че не знаете...

– Това беше тогава.

Тя вече бе на ръба. Това беше нещо, което трябваше да знае и загубата не я засягаше. Дори да лъжех, нямаше значение.

– А ако спечелите? Небрежно свих рамене.

– Свалят си дрехите. Тук.

Всичките емоции на Ледената лейди се проявиха светкавично. Грубостта на предложението, дързостта на действието, срама от излагането, желанието да извърши немислимото. Беше прекрасно изражение.

Но тя не можеше да изгуби. Промълви:

– Започвайте.

Свърших питието си и оставих чашата.

– Колко предположения мога да направя?

– Само едно.

– Доста честно – облегнах се назад и я погледнах. Звучеше Унгарски танц номер пет от Брамс. – Планирате да станете... не, възнамерявате да станете, без сянка съмнение знаете, че трябва да бъдете и ще бъдете... – тя не дишаше. Седеше със странен, вцепенен израз на лицето. – ... Президент на Съединените щати.

Опакото на ръката ѝ се вдигна към устата ѝ бавно, много бавно. Очите ѝ бяха широко отворени, шокирани, прелестната ѝ уста леко отворена от смайване, примесено със страх, защото бях проникнал напълно в мислите ѝ.

– Не! – едва чух гласа ѝ. – Не е възможно. Никой не знае. Аз... Аз никога не съм го споменавала пред някого. Никога. Не е възможно да знаете това. – Тя бавно стана като остави чашата си преди да я е изпуснала. За момент почти загуби присъствие на духа. – Как... разбрахте?

– Няма значение.

– Има.

– Опит. Спечелих, нали?

- Да.
- Чакам – казах аз.
- Никога на никого няма да споменавате за това, никога.
- Защо трябва да го правя?

Тя прехапа долната си устна и се втренчи в мен. Питаше се как е загубила целия контрол над положението. Първоначалният ѝ план беше избит от ръцете ѝ и сега трябваше да мобилизира всичките си сили.

Роклята ѝ беше просто, но вълнуващо творение. Ръката ѝ се вдигна до гърдите и намери началото на ципа. Дръпна го надолу бързо, не за по-голям ефект, а защото ако се бе забавила, нямаше да може да си изпълни задължението.

Моята Ледена лейди беше наранена, но решителна. Пое дълбоко дъх и знаех какво се готви да направи. Казах:

- Недейте.

Ръцете ѝ задържаха роклята, която се канеше да разтвори на гърдите си.

- Дълга го – насили се тя.
- Грешка. Направих ви мръсен номер.
- Майк... Не лъжете. Това, което казахте, е истина и няма начин да сте го научили другояче, освен като прочетете мислите ми.
- Затворете ципа, Кандейси. Ако наистина исках да сте гола, щях да го постигна със собствени средства.

- Тогава защо го...

- Исках да видя дали държите на думата си.

Пръстите ѝ напипаха ципа и го вдигнаха, този път бавно. Мъничко усещане за гняв се показа в стиснатите ѝ устни, но в очите ѝ имаше болка. Това не бях очаквал да видя.

- Наистина ли не ме искате?

– Не се заблуждавайте, скъпа. Помислих си това първия път, когато ви видях и от тогава непрекъснато е в ума ми. Не трябва да ми казвате, че не сте спали с никого досега... Но една жена, копнееща за президентството в тези времена, по-добре да не използва този шанс. Това знам. Обаче видяното сега ми харесва повече от преди – протегнах ръка към шапката си и отместих стола си.

- Майк... Ако бяхте загубили... бихте ли ми казали за Пента?

Не трябваше да се измъквам с лъжи. Отговорих:

– Въпросът е спорен, дете. Не изгубих – намигнах ѝ и си сложих шапката. – Благодаря за пиетието.

Тя се усмихна, когато минах покрай нея към вратата и точно когато

посягах към дръжката, чух:

– Майк...

Погледнах назад и внезапно изпитах онова усещане, че вече съм бил тук и друг път.

Ледената лейди бе пуснала роклята си смачкана на земята в меки гънки и под нея нямаше нищо. Беше по-скоро гола, отколкото съблечена, съвсем не заледена, а топла и хубава, и толкова жива, че можех да видя нежните движения на диханието ѝ. Твърде жива. Зърната на гърдите ѝ бяха гордо вирнати.

Тя ми се усмихна. Отвърнах ѝ с усмивка и отворих вратата.

Дежурната сестра в болницата се радваше да поговори с някого, дори посред нощ. Велда още беше под въздействието на успокоителните, но решително се подобряваше. Докторите я бяха посещавали два пъти този ден и били доволни от оправянето ѝ. Да, офицер от полицията е още пред вратата и не, не са напусkali. Офицерите се сменят през равни интервали. Благодарих ѝ, затворих и позвъних на Пийти Бенсън в апартамента му.

Както и очаквах, той пиеше бира пред телевизора и когато позна гласа ми, попита:

– Как прекарахте?

– Като брат и сестра – отговорих аз.

– Да, обзалагам се. Какво искаш този път?

– Имаш ли някакви връзки в Англия?

– Ей, Англия е голяма страна.

– Манчестър, Англия.

– Е, има един спортен журналист от Манчестър Гардиън, с когото се запознах веднъж на един футболен мач. Не като нашия футбол, а нещо като...

– Знам какво имаш предвид – прекъснах го нетърпеливо. Ако не го направляваш, Пийти ще се навре във всеки шантав ъгъл. – Как да се свържа с него?

– Имаш ли молив?

– Разбира се.

– Ще ти дам телефона му – той зашумоли с листата на указателя си и ми каза номера. – Мисля, че сме с пет часа пред тях. Обади му се малко по-късно и може да го свариш.

– Окей. Ще използвам твоето име.

– Хубаво. Не вярвам, че ще пожелаеш да ми кажеш за какво е всичко това.

– По-късно – обещах аз.

Ръсел Грейвс си беше там и му бе „много приятно“ да говори с някого от колониите. Всъщност, фактически за него това било първото обаждане от „отвъд океана“, както се изрази той. За него Пийти беше нещо като героична фигура, американски криминален репортер с дебела сметка за разходи, аташиран към наистина вълнуващи случаи. Когато му казах, че съм истински американски частен детектив, който работи с Пийти и се нуждае от презокеанска връзка, той така се ентусиазира, та помислих, че ще напълни гащите. Увери се дали знам, че е само спортен журналист, но аз го успокоих, че престъпленията са навсякъде, дори в спорта, така че това не би трябвало да го спира.

– Добре тогава, мистър Хамър, какво искате да направя?

– Преди известно време един американец е бил убит в околностите на Манчестър. Не знам името му и не мога да го опиша, но е бил федерален агент, който е работел там.

– Звучи ужасно неопределено, мистър Хамър.

– Възможно е, но убийствата във вашата страна не са чак толкова чести.

– Времената малко се промениха, сър.

– Давам си сметка за това. Но в случая става дума за убит. Ако е станало в околностите, все някой ще знае за него. Има и още нещо... Убийството може да е било шантаво.

– Шантаво?

– Не чисто убийство. Може да е имало нещо доста отвратително около него. Разбирате ли какво искам да кажа?

– Да, струва ми се, че разбирам – отговори той.

– Освен това – продължих, – има вероятност нашето и вашето правителства да потулят тази работа, но търсим убиец, който нанася удари там и тук, и вероятно ще опита и някъде другаде. Затова ви предлагам да потърсите извън обикновените канали за убийствата там.

– Има ли начин да напиша статия за това? Сигурен съм, че редакторът ми ще погледне благосклонно...

– Гарантирано, Ръсел. Вие с Пийти можете да я напишете заедно, ако излезе нещо.

Това му стигаше. Дадох му домашния и служебния си телефони, казах му да говори само лично с мен и ако може да ми изпрати някакви материали, ще му доставя билети за следващия път, когато нашите

професионални отбори ще играят предсезонен мач на британски стадион.

Когато затворих, взех студена бира от хладилника, изпих я на две дълги глътки, както биха казали англичаните, и си легнах.

5

Паркирах колата си на половин пряка надолу от „Автомобили Смайли“, излязох и се огледах. В долен Манхатън има много места като това, със стари здания, които се рушат поради липса на поддържане, подслонили западнали магазини, които продаваха старомодни или излишни стоки. Миризмата на гума идваше от един вулканизатор, който бе отворил рано. Пред вратата му двама мъже разтоварваха кашони от един пикап.

На едно магазинче имаше знак на фирма за инструменти, но изглеждаше напълно изоставено. Имаше стъкларски магазин, който изглеждаше стабилен и друг гараж, специализиран по настройване и поправки, който тъкмо отваряше. Няколко други магазини изглеждаха затворени завинаги.

Когато минавах покрай Смайли помислих, че е затворено, но отзад проникваше светлина и някой се движеше. Ударих вратата с юмрук, почаках, после повторих.

Един глас извика:

– Спокойно, идвам, идвам. Дребен старец отвори вратата и каза:

– Не сме отворили.

Пъхнах крака си в отвора и задържах вратата.

– Вече сте, приятел – разпънах я, бръкнах в джоба си за портфейла, разтворих го за миг и го пъхнах обратно.

Жестът беше достатъчен.

– Пусти ченгета, защо направо не дойдете да живеете тук?

– Нямам телевизор – казах аз. – Къде живееш, татенце?

– Където живееш и когато другите ченгета идваха тук. Вече им казах.

– На мен не си ми казал.

– Точно там, зад ъгъла. Над бакалницата. Кво си мислиш ша намериш? Тук нема нищо.

– Това е допълнително повикване, татенце. Знаеш ли какво е допълнително повикване?

– Знам, че ша ми кажеш кво е.

– Това е в случай, че си спомниш нещо, което си забравил.

– Нищо не съм забравил.

Бръкнах във вътрешния си джоб и го оставих да види пистолета и

кобура. Нищо не прави на хората по-силно впечатление от един пистолет.

– Как се казваш?

– Джейсън – погледнах го. – Макинтайър – добави той.

– Адрес? – каза ми го. – За кого работиш?

– Казах на ония хора.

– Сега го кажи на мен.

– Когато Смайли иска нещо да се направи, работя.

– Какво нещо?

– Да се почисти. Понякога изпълнявам поръчки. По дяволите, много съм стар за друго. Требеше да дойда, кога ченгетата разбутаха всичко. За кво гледат, дявол ги зел? Казват, че някой пребил някого тук. Имаше петна кръв на пода и знаеш ли кво?

– Не, какво?

– Намерих зъб, цел зъб, по дяволите. Беше ей тук, на куп боклук в една кървава плонка. С телове и сичко по него.

– Показа ли го на полицията?

– Нее, бях си отишли.

– Дай да го видя.

Той ме погледна, сякаш това не е моя работа и му подвикнах:

– Дай го.

Беше зъб наистина, единичен, държащ частична протеза. Приличаше на долен кучешки. Част от пластмасовата протеза бе изчезнала, но металните халки, които я крепяха за околните зъби бяха цели.

Попитах го:

– Защо толкова пазиш това? Старецът разтвори ръце.

– Казвам, мистър, тия работи пари струват. Ако оня човек дойде да си го търси, мога да си изкарам петарка от него.

Поклатих глава, сякаш не му вярвах.

– Мислиш, че те будалкам ли? Лани имах едни очила, които някак си се бяха наврели под хидравличната преса. Стъклото беше счупено, но рамките бяха от чисто злато. Получих шест долара за тях.

– Кога пешо това?

– Не знам. Зима беше. Адски студ вънка.

– Къде беше Смайли?

– Беше в отпуска оная седмица. Дойдох, преди да се върне, да пусна отоплението. Смайли не обича да пилее и цент.

– А този път кога се връща?

– Утре – отговори Джейсън. – Той не обича кога сичките тия лайна

стават тук.

– Тогава ще дойда утре.

– А какво ще стане с моя зъб?

– Виж какво ще ти кажа – отвърнах аз. – Ако намеря на кого е, ще ти го върна.

– Ченгетата нищо не връщат.

– Може би си прав – казах аз.

На пряка по-нататък намерих местното кафене. Очаквах да бъде обичайната порутена помийна яма, в каквито попадаш по тези места, но дребната стара италианка го държеше спретнато като собствената си кухня. Когато влязох трябва да съм изразил удоволствие, защото тя се засмя и рече:

– Изненада, а? Ти си изненада, всеки нов тук е изненада.

Седнах на високия стол и поръчах сандвич с яйца и кафе.

– А бекон?

– Защо не? Добре звучи.

Тя кимна и се върна при печката си.

– Получих едри яйца. Никакви дребни и средни. За хора, които много работят, намерих много едри.

– Страхотно.

– Ти не работиш тук, нали?

– Не. Имах работа при Смайли, но го няма.

– А, откачения Смайли. Все казвам на моя Тони, че Смайли е откачен.

Наля кафето ми и я попитах:

– Какво значи откачен?

Тя сви рамене и поклати глава.

– Дребен човек, големи гащи. Обича да прави големи циркове. Иска си рестото от двайсет цента за поничка. Яйцето отгоре ли да бъде?

– Да. Жълтъкът да е цял.

Намаза филията с масло, нареди върху нея четири резена бекон и ловко постави яйцето отгоре. Гледаше ме как изрязвам жълтъка с ножа, размазвам го по беконата и шляпвам белтъка върху него. Когато отхапах първата хапка, усетих, че жълтъкът потече по брадата ми. Тя се засмя.

– Само сексуалните мъже ядат така.

– Много вкусно – казах. След малко добавих: – Човекът там твърди, че Смайли ще се върне утре.

– Разбира се, той се връща – съгласи се тя. – Ще си купи кафе, ще ми даде двайсет цента. Голяма клечка. Той и неговите коне. Казвам на

моя Тони, че не е добър откачен.

– Губи ли понякога?

– Смайли откачения? Никога. Той е голяма клечка, която никога не губи.

Довърших си сандвича, платих й точно плюс долар бакшиш и поясних:

– Само за да не си помислиш, че и аз съм откачен.

Още около час обикалях из квартала на Смайли и говорех с хората, които работеха там. Изглежда никой от тях не даваше пет пари за Смайли. Получаваше понякога някакви случайни поръчки в работилницата си, но нищо, което би донесло много пари. Хиподрумите само държаха Смайли на стъпка по-високо от другите.

Един от хората даже не вярваше в това.

– Лайна, човече, ходи на състезания дори когато няма такива. Обича да се нрави, че взема самолет за някъде, но ядец, фалирал е преди да тръгне. А се връща с пачка пари.

– Значи ходи в Бюрото за залагания.

– Майтапиш ли се? Смайли да ходи в Бюрото за залагания? При някой букмейкър най-много, но не и в бюрото.

– Сигурно има голям късмет – предположих аз.

– Дръжки. Знаеш ли какво смятам? Че е забъркан вътре с някого. Хора, които се въртят наоколо и му казват на кого да заложим.

– Че откъде смяташ може да има такова влияние?

След като обмисли това, той кимна.

– Ъхъ. Значи си е мошеник. Значи получава пари от някъде – той плю на земята и се върна към работата си.

Нямаше какво повече да гледам. Когато дойде утрешният ден, ще отида при Смайли и ще си поговорим. Него исках да видя.

Бърк Рийди свърши с пациентите си, изми се и влезе в кабинета. Седна и разтри лице с ръцете си.

– Искаш ли да пийнеш? Поклатих глава.

– Сега не.

Той отвори долното чекмедже, намери минибутилка със скоч и наля в една чаша. Вдигна го към мен с думите: „Сувенир от авиолиниите“, изгълта го и избърса устни.

– Велда бързо се оправя, както знаеш.

– Казаха ми, когато се обадох. Кога ще може да говори свободно?

– Ако не се престараваш, може всеки момент. Лицето й ще бъде ужасно още някоя седмица, но ще се нормализира. Ударът, който е

получила, е бил толкова силен, че искаме да се уверим, че няма трайно увреждане.

– Какво би могло да е то?

– Ами, например, възможна загуба на паметта. Досега няма такива признаци. Кога ще отидеш при нея?

– Тази вечер.

– Добре. Ще се радва да те види – той се усмихна и добави: – Знаеш, разбира се, че е влюбена в теб.

– Работим заедно от доста време – отвърнах аз.

– Зарежете работата и се оженете. Човече, от дърветата не виждаш гората. Тази жена си заслужава.

– В моята работа факторът продължителност е доста скапан, докторе. Той създава бизнеса, но съсипва браковете.

Смених темата и му подадох счупената частична протеза от гаража. Взе я, разгледа я от всички страни и попита:

– Какво се очаква да кажа по това?

– Какви са шансовете да се намери притежателят?

– Разбирам, че имаш предвид чрез полицията?

– Точно така.

– Ами, те пращат зъбни рентгенови снимки, снимки на протезите и медицинските картони на пациентите по цялата страна. Не знам какъв процент на точна идентификация се получава в резултат на работата на техниците, които я извършват, но знам, че е имало многобройни успехи – протегна се и пусна протезата в ръката ми. – Толкова малко парче няма да е лесно да се определи. Пречката е в голямата му простота.

– По дяволите – възкликнах.

– Полицията е добре оборудвана, Майк. Модерната им технология е страхотна.

– Така е, когато може да се концентрира.

– Можеш ли някак да стесниш периметъра? Отправих му мила усмивка.

– Момко Бърк, ти си адски умен медик – подхвърлих протезата във въздуха, улових я и я пуснах в джоба си.

Бърк бръкна в чекмеджето и извади малко пликче за хапчета.

– Нека сме акуратни с това нещо.

Той ме гледаше, докато я пъхах вътре и залепях пликчето. После отново я прибрах. Благодарих му за труда, излязох на улицата и магнах на минаващо такси.

Пат въртеше зъба между пръстите си, после го остави на бюрото.

– Идваш с най-проклетото нещо, Майк.

– Твоите момчета не са измели добре гаража.

– Може би ако беше дошъл право тук оная нощ, момчетата нямаше да са толкова небрежни.

Кимнах. Тук беше прав.

– Все пак какво се очаква от мен да направя с това? И не ми казвай, че трябва да намеря собственика. Нямаме работа с труп или изчезнало лице, така че от какъв зор? Има може би милиони такива частични протези...

– Задръж, Пат – прекъснах го. – Провери само два източника за тези. Провери зъболекарските картони на ФБР и ЦРУ.

– Ти откачил ли си! – избухна Пат. – Мислиш, че нашите момчета могат да извъртят такъв номер?

– Защо не?

Той внимателно изучавате лицето ми.

– Обясни ми причината. И не с онези лайна, че имаш някакво чувство.

– В ситуацията има финес – казах. – Те търсеха отговор, нищо повече. Дори не се опитаха да ми строят кокалите заради получените няколко добри удара по места, където боли. Оставиха ме да се измъкна сам. Имат достъп до натриев пентотал, избърсах ми ръката със спирт, преди да ме инжектират. Това са неща, които момчетата от занаята правят автоматично.

– Ами ако нищо не излезе?

– Няма да разбереш преди да се опиташ, нали?

– Разследвания като това могат да повдигнат веждите на няколко души.

– Пат – казах, – и ти знаеш, и аз знам, че всички ние имаме странни връзки по необичайни места. Полицейското управление на Ню Йорк е могъщо учреждение, бибчо, и когато те питат, всеки слуша. Просто си използвай връзките, дете.

Суровият израз на лицето му се смекчи до раздражено намръщване и той кимна в знак на съгласие.

– Окей, не е невъзможно, така че ще го задвижа.

– Добре – надигнах се и той каза:

– Почакай – намери лист хартия под бележника си и ми го подаде. –

Ето ти връзка, при която да отидеш, старо приятелче. Желая ти късмет.

Кандейси Еймъри ми беше оставила телефон, на който да се обадя.

– Но нека вършим първо важните неща, Майк. Имаш някаква преднина, нали?

– Както казваш, не е невъзможно. Нищо конкретно.

– Окей, нека го чуем, но зарежи она боклук, че било само идея.

– Няма проблеми, но кажи ми... колко хора работят по моето отвлечане?

– Познай.

– Един.

– Точно така.

– И какво е открил досега?

Изречението на Пат стана хитро.

– Смятам, че отдавна сме приятели с теб. Започни пръв.

– Смайли е посредник на някого. От този гараж може и да изкарва някакви пари, но той му е само проклето прикритие.

– Можеш ли да го докажеш?

Този път беше мой ред леко да се ухилия.

– Може да съм в състояние да го направя по-добре от вас. Моите правила са други. А сега, какво знаете вие?

– Мисля, че сме по същата диря. Трудното е, че... ако му плащат за някакви услуги, не оставя никакви следи. Живее в евтин апартамент, има стара кола...

– И твърди, че участва в залагания на конни състезания – добавих.

– Кой може да докаже, че не е така? Този път той наистина е напуснал града... Проверихме го... И вероятно наистина е бил на състезание, за да поддържа прикритието си в изправност.

– Потрудил си се, Пат.

– Най-чудесният в Ню Йорк на работа – отвърна той. – Моят човек ми каза, че и ти си вреш носа там.

– Просто се опитвам да помогна. В този случай съм свой собствен клиент, ако има някакви противоречия със закона.

– Засега никой не писка. Ако имаше нещо, вече щеше да се разбърмчи. Ужасната тройка дебне наоколо по цял ден, като се рони в полицейските снимки и ще стопи телефоните.

– Каква тройка?

– Колман, Брамли и твоята захаросана лейди² – отговори той.

2. Непреводима игра на думи. Кенди – кристализирана захар, бонбон.

– Не мога да разбера защо държаната се набърква в това, Пат. Защо ще искат доклад на такова ниво? Имаме работа с убиец, а не с международна интрига. Значи Пента е пречукал някой от техните хора зад океана... и е спипал един бивш гангстер тук...

– Търсил е теб.

– Дръжки. Не ми минават такива. Абсолютно няма за какво.

– Майк... По някакъв начин ти си вътре до ушите.

– Да, страхотно – избоботих аз.

– Прикрий си задника, момче. Душиш наоколо, сякаш градът е твой и е дяволски сигурно, че някой ще те извади от играта.

Погледнах си часовника и станах.

– Няма да му е лесно.

В болницата ме познаваха, но ми поискаха личната карта. Ново ченге и ред вратата старателно проучи разрешителното ми, шофьорската книжка сравнява лицето ми със снимките, преди да ме пусне в стаята на Велда.

– Здравсти, дете – казах тихо аз.

В мъждивата светлина видях, че главата и бавно се обърна и разбрах, че е будна. Бяха я поизмъкнали нагоре, завивката лежеше леко на гърдите ѝ, а ръцете и бяха отвън. Подутината на лицето бе намаляла, но синините бяха като тъмна сянка. Едното око още беше затворено и знаех, че но и бе лесно Да се усмихне.

– Ужасно ли изглеждам?

Леко се засмях и отидох до леглото.

– Виждал съм то и когато изглеждаше по-добро – взех ръката и в своята и пуснах топлината и да се просмуче в мен. И себе си усещах лудост, която забиваше нокти и драскаше съзнанието ми задето някой е могъл да постъпи така с нея. Взели са нежната красота и едно прекрасно тяло и ся се опитали да го размажат и превърнат в безжизнена маса, само защото е било на пътя им и убийството е толкова прост начин да се избавят от него.

– Недей, недей – каза тя.

Поех дъх, задържах го, после го изпуснах. Стиснах ръката ѝ прекалено силно, затова разхлабих пръстите си.

– Всичко наред ли е, котенце?

– Да. Те се грижат за мен – повдигна глава. – Липсваше ми.

– Знам.

– Какво става?

Разказах ѝ най-общо нещата, но тя ме прекъсна. Искаше подробности, така че ѝ ги дадох.

Накрая, след като помисли известно време, заяви:

– Този, когото наричаш „вървец“... е точно той.

– Не е голямо определение.

– Може би... аз мога да прибавя нещо – каза Велда. – Ако онзи по телефона... който уреди срещата... е „вървецът“, или когото наричаш Пента...

– Какво за него?

– Записах обажданията му. Можеш да получиш гласова характеристика на записа и да се използва за сравнение.

– По дяволите! – беше хубаво, само дето ни трябваше заподозрян, с когото да го свържем, но все пак беше плюс. Обикновено подвикванията не се записват, така че който се обажда не би могъл да се страхува, че ще си остави гласа.

– Как стана така, че го записа?

– Приготвих се да звънна на Байърс за онези бланки, които ти искаше. Той винаги бърза, така че се канех да го запиша и да го разчета по-късно.

– Къде е записът, мила?

– Сложих го... в папката на Байърс.

– Велда, кукличке, мога да те разцелувам.

– Защо не го нравиш? Ухилих ѝ се.

– Няма ли да боли?

– Не чак толкова.

Опрях ръце на матрака и се наведох така, че лицето ми се приближи до нейното. Езикът ѝ се плъзна по устните, навлажни ги и когато моите докоснаха нейните, окото ѝ се затвори. Топа е нещо важно, връзка, цялото буйно чувство, изразено в едно просто влажно докосване и когато езикът ѝ едва допря до моя, стана безшумна експлозия. Ние се усещаме, опитвахме се взаимно и, доволни, се отделихме.

– Знаеш ли какво ми причини? Тя се усмихна.

– Щръкнах като дявол и сега не мога да изляза така в коридора. Не още.

– Можеш пак да ме целунеш, докато чакаш.

– Няма. Иначе ще ми трябва студен душ – станах, като още усещаш устните ѝ върху моите. – Утре пак ще дойда, котенце.

Усмивката ѝ беше крива, окото ѝ се смееше.

- Какво ще правиш с... онова? – понита тя.
- Ще държа шапката си отгоре – отговорих.

Ношният пазач от будката ме поздрави и добави:

- До късно ли ще работиш тази вечер? Записах се във входния лист.
- Само ще взема нещо.
- Как е Велда?
- Оправя се.
- Страхотно безобразно! Ченгетата откриха ли вече нещо?

– Не, но работят по въпроса – върнах му листа и се отправих към асансьорите.

Само нощем ти става ясно, че една административна сграда е почти жив организъм. Внезапно е изчезнало всякакво движение и ако има някакъв звук, сякаш е в пещера и се усилва много повече от нормално. Светлината е променена и те кора да мислиш за погребални салони и да търсиш ковчежи в тъмните ъгли. Което е било живо през деня, през нощта е мъртво.

Извадих си пистолета, магнах предпазителя и го заредих. Първо опитах дръжката на вратата, като се уверих, че е заключена, после пъгнах ключа и безшумно го завъртях. Изчаках цели десет секунди, след това коленичих, отворих рязко вратата и бързо влязох, претърколих се по пода и стигнах до шкафовете в дъното с готов за стрелба пистолет в ръка.

След трийсет секунди все още нямаше никакъв звук или движение, и заопипвах стената над главата си за електрическия ключ. Щракнах го. Стаята беше празна. Също и вътрешният ми кабинет.

Ако някой ме бе гледал, щеше да е хубаво шоу, но не можех да рискувам по този въпрос. Затворих и заключих вратата, отидох до по-малката картотека и отворих чекмеджето с папката на Байърс. Миниатюрната касета беше в нея. На бюрото на Велда отворих магнетофона, поставих касетата и натиснах бутона за прослушване.

Минаха три къси съобщения, преди гласът на Велда да съобщи: „Разследвания Майкъл Хамър“.

Гласът на мъжа беше глух, сякаш говореше далече от слушалката и през носна кърпа.

– Ало – каза той, – ще бъде ли възможно да се срещна днес с мистър Хамър? Най-добре след обяд.

– Съжалявам, но мистър Хамър не идва тук в събота.

– Възможно ли е... Възможно ли е да се свържете с него?

– Ами, зависи. Бихте ли ми казали кой се обажда и по каква работа? Настъпи кратко колебание и обмисляне, после той рече:

– Името ми е Луисън, Брюс Луисън... и работата ми е изключително спешна.

Велда настояваше:

– Кой ви е препоръчал тази агенция, сър? Другият глас любезно отби атаката:

– Боя се, че работата ми е прекалено поверителна, за да я обсъждам. Обаче ако предадете, на мистър Хамър, че е спешна, сигурен съм, че той ще разбере. И мога да платя услугите му предварително, ако трябва.

Можех почти да чуя как щрака мозъкът на Велда.

– В такъв случай, сър, уверена съм, че ще се радва да ви види. Ще го повикам около обяд.

– Високо ценя това, мадам. Благодаря ви.

Разговорът свърши. Изглежда, гласът не беше на човек, когото познавах, но в тази епоха на електронната технология експертите можеха да снемат гласова характеристика от тази лента, която би направила идентификацията толкова сигурна, колкото ако бе оставил отпечатъци от пръстите си. Пренавих лентата, извадих я от гнездото, сложих я в пластмасов плик и я пуснах в джоба си. Взех нова касета от чекмеджето и я поставих в апарата.

Когато затварях капака, пръстите ми замръзнаха на пластмасата. Нямах начин Велда да е оставила телефонния секретар без лента в него. Тя би поставила нова дори преди да е пъкнала старата в архива.

Кучият син е идвал отново. Представил си е малката възможност да са го записали, извършил е висококвалифицираната работа по отварянето на ключалките и претърсването на мястото по начин, по който би могъл да го направи истински предприемчив репортер. Но вече е намерил това, за което е идвал... Лентата от телефонния секретар.

Много лошо, наивнико, мислех си, много лошо.

Явно не беше опитен в канцеларските работи. По му е минало през ума, че Велда би могла да картотекира записаното му обаждане и да пъкне нова касета преди неговото идване. Но това означава, че изобщо не познава нивото на Велдината чувствителност. Брюс Луисън трици! Тя е разбрала, че името е фалшиво и ми го е отбелязала с червено флагче в една странична папка.

Излязох от таксито пред задния вход на блока, в който е апартаментът ми и слязох надолу покрай гаражите по наклонената пътека. Взех

резервния асансьор до моя етаж, излязох в дъното на коридора, откъдето добре виждах цялото пространство, след това отидох до вратата си. Тресчицата, която бях пхнал между вратата и рамката беше на мястото си – значи никой не се бе опитвал да влезе насила.

Съобщаваха късните новини. Налях си питие, седнах пред телевизора и загледах как всички правеха по нещо отгоре-отгоре, за да изложат града разголен. Местната политика все още беше мръсотия, но кметът даде своя забавен принос и направи от нея виц. Имаше улично убийство, катастрофа с много коли по магистралата в Ийст Сайд и пожар в евтините жилища на Сто и дванайста улица. Почти същото като в новините снощи.

Когато добавях лед в чашата си, телефонът иззвъня и се обадих. Глас като от камера за ехо е английски акцент попита:

– Мистър Хамър, вие ли сте?

– Ръсел?

– Да, точно така. Той се обажда. Имам новини за вас.

– Чудесно.

– Трябва да кажа, че беше малък удар, знаете ли. От властите беше много трудно да се получи някаква информация, освен че случаят още се разследва. Хората тук знаеха, че е убит американец, но не знаеха защо. Страховит е начинът, по който е умрял. Оръдието на убийството му е нож в гърлото, но пръстите, на дясната му ръка са били отрязани.

– Пресата разнесла ли е това?

– Страхувам се, че не, старче. Единственият тук, който знае за случая, е човекът, намерил трупа. Никак не беше лесно да го накарам да говори. Полицейският специално му е забранил да споменава за тона пред когото и да било.

– Как тогава успяхте?

– Много просто, мистър Хамър. Предложих му двайсет и пет лири и обет да мълча.

– Ръсел – казах аз, – справихте се прекрасно. Ще ви изпратя чек по сегашния обменен курс.

– Не забравяйте билетите за мача и статията.

– Имате ги, приятелю.

Затворих и отново седнах с питието си. Сега Пента си имаше фирмен знак. Обичаше да отсича пръсти. Отрязал е пет на агента в Англия и десет на горкия глупак в моя офис. Броят като че ли имаше значение. И имаше шанс Пента да е оставил марката си и по други места. Винаги съществува образец на осакатяванията, винаги има причина за тях.

Големите, които попадат в новините, обикновено имат сексуални обертони, като най-често обекти за ножовете на побърканите стават гърди и коремни или кастрация на мъжете, та и до жертвоприношения на животни или понякога на хора. Луди. Те всички са луди... Но всеки от тях е имал причина да полудее.

Пента. Имаше ли това отношение към „пет“? Пет пръста? Но от ръцете на Ди Сика бяха отрязани десет.

Добре, налудничаво е, но точно то ще сложи крак на Пента. Допих си чашата, взех душ и си легнах. Навих будилника за шест и нагласих стрелката.

В седем и половина паркирах на две преки надолу от „Автомобили Смайли“ и се върнах по противоположната страна на улицата. Пред вулканизатора беше паркиран самотен камион, натоварен със стари автомобилни гуми, а шофьорът бе заспал на волана. Стар фургон прогърмя и зави горе зад ъгъла и това беше целият трафик. Като че ли никой не бързаше да започне рано работа.

„Автомобили Смайли“ беше само поредното място на улицата. То си беше там. Нищо не ставаше. Зад мръсните прозорци на вратата се виждаше мътната светлина на нощната лампа. След като десет минути нищо не се промени, пресякох улицата и чак когато приближих, видях едносантиметрова пролука във вратата за персонала, която не беше затворена докрай.

Когато я бутнах с върха на пръста си, тя се отвори и аз бързо влязох с пистолет в ръка, като се притисках до стената достатъчно продължително, за да се ориентирам, след това направих четири крачки към стоманения крик и се свих зад него.

Нищо не помръдна.

Промъкнах се до другия край на крика и спрях да се послушам. Слабичките скърцащи шумове, които чувах, идваха от малкия офис отзад и отляво, слабички забързани шумове, които спираха и започваха, след това към тях се присъединяваха други и когато чух къс подсвиркващ звук, разбрах какво е това.

Станах, тихо отидох до вратата и плъховете, които тичаха навсякъде, ме забелязаха и се юрнаха през масата. Когато шракнах ключа е лакът, видях мъничките отпечатащи от лапи и черти от опашки от кръвта, с която се угощаваха – съгъстяваща се тъмночервена локва, която се стичаше от плешивата глава, размазана с шейсетсантиметров френски ключ.

Човекът още седете на въртящ се стол с глава и ръце проснати

напред на масата. Очевидно единственият удар го бе убил толкова бързо, че не е имал време да помръдне нито мускулче. Очите му още бяха отворени, половин пура стоеше в ъгъла на устата му, изгасена от кръвта, разлята наоколо.

Под дясната му ръка имаше две квитанции от хотел в Лас Вегас и използван самолетен билет. Видях името на една от квитанциите и на билета. Беше Ричард Смайли.

Увих салфетка около телефона, набрах нула и когато телефонистката се обади й казах, че не виждам без очила, и й дадох служебния телефон на Пат. Той тъкмо бе влязъл и бях на път да му съсипя целия ден.

– Аха, Майк. Какво пак е станало по това време?

– Някой е пречукал Смайли.

– Какво?

– В гаража съм.

– Лайнния работа. Стой там и, по дяволите, нищо не пипай.

– Стига, човече, само набрах нула по телефона.

– Сам ли си?

– Напълно. Който го е направил е имал време да си отиде. По съсирването на кръвта трябва да е мъртъв най-малко от един час. Смятай това за неофициално мнение.

– Сигурен ли си, че е Смайли?

– Документите му го показват – преди да успее да попита, вмъкнах: – Лежат на масата.

– Окей – рече той. – Стой там. Идваме веднага.

Оставих слушалката и се огледах. Имах вероятно пет минути преди да дойде патрулната кола и ако трябваше нещо да знам, исках да е от първа ръка.

Няколко секунди изучавах положението на тялото – сякаш правеше нещо на масата. Ударът беше дошъл под ъгъл, внимателно прицелен и нанесен много силно. Убиецът е бил близо, стоял е там, докато е настъпил подходящ момент, след това е замахнал с оръдието си към плешивия череп на Смайли и го е унищожил с един ужасен удар. Френският ключ просто беше пуснат до тялото и убиецът си бе отишъл. Дори не е трябвало да си носи своя сопа. В помещението имаше достатъчно ключове, щанги и тръби с всякаква дължина, за да свършат работа.

Койчо и да и бил убиецът, Смайли го е познавал. Дали срещата преди зазоряване е била определена, за да му се плати? Изглеждаше точно така, Смайли може би е имал парите в ръцете си и ги е броял, вероятно както и друг път. Никаква причина да бъде внимателен. Беше редовна

делова среща и той само се е уверявал, че е получил каквото му се полага. И ето, че беше го получил. Убиецът просто си е върнал парите и е излязъл в самотната нощ, когато не е имало дори улични минувачи, които да го видят като си отива.

Както правят професионалните убийци, всичко беше съвсем чисто. Само силно халосване по главата и край. Никакво въображение, никакво отмъщение или кървави послания като онова в моя офис. Смайли все още притежаваше всичките си пръсти.

Първата патрулна кола пристигна след четири минути. Подадох личната си карта на двама униформени, но шофьорът ме позна и кимна.

– Ти ли ни повика тук?

– Аха. Тялото е в задния офис. Оставих всичко чисто. Пипнах само телефона с книжна салфетка и ключа на лампата с лакът.

Полицаят измъкна бележника си, докато другият влизаше вътре.

– Нека първо свършим писмената работа.

– Разбира се.

Дадох му цялата лична информация, която му трябваше, описах му влизането си в подробности, откриването на тялото и следващите събития. Когато завърших, още две патрулни коли спряха отпред заедно с един седан без опознавателни знаци зад тях. Пат беше зад кормилото му с лице стегнато и измъчено и когато Кандейси Еймъри и шефът ѝ излязоха от него, разбрах защо.

Пат им каза да останат вън, докато разследването завърши напълно, забеляза ме и дойде при мен.

– Майк, каква е тая склонност да се навърташ край трупове? Ако се слушат оплакванията на областния прокурор, ти си една подвижна заплаха.

– Не съм убивал никого. Поне досега, във всеки случай.

– Има време, ще успееш, ще успееш. И това идва от устата на нашия изтъкнат областен прокурор. Кажете сега какво става?

Повторих му онова, което бях разказал на първото пристигнало ченге.

– И ти дойде тук по интуиция? Свих рамене.

– Имахме наблюдател пред къщата на Смайли миналата нощ. Не се е прибирал въщи.

– Ако е бил на кръчма, може да е пристигнал направо тук.

– Защо?

– Защото е било едно от ония алчни копелета, които си искат парите незабавно. Офисът му е така удобен за плащане, както и всяко друго

място, а и времето е било подходящо.

Пристигнаха полицейските фотографии и влязоха вътре. Пат си погледна часовника и каза:

– Не мърдай оттук.

– Че къде мога да отида?

– Иди си поприказвай с ония клечки там – посъветва ме.

– Пат... Как така областният прокурор още не ти е дръпнал една кавга? Той обикновено обича да се пречка в краката.

– Мисля, че Айсберговата лейди го води на кашка – каза кисело Пат.

Не беше необходимо представяне. Бяхме се срещали с областния прокурор и ако някъде съществува враждебна ситуация, то тя беше между нас. Бе се издигнал от редовите и беше в институцията за пръв мандат. За него хора като мен бяха законодателна грешка и нямаша никаква работа в полицията. Беше от типове, които не одобряваха използването на информатори, техниката на притискане или каквото и да било, което може да изложи един правен случай на някакъв вид съпротива.

Заговорих го:

– Ужасно начало на деня.

– На вас май ви идат отръпки тези работи – подхвърли той. – Ще ви затрудни ли отново да разкажете подробностите?

Казах, че не и повторих всичко.

Той старателно си записа, като мислено класифицираше всяка подробност.

– Имате странно положение тук.

– По-добре да повярвате в него, съветнико. Аз съм водещ откривател на трупове, законен следовател и ако репортерите скоро пристигнат, източник на материал за една хубава статия.

Друга кола паркира наред улицата. Медицинският експерт излезе от нея и мина край мен. С развеселена усмивка подметна:

– Пак вие, а? Кимнах.

– Някои хора са страшни късметлии.

Кандейси отблизо следеше размяната на реплики и изчака докато медицинският експерт влезе вътре.

– Мисля, че има за какво да поговорим, мистър Хамър – този път не си послужи с малкото ми име.

– Сигурен съм, че има.

Пат ги повика с шефа й и ги въведе вътре. Бутна шапката си назад и избърса лице с ръката си.

– Мисля, че си схванал картината.

– Освен ако твоите хора не попаднат на нещо ДРУГО.

– Смайли не би водил отчет на такива работи, но някъде трябва да има писмени следи.

Уверих се, че никой не може да ме чуе и казах:

– Би могло да има и нещо по-добро. Той ме погледна с ъгъла на околото си.

– Например?

– Ако първият убиец, Пента, е човекът, който е уговарял срещата за да бъде сигурен, че ще съм в кабинета си, може да имам гласа му записан на лента.

– Къде е тя?

Извадих касетата от джоба си и му я подадох.

– Кой друг знае за нея?

– Само Велда.

Той пхна касетата във вътрешния си джоб.

– Известно време ще пазя това в собствения си отдел.

От начина, по който го каза, разбрах, че нещо го е разсърдило. Преди да успее да го попитам какво, видях Джейсън Макинтайър да се промъква боязливо по отсрещната страна на улицата с широко отворени от любопитство очи, но действията му отразяваха нервност, която не можеше да скрие. Казах:

– Тук има човек, който може да разпознае тялото, Пат?

– Къде?

Показах Джейсън. Пат извика един патрулен и го накара да го доведе. Старецът почти припадна от страх, когато ченгето го хвана над лакътя, но дойде, въведе го вътре и след минута излезе разтреперан с призрачно бяло лице. Но бе направил идентификацията. Наистина беше Ричард Смайли. Джейсън отиде до бордюра и се издрайфа.

Кандейси и шефът ѝ влязоха заедно. Той изглеждаше с леко стъклени очи, но тя го приемаше направо в крачка. За миг погледна към мен, но два камиона, далечни телевизионни единици от две съпернически си телевизии, идваха по улицата, рязко се отклониха и изсипаха екипите си с армейска прецизност. За секунда се насочиха към Кандейси, прехвърлиха се на шефа ѝ, търсеха други важни лица, докато един оператор се мъчеше да проникне в зданието.

– Как ще наречеш този кадър когато си пред камерата, Пат?

– Както обикновено. Следствието продължава, имаме заподозрян, надяваме се скоро да го арестуваме.

– Мотиви?

– Вероятно грабеж засега ще свърши работа. Портфейлът му беше отворен, празен и лежеше в скута му. Смачкана десетдоларова банкнота се валяше на пода, сякаш убиецът я е изпуснал, като е вадел парите от портфейла.

– Мислиш ли, че ще хване дикиш?

– Няма причина да не хване. Тъкмо се е върнал от добър ден на хи-подрума, бил е сам, някой е знаел, че е с пари и го е разплескал. Смайли може да се е показал малко ексцентричен като е дошъл в този ранен час, но винаги е бил такъв.

– Ако се хванат – рекох аз, – парата ще излезе след два-три дни.

– Но какво е твоето обяснение, Майк? Ухилих му се и той се намръщи.

– Задължението ми е да дам показания пред полицията. На предположения не играя.

Без да я видим, Кандейси се бе приближила до нас и се намеси:

– Но ако трябваше да предполагате, мистър Хамър, какво бихте казали?

Пат добави:

– Хайде, кажи й.

Протегнах се и оправих реверите на жакета й.

– Бих казал, че някой просто не е искал стария Смайли да е в състояние да разкаже за себе си и за своите хора – помълчах секунда и добавих:

– Това е чисто предположение.

– А вие, капитане? – попита тя.

– Мис Еймъри, предположенията са нещо, което никое ченге не прави гласно. Когато се съберат показанията, пристигнат докладите и съм ги анализирал, ще бъде дадено официално съобщение.

Тя ни отправи много пълен с предположения поглед и се оттегли.

– Майк, старо приятелче – рече Пат, – тая жена те гледа, сякаш иска да те хване за оная работа.

– Това е женски защитен механизъм за кариерата – отвърнах аз. – Топки.

– Тя и тях ще хване, ако не си отваряш очите – предупреди той.

– Искаш ли да стърча тук или не?

– Къде отиваш?

– Не се тревожи – отговорих. – Няма да напусна града.

6

Всяка сграда като че ли има по някой забравен ъгъл, който не става за нищо. Има места, дето така си и стоят – празни офиси без естествено осветление, чиито стени винаги се тресат от съседния асансьор. Те миришат на плесен и изглеждат мрачни, така че никой не иска да ги наеме. После идва някой, разглежда мястото и за него то става основна територия, защото означава спокойна самота, когато работата е главно умствена... и влиза във владение.

Почуках на вратата, отворих и поздравих Рей Уилсън.

– Знаеш ли, че никой в тази сграда не знае къде работиш? Всички ми казваха, че си някъде долу.

Той ми махна да вляза.

– Това е собствената ми лична тъмница – ритна един стол към мен.
– Сядай. Настанявай се.

Седнах като оглеждах редиците с картотеки около себе си. В стаята се чуваше странно бръмчене, говореха приглушени гласове и на една маса отзад видях скенер. Рей контролираше повикванията на патрулните коли. До бюрото му имаше компютър последен модел и екранът му бе покрит с цифри. Вътре се намираха и други апарати, не нови, но явно годни за работата, която им се възлагаше.

Рей затръшна едно чекмедже и отиде до бюрото си. Курдиса се на ъгъла и запали цигара.

– Чудех се кога ли ще се появиш. Пат каза, че рано или късно ще дойдеш.

– Защо ли го е направил?

– Защото имам почти незабавен достъп до материали, които ти би издирвал цял месец.

– Като например? – беше ме заинтригувал.

– Като например осакатяването на пръстите в твоя кабинет. Какво означава то? – попита той.

– Те са двойно повече от отсечените пръсти на американския агент в Англия.

Цигарата спря на половината път до устата му.

– Как, по дяволите, си открил това?

– Разузнаване – отговорих. – Кои други са си изгубили пръстите?

Той се смъкна от бюрото, заобиколи и седна на стар, дървен

въртящ се стол.

– Стъпваш на опасна почва, Майк.

– Рей... Ти също ставаш любопитен. Толкова машини работят за теб, имаш необходимата власт и по всяка вероятност някои добри връзки, вмъкнати тук-там, които улесняват работата ти. Можеш да се добереш до Интерпол, Скотланд Ярд или френската Сюрете и щом се отнася за криминална, а не политическа афера, можеш да използваш техните източници. Така че на кой друг са отрязали пръстите, Рей?

Този път той дълбоко всмукна от цигарата си и изпусна дима, докато обмисляше думите ми. Издуха прозрачно облаче и ме погледна.

– Бях установил трима, преди да стане политическа афера.

– По дяволите.

– Френски наркотрафикант на ниско ниво, но се е изплъзвал от организацията. Пръстите му са окастрени един час преди нож да го убие с един удар. Вторият е странен... Десетгодишно дете бе отвлечено от дома си край Рим. Родителите му са безумно богати. Полицията нищо не свърши и знаеха, че имат работа с добре организирана група престъпници. Откупът е бил около един милион американски долара. Очевидно родителите са поели работата в свои ръце, макар че изобщо не го признават. Но детето им е върнато невредимо, заедно с бележка къде да открият похитителя. Бил е завързан за стол в един обор, петте пръста на ръката му са били отрязани и острият край на една кирка е бил забит в гърдите му. Останалите от бандата също са били открити и са загинали при престрелката с полицията.

– Този човек е дивак – казах.

– Всъщност не е – той запали друга цигара от старата и отново заглът дима. – Не е случай с луд. Поне досега. Шест месеца след отвлечането стана голяма кражба на произведения на изкуството в Белгия. От една галерия бяха откраднати две картини на големи художници. Били са като Мона Лиза, няма начин да бъдат оценени в пари. Във всеки случай за намирането им била обявена награда.

– Никой ли не е поискал откуп за тях?

– Явно тази кражба е била организирана за частен колекционер. Не можах да я разкрия. Три седмици след кражбата едната картина е върната на галерията заедно с писмо, обясняващо къде да се преведат парите и тогава ще върнат и другата. Полицията не била замесена, галерията приела условията и превела парите. Картината след топа била върната. Този път придружена с кутия, в нея имало пет отрязани пръста. След още две седмици зловонието на разлагащ се труп довело полицията при

него – едната ръка била без пръсти, а всички доказателства, които го уличавали в кражбата, били наоколо. Дали са хванали своя помагач, не знам.

– А сега той е тук – рекох аз. – Но този път е минал на десет.

– Този път е мислел, че отсича твоята ръка. Поклатих глава.

– Точно това е трудният въпрос, Рей. Няма никакъв начин да съм бил във връзка с този човек. Онази бележка трябва да е била измамна. По начало е преследвал Ди Сика и аз съм въввлечен случайно.

– Пат ми разказа хипотезата на твоите странни приятели. Като се има предвид произхода на Ди Сика, би могло да има вероятност...

– По дяволите, тук има и логика, Рей. Този път Рей каза не.

– Не се хващам на това. Тук този побъркан Пента извъртява умопомрачително убийство в кабинета ти. На какво ти приличат другите убийства?

– Доста добре смазани – отговорих аз. – Знаел е какво прави.

– Но не е предизвикал престъпленията, нали? Някой го е изпращал да търси извършителите. При картините го е мотивирала наградата. Убийството е било подписа му.

– Тогава този човек е наемен убиец?

– Той е шибано чудо, ето какво е. Някъде по пътя моите разследвания бяха прекратени като със затръшнат прозорец. Чаках да видя дали ще се получи някакъв отзвук горе, но засега нещата просто са замрели. Май ще трябва много по-голяма тежест от моята, за да се прескочи една политическа стена.

– Сигурен ли си, че е стигнало толкова далече?

– Майк, аз съм почти определен за насилствено пенсиониране. Малкото частно полицейско предприятие, което основах в областта, е на път напълно да издъхне когато напусна, ако не пипне малко слава от паралиите в градската управа. Те дори не знаят какво имат тук. Компютърната ера свързва това място с всяка страна и индустрия в света като двойка голи любовници в леглото.

– Налудничаво, човече.

– Усещам това много добре.

– Аз също, Рей, аз също. Но откъде да я вземем?

Той отново всмука от цигарата си и кашля половин минута. Когато престана, заяви:

– Ти си убил Пента, Майк. Той самият го каза.

– Достатъчно, Рей. Знаеш ли откога не съм нокаутирал някого? Писна ми от оная глупава бележка.

– На теб ти вярвам. Но тоя Пента е много труден за разбиране – смукна от цигарата си и отново се закашля. – Ти все още си мишена – отбеляза Рей.

– Покажи ми мотива и ще ти повярвам.

– Съзнаваш, че някъде има мотив. Може да е смахнат, може да е съвсем на крив път, но съществува. Тези убийства не се извършват от някой, който е пощурял и е тръгнал по улицата с нож в ръката.

– Значи какво следва?

– Убиецът е истинска напаст. Нещо го мотивира и той свършва работата. Ефективен е, мълчалив и напълно безмилостен.

– Съзнаваш какво обрисуваш, нали?

– Разбира се – отговори Рей. – Терорист.

– Преди колко време са станали другите убийства, които е извършил?

Рей допуши цигарата си и я угаси в един пепелник.

– Питам се дали би могъл да си представиш това. Последното е било преди дванайсет години.

– И смяташ, че оттогава е имало и други, нали?

– Убиец като този, който изпитва удоволствие от работата си, не спира. Знаеш ли какво мисля?

Кимнах.

– Някой е осъзнал възможностите му и ги използва за собствени цели.

– Умно копеле – засмя се той. – Когато навлезем в политическа ситуация, завесата пада. Връзката се прекъсва. Получавам чувството, че рано или късно някой ще ме повика на спокоен разговор.

– Още ли смяташ да продължиш с това? Посегна към пакета е цигари и измъкна една.

– След три седмици свалям значката и излизам в пенсия. Не е възможно да напусна с неизяснен случай като този – той се изкиска и драмна клечка кибрит. – От една страна е смешно. Придвижих се до основите на професията, където най-много ми харесва и искам да видя изражението на някои лица, ако от това цъфне сгромолясване на голямата слава – приближи пламъка до цигарата, смукна отново дима и избухна в кашлица.

– Кой друг получава това следствие?

– То е работа на отдела. Получава го Пат. Как го разпределя си е негова работа. Ти си вътре неофициално. Мисля, че го знаеш.

– Няма проблеми. Каквото съм чул, тук си остава. Благодаря за

информацията.

– Знаеш ли какво? За частно ченге имаш най-проклетите връзки, които съм виждал някога. Влизаш си и си излизаш от отдела като че ли работиш там. Триеш си задника с разни клечки, газиш през камари лайна без да ги настъпиш и като излезеш от тях ухаеш сякаш току-що си излязъл от бръснарница.

– Завиждаш ли ми?

– Хич, само съм адски любопитен – отново се закашля и пхна пакета цигари в джоба си.

– Тези цигари ще те убият – подхвърлих му. Той ми отпрати хладнокръвна усмивка.

– Точно сега бих казал, че шансовете ми са горе-долу колкото твоите.

– Разбира се – отговорих кисело, като клатех глава.

Прогони дима с ръка, докато аз се отправих към вратата.

– Остани жив, Майк – рече той на гърба ми.

Нямаше никакъв начин да избягна тримата репортери на партера. Те чакаха някого, зает в разследването на убийството на Смайли, като се надяваха да попаднат на Пат и аз налетях право на тях. Сигурно вече бяха получили официалната версия, доколкото я имаше, но не бяха вчерашни и подушваха, че историята ферментира и още не е гръмнала в новините. Двама от тях си ме спомниха от два други диви подвига и един процес във Върховния съд отпреди три години. Винаги бях правил добри материали и сега, след убийството в офиса ми и присъствието ми на сцената на друго, те се мъчеха да свържат във верига нещо, което засега бяха купчина отделни брънки.

Не ги излъгах. Бяха твърде добри в свързването на нещата. Нито пък им казах всичко, но те го знаеха. Това, което научиха, полиците вече го знаеха, така че не се злепоставих.

Единственият репортер, който тъкмо бе нахвърлил нещата в бележника си докато другите задаваха въпроси, накрая попита:

– Оня тип наистина е смазал вашето момиче, нали?

Ръцете ми отново се свиха и усетих как се стягат мускулите на шията ми.

– Бих искал да убия тоя шибан тип – отговорих. Гласът ми внезапно стана дрезгав и се изплюх на пода.

– Тя е ваше момиче? – попита тихо.

Сдържах се точно навреме. Той ме наблюдаваше внимателно и мислено описваше реакцията ми.

– Велда работи при мен – поясних аз. – Ние сме стари приятели.

Спрях дотук и преди да успее да ме притисне за още. Пат се появи на входната врата с Кандейси Еймъри и двама от репортерите се втурнаха да ги пресрещнат. Другият не бързаше, крива усмивка разтегна устните му. Зарадвах се, когато отиде при другите.

Пат и Кандейси се оправиха с тях бързо и приятелски – насочиха ги към говорителя на полицията, който стоеше наблизко. Пат ме бе забелязал още с влизането си и ми посочи с пръст асансьора. Вратата се затвори и тръгнахме.

– Какво правиш тук? – попита.

– Мислех, че искаш показания.

Кандейси остро ни изгледа.

– Не ги ли дадохте вече на полиция при местопроизшествието? – думите ѝ прозвучаха като упрек.

Запазих безизразно лице.

– Без големи подробности, лейди.

– Ние и преди сме правили така – каза ѝ Пат безцеремонно.

Вратата се отвори на неговия етаж, слязохме и отидохме в кабинета му. Пат седна зад бюрото си, аз се пхнах в удобния стол до прозореца, а Кандейси закрачи напред-назад. Имаше походка на животно. Походка на котка, отегчена сърдита котка, каквато може да има само жена с коса на задника. Когато спря, вторачи се в Пат и почти изсъска:

– Какво става с вас двамата?

– Попитайте него – Пат не си направи труд да я погледне.

Очите ѝ потърсиха мен.

– Не мога да повярвам в това... това удобно настаняване. Изглежда се смятате за редовен служител на отдела...

– Имам разрешително.

– Къде сте учили някога...

– Завършил съм школата на ФБР, всички семестри на Полицейската академия на Ню Йорк, завърших маршалската пожарникарска школа тук в града... Искате ли още?

Сега Пат наистина се хилеше.

– Попитайте го сега как се е уредил. Положително е хубав разказ.

– И с Пат бяхме заедно в армията – добавих аз. – Но не мисля, че това ми дава някакви привилегии.

– Фъшкии – рече тя и започна да се усмихва. Когато отиде до един

стол и седна, походката ѝ пак беше котешка, но вече бе отпусната и спокойна.

Върху бюрото на Пат имаше две гланцови снимки двайсет на двайсет и пет и Пат ми ги подаде.

– Тази работа започва да се затяга. Хвърли им поглед.

На едната имаше четири едва различими отпечатъка от обувки, другата беше увеличение на един от тях.

– Какво мислиш?

– Приличат на мокасини. Подметката е равна, без ток.

– Да, и са с различен размер... Двама души. Той успя да ме озадачи.

– Тогава?

– Виждаш ли увеличението?

Този път го разгледах внимателно. На него имаше странни отпечатъци от подметката. Цяла минута ги гледах преди да ми блесне.

– Това са обувки за грабене, подметки, които не се плъзгат. Има ги във всякакви варианти, от платнени до класически.

– Така е – съгласи се Пат. – Говорят ли ти нещо?

Всичко това се струпа на главата на Кандейси и изразът на лицето ѝ беше явно смайване. Аз кимнах.

– Професионалисти са, да. Ще са носили официално горнище и работно долнище.

– Това не е всичко – вдигна телефона, набра някакъв номер и поръча на човека отсреща да дойде в кабинета.

След две минути ченгето, което правеше снимките, влезе, подаде на Пат още две увеличения, обърна се и излезе. Той ги изучава няколко секунди, след това ми позволи да ги видя. Бяха отново същите подметки.

– Който е носил тези подметки, е убил Смайли – заяви Пат. – Тази е със същия размер като онази от другата снимка и знаеш от къде са, нали?

Протегнах снимките на Кандейси да ги погледне.

– Това са онези, които ме обработваха, нали така? Дяволски добра полицейска работа, човече.

Пат изглеждаше самодоволен. Той оцени комплиментата.

– Ами и ние сме добри професионалисти. Производителят на тези обувки е открит и ни изпраща списък на пазарите, където се продават, макар че това няма много да помогне. Но обувките са вещи, които хората не хвърлят, така че ще погледнем и нещо друго.

– Какви насочващи данни имате, капитане? Той не спомена за лентата, която му бях дал.

Пат можеше да сътрудничи тясно с областния прокурор, но не трябваше да спи с него.

– Има неща, които сега обработваме – каза ѝ той. – Скоро би трябвало да имаме някакви резултати.

Чувствах се като нареден син. Пат ѝ говореше и го чувах, но не слушах. Гласовете им бяха като далечно бръмчене и аз седях в тъмния гараж, вързан за стола, мозъкът ми затъпен от инжектираното лекарство. Принуждавах ме да си спомня за някого, наречен Пента, но нямаше никаква възможност да си спомня нещо освен съня за някой зад мен, който мърмори псувни и после със сила плюе нещо грозно.

– С нас ли си, Майк? Стреснато се събудих.

– Съжалявам. Опитвах се да си спомня нещо.

– Успя ли?

– Не съвсем – явно Кандейси бе завършила разговора си с Пат по време на полусъня ми и сега си слагаше леко червило.

Червата ми изкуркаха и ми подсказаха, че цял ден не съм ял.

– Желаете ли за ранна вечеря?

– Друг път – отказа Пат.

Протегнах предлагаща ръка на Кандейси. Тя поклати глава.

– Благодаря, не мога. След малко имам среща с Бенет Брамбли и мистър Колман – очите ѝ уловиха моите над огледалцето. Но ще се присъединя към вас, когато свършим.

– Прекрасно. Откъде да ви взема?

– От кабинета ми. Около седем добре ли е?

– Напълно – приех. – За какво ще говорим?

Тя прекара език по устните си за да навлажни червилото. Не погледна нагоре.

– Сигурна съм, че ще измислите нещо.

Пат не пророни дума. Знаех какво мисли.

Горещ сапунен душ ме направи като нов. Обърнах батерията от бодливите иглички на душа към глухото вибриране на крана, след това върнах душа за последните пет минути и се избърснах под неговите струи.

Когато се изтрих, намъкнах жокейските си шорти, забърках си висока чаша канадски клуб с джинджифил и включих записите на телефонния секретар. Първото обаждане беше от химическото чистене и ми съобщаваха, че дрехите ми са готови. Второто бе от Ръсел Грейвс от

Манчестър, Англия, който искаше да му се обадя. Оставяше ми телефонния си номер. Сложих телефона си на рамо и му се обадох.

Британският телефон издаде своите две хлъцвания, звънна два пъти и глас със силен акцент попита:

– Да, мога ли да ви помогна?

– Ръсел? Тук е Майк Хамър. Какво става? Този път той съвсем не звучеше лекомислено.

– Мистър Хамър... Мисля, че е трябвало да знаете това... Тази работа с осакатените пръсти.

– Да?

– Два пъти ме викаха лица, които подозирам, че са от полицията. Исках да знаят за моя интерес към... убития човек.

– Представиха ли се?

Чух го как преглътна.

– Нямаше нужда. Те правеха каквото си искат, знаете ли.

– Ръсел, вие сте в Англия, приятелю. Полицията не действа по този начин.

– Тези бяха... от друг вид полиция.

– Какво говорите?

– Агентите на британското разузнаване не работят по същите правила като нашите бобита.

– Заплашваха ли ви?

– Как да кажа... Те самите бяха заплашителни. Чак когато се увериха, че съм истински репортер, си отидоха. Внушението, което получих, е, че е нежелателно да си навирам носа.

– Казаха ли го?

– Не го казаха, знаете ли. Боя се, че нещо страшно витае във въздуха. Бяха много застрашителни.

– Тогавя защо се обаждате?

– Защото... един спомена, е, по-скоро неумишлено, съмнявам се, че съзнателно... да не търся „другите“. Би могъл да каже „други“, но съм съвсем сигурен, че каза „другите“. В такъв случай трябва да има още.

– Прекрасно, Ръсел, чудесно се справихте. Не влизайте да търсите други.

– О, в това можете да сте сигурен, Майк. Аз наистина не обичам насилието. Онези хора бяха доста яки. И знаеха какво търсят. Просто си помислих, че трябва да го знаете.

Благодарих му още веднъж и затворих. Положително бях в самия център на нещо.

Те още не бяха приключили съвсем заседанието си, когато пристигнах в офиса на Кандейси Еймъри. Вратата ѝ бе отворена и чувах техните спокойно спорещи гласове от файето. Със стоманен тон Колман каза:

– През цялото това време трябва да е имало някой, който е в състояние да го идентифицира. Тази едноименна афера „Пента“ трябва да има някакво значение.

– Е, добре, съгласуваме цялата информация, която е събрало посолството. Ние наистина нямаме чак толкова много хора в тази област...

Прекъснах го от вратата:

– Защо, мистър Брадли?

Размяната на бързи съучастнически погледи помежду им стана бързо. Кандейси реагира с внезапна изненада и разбрах, че е забравила уговорката ни да пийнем заедно. Преди тя да успее да отговори, Брадли отвърна:

– За какво са ни? Едно-две убийства...

– Зарежете тоя боклук, Брадли. Ако този Пента изисква държавно присъствие на сцената, забъркани сме в игра на едро.

– Мистър Хамър... – рязко се обърна с лице към мен, мъж, натоварен с голяма федерална власт. Страшно искаше да ме отстрани от действието, но не беше чак толкова голям.

Влязох в стаята и попитах:

– За кои едно-две убийства говорите? Мога да ви изброя още три граждански афери, които носят знака на Пента и много политически без всякакви пръсти – последното беше лъжа, но той не знаеше това и видях, че явно се гипсира. Бързо погледна Колман, след това отново мен.

– Откъде знаете?

Така беше по-добре. Не ме предизвикваше изобщо. Знаеше, че от някъде съм получил информация, която не би трябвало да имам и не знаеше какво ще правя с нея. Не бях човек, когото лесно може да отстрани от пътя си и трябваше да вземе решение.

Просто неопределено свих рамене.

Колман си прочисти гърлото. И него бях сварил неподготвен.

– Изглежда имате някакви необикновени източници, мистър Хамър. Пак си замълчах.

– Капитан Чеймбърс ли ви каза?

Честно отговорих:

– Не мисля, че Пат дори знае това.

Бях препълнен с истина тези дни. Рей Уилсън може би не е имал време да му каже, а и не познаваше Ръсел Грейвс.

– И, разбира се, няма да ни кажете откъде сте получили тази информация.

– Какво значение има? – попитах. – Сега ВСИЧКИ ние знаем фактите.

Кандейси Еймъри изглеждаше със замръзнало лице, но от очите ѝ излизаха пламъци. Добавих:

– Много е лошо, че не сте въвели дамата помощник-областен прокурор във вашето шоу.

Лед имаше и в гласа ѝ.

– Да, това е твърде лошо. Смятах, че сме екип.

– Щяхме да го направим, мис Еймъри. Засега смятахме да се абстрахираме от миналото и да се съсредоточим върху текущата ситуация – Бродли вече наистина се стареше. – Може би, ако мистър Хамър си отиде, можем да сложим картите на масата...

Не го оставих да довърши.

– Защо не ѝ кажете, че преследвате терорист, Бродли? – не му обърнах внимание, а погледнах Кандейси. – Той е наемен убиец, дете. Хладнокръвен професионален убиец, който може да работи за добро заплащане и изпитва удоволствие да подпише работата си чрез отсичаче на пръстите. Някой го е измъкнал от неговата категория и го е поставил на политическата арена. Сега е тук.

Кандейси отиде до вратата, затвори я и се върна при бюрото. Обърна се към Бродли.

– Да приема ли, че това е истина?

– В общи линии, да.

Докато електричеството беше още във въздуха, рекох:

– Защо не си разкриете картите, хора? Харесва ли ви или не, аз съм вътре. Нямате начин сега да ме отрежете.

Преди Бродли да успее да я спре, Кандейси го погледна прямо, но говореше на мен:

– Мистър Бродли е експерт на Министерството на външните работи по лицето Пента. Мислех, че наскоро е поел тази работа, но изглежда, че се занимава с нея от доста време. Така ли е, мистър Бродли? Или трябва да се свържа с колегите си от Вашингтон, за да разбера това?

По лицето на Бродли не се появи никаква неловкост. Добре тренират държавните мъже. Когато нещо се вкисва, те продължават да играят и се измъкват по най-добрия начин.

Той говореше и на мен, но очите му бяха насочени към нейните.

– Да, това е самата истина. Водех специално избран екип, за да намерим и хванем Пента през последните единайсет години. Доближавахме се на няколко пъти, също и англичаните, но всеки път той ни се изплъзваше. Девет важни политически убийства са му приписани, но при тях няма обезобразявания. Вместо тях има просто отсичане с еднократен удар на всичките четири пръста и палеца във всеки от случаите. По-скоро вместо да се подписва, той си е оставял инициалите под работата си. Когато наш агент очевидно го е изненадал в Англия, той се е върнал към предишния си метод на пълна ампутация на пръстите, за да покаже неудоволствието си.

– Кой му е шеф? – попитах аз.

– Ще трябва да бъде нелюбезен. Някой му плаща добре.

Отстрани Колман го прекъсна с думите:

– Подозираме, че може да е някой политик или полицай от ниско ниво на съответната организация. От движението му се разбира, че май има добър вътрешен поглед върху нашите работи.

– И трябва да знаете, мистър Хамър, че поради смъртта на нашия агент в Англия бях отстранен от поста си и върнат в Щатите.

– Тогава защо сте тук?

– Защото съм единственият, който има някакъв предишен опит с действията на това лице. Когато Виктор Старсън пристигне, ще бъде освободен и преместен във Вашингтон.

– Междувременно – напомних му аз, – Пента е тук.

– И вие също, мистър Хамър. Моля не забравяйте, че той е пристигнал заради вас.

– Ето че се върнахме към трудния въпрос. Аз съм политическа нула. Нямам абсолютно никакви връзки с държавната политика. Просто съм единствената голяма грешка в сценария.

– Този убиец досега не е правил грешки – каза Брадли тихо. – Докато самоличността му е пълна загадка, всички шансове са на негова страна.

– Приятелю, той не е призрак. Видян е от много хора. Лошото е, че никога не са знаели кого виждат – замълчах и ги изгледах и тримата. После се обърнах към Брадли: – Но се заблуждавате като мислите, че никога не е правил грешки.

Те почакаха да чуят продължението, но аз погледнах часовника си, после Кандейси.

– Ще отидем ли да изпием онова питие, мис Еймъри?

Но Колман не би оставил нещата така.

– Казахте, мистър Хамър...

– Казах, че това е въпрос на полицията на град Ню Йорк и просто ще трябва да почакате капитан Чеймбърс да подаде някаква нова информация. Готова ли сте, мис Еймъри?

Всички се разотидоха. Сбогуването беше измънкано. Кандейси и аз взехме такси и казах на шофьора да ни закара в Старата английска кръчма. Пийти Бенсън седеше до бара, говореше си за бейзбол с някакъв млад професионалист и почти щеше да си изпусне зъбите, когато ме видя с Кандейси.

Мушнах рамото на Кандейси.

– Искаш ли да се запознаеш с един поклонник?

– Гласува ли?

– Какво значение има? Нали си назначена.

– Един ден това ще се промени.

– Гласува – рекох ѝ аз. Тя приятно се усмихна.

– Тогава на всяка цена ни запознай.

Пийти беше малко несигурен дали да поеме ръката, която тя му протегна, но се ухили и стисна пръстите ѝ. Той оценяваше гражданските власти от обективна гледна точка, а не толкова отблизо.

– Пийти е един от репортерите за добрите момчета, мис Еймъри. Има наистина скрити таланти.

– Чудесно – възкликна тя. Пийти мълчаливо ме ритна. Попитах го:

– Би ли ми направил услуга, момче?

– Хич, аз дори не...

– Разрови си картотеката и ми дай някаква информация за Ди Сика. Не досието му и последните сведения. Разкопай възможно най-старите.

– Защо? Човекът е мъртъв.

– Просто го направи, става ли?

За секунда си помислих, че ще ми каже да зарежа тая работа, но той за миг се вгледа в очите ми и бавно кимна.

– Разбира се – отговори. – Ще го направя само по една причина.

– Каква?

– Получихме компютри и факсове и вече не трябва да кисна там цяла седмица, за да прегледам някой стар материал.

Хвърлих пет долара на бара и поръчах бира за Пийти и бейзболния му приятел, след това отидохме до една маса с Кандейси. Отговорих на въпроса ѝ преди да го зададе.

– Убиецът е преследвал Ди Сика или мен. Сега знам всичко за себе

си и нещо за Ди Сика. А искам да знам всичко за Ди Сика.

– Ние знаем всичко за Ди Сика.

– По дяволите, дете, дори Ди Сика не е знаел всичко за себе си. Той е водил два напълно различни живота.

Тя почака докато келнерът донесе питиетата, след това започна да си играе с чашата докато си събере мислите. Знаеше, че я наблюдавам, че я опипвам с очи, че чета мъничкото от езика на тялото, което оставяше да се изплъзне и позволи на устата си да остане твърда.

– Не прави това – казах аз. Изражението ѝ ми зададе въпрос. – Имаш чудесна чувствена уста, дете. Не я стискай по този начин.

– Моля те! – бързо се огледа, изплашена, че някой може да ме е чул.

Ухилих ѝ се.

– Сега говори с мен, хубава лейди.

Този път тя поклати глава и върна усмивката.

– Защо с теб съм ту топло, ту студено?

– Защото и ти играеш играта, кукло.

– А какво получава победителят?

– Още не знам наградата – ѝ отговорих.

Плъзна зъби над долната си устна, сви ръце под брадата си и ми отпрати изучаващ поглед.

– Победителят ще си ти, нали? – Не ѝ отговорих. – Това ме смущава. Смущава всички. Ти си късче, което не е оттам, но трябва да бъде. Както казват приятелите ми, скапано частно ченге в положение, което не могат да командват. Какво е това, Майк?

Можех само леко да свия рамене.

– Моят шеф се съобразява с капитан Чеймбърс. Признава професионализма му и цени неговото мнение. Тук някъде ти си имаш своя ниша в тая работа и сякаш никой освен теб не знае къде е тя – последва драматична пауза. – Къде е?

– Точно в средата на купчината лайна – отговорих аз.

– Вулгарно.

– Всъщност не е. По теб стреляли ли са някога?

Главата ѝ направи леко отрицателно движение.

– Когато това стане – ѝ казах сериозно, – ще разбереш какво имам предвид.

– Но и тогава ще бъдеш победител.

– Кандейси, мила, който по-дълго остане жив, той е победител. Точно сега нещо става и никой не иска да го назове с истинското му

име. Федерални агенции душат наоколо, Външното министерство разиграва флиртове в един случай на убийство, защото ги е страх да не разбутат политическата сцена. Всичко това в момента е куп лайна. Работим над убийство – умъртвяване, което е под юрисдикцията на нийоркската полиция.

– Нито едно убийство не е просто нещо.

– И да лишиш човек от живота му не е сложно – напомних й аз. – Само мотивите са сложни.

Тя свали ръцете си и се облегна назад. Главата й леко се наклони и отново ми отправи оня странен поглед.

– Виждаш ли... Това е другото нещо у теб, което обърква.

Този път чаках.

– Някой е искал да убие теб. Най-вероятно е все още да го иска, а ти не изглеждаш ни най-малко изплашен.

– Не се заблуждавай.

– Изплашен ли си?

– Не по начина, който ти броиш за изплашване. Аз съм предпазлив. А за да си изплашен, трябва да си жив.

– Това е мисъл.

– Ще ти кажа и друга – обях. – Страхувай се, но не позволявай на ръката ти да трепери.

– По-късно ще те помоля да ми обясниш това – отвори чантата си, измъкна тоалетна чантичка, погледна се в огледалото и я прибра.

– По-късно?

– Когато ме заведеш къщи – добави тя закачливо.

Те забравят понякога, тези хубави жени. Има случаи, когато могат да си вдигнат полите до веждите и никой няма дори да мигне, защото го правят на тъмно, а и точно тогава моите очи са затворени.

Когато таксито спря пред дома й и портиерът изпълни малкия си спринт, казах:

– Когато ръката ти трепери, не улучваш мишената, котенце.

Тя ми хвърли поглед, сви вежди и попита:

– Твоята трепери ли?

– Няма значение, мила. Аз не се целя.

Целунах крайчеца на пръста си и го лепнах на върха на носа й.

Този път се усмихна и излезе от колата. Усмивката й съвсем не беше закачлива.

Упражненията в гимнастическия салон на Бинг ми позволиха да се отдам на нещо физическо за разнообразие. Апаратите за отслабване бяха неприятели, които трябваше да блъскам и да командвам, челюстите ми здраво се стискаха от усилията. Можех да удрям тежката торба и да избивам чивииите на леката и въпреки, че не беше наистина, имаше известно терапевтично действие и се чувствах по-добре.

Щях да продължавам, но Бинг ми напомни, че съм пресрочил времето си и ме насочи към сауната с кърпа, увита около мен. Вътре нямаше никой, така че седнах и оставих мислите си да се носят около детайлите на случая със стар тежък престъпник, осакатен и убит в моя офис.

Едно пършиво убийство – и целият свят се разкъсва. Областната прокуратура е вътре, ФБР е вътре, ЦРУ, Министерството на външните работи са вътре, защото някакъв тип, когото наричат Пента, е пречукал един смахнат гангстер. А това и мен вкарваше вътре.

Но имаше нещо, което само аз знаех абсолютно сигурно... Че изобщо не бях вътре. Нямаше абсолютно никакъв начин да съм могъл да имам нещо общо с убиеца. Дори ако беше Пента, когото търсеха всички, той не търсеше никой друг, освен Ди Сика. Адски сигурно е, че не съм бил аз.

Въпрос: кой Ди Сика? Старият наемен убиец, който е бил преди да му избият паметта от черепа? В този случай мотивът би бил чисто отмъщение. Но защо са чакали толкова дълго? Ди Сика не се е крил. Дори момчетата от бандата са знаели къде е. Точно сега Пат вероятно прави издирвания в службите, а Пийти сигурно работи от другия край. Нещо може да се покаже... вероятно.

Ди Сика с възвърнатата памет може да се окаже нещо друго. На бандата не ѝ пука за него като личност. На тях им трябваше само онова, което той е притежавал и което е могло да предизвика напрежение в тяхната организация. Те са могли да го убият, но това е подлагало неговата информация на възможност да бъде разкрита от други. Тяхната погрешна преценка, че се е свързал с мен за помощ, означаваше, че не те са поръчали убийството.

Така че... Друга част на организацията, парвенюшка група или личност, която се бори за надмощие или може би даже съвсем друга фамилия, е разбрала, че Ди Сика има проблясъци в спомените и се е спуснала

след него. В такъв случай дали изтезанията са измъкнали информацията от него?

Кой е уговарял срещата с мен в кабинета ми? Могло ли е това да бъде законно и човекът само да се е изплашил от станалото в оня ден? Логично и възможно.

Гнилото в тая работа беше фирменото осакатяване от някого, наречен Пента, за когото нашето и английското правителство сякаш знаеха всичко и положително не беше правдоподобно някой от бандата да е в състояние да се свърже с човек, работещ на нивото на Пента.

Отново прекарах всичко през главата си и единственият отговор, до който успях да стигна беше, че някой е подочул отделни факти за Пента и повторил, но по-прецизно, работата по осакатяването при убийството на Ди Сика, за да ни прати за най-хубавия зелен хайвер, който някога съм виждал.

При това аз все още бях в центъра на нещата.

Взех душ, облякох се и скочих в такси към болницата. Този път нощните шофьори бяха оставили достатъчно свободно място и никакъв черен мерцедес не беше паркиран с колела далече от бордюра.

Ни в клин, ни в ръкав се запитах какво ли биха правили нападателите ми, ако тогава бях хванал такси още на излизане от болницата.

Долу взех ваза с цветя, качих се в асансьора до етаж на Велда и отидох в служебната стая. За миг едва не изпуснах цветята. Пат говореше с Бърк Рийди и помислих, че нещо се е случило с Велда. Когато той се обърна наполовина, видя ме и ми кимна приветливо, разбрах, че няма нищо тревожно.

– Какво правиш тук? – попитах го аз.

– Каквото и ти, момче, донесох цветя на приятел – но разбра какво съм помислил и добави: – Тя е добре.

Погледнах към Бърк за потвърждение и той се усмихна.

– Оздравяването е бързо, Майк. Направихме й още изследвания тази сутрин и прогнозата изглежда чудесно.

– Може ли да я видя?

– Разбира се, но спи. Остави си цветята и ще й кажем, че си идвал.

Макар ченгето пред вратата да видя, че говорих с Пат, изчака той да му кимне преди да ме пусне вътре. Тихо оставих цветята, след това застанах до леглото и я загледах. Подутината беше спаднала още и оцветяването бе добило друг оттенък, но подобрението беше забележимо. Дишането й бе силно и правилно, и едва чуто прошепнах: „Приятен сън, котенце“.

Пат и аз открихме бюфета за посетители и си взехме кафе на една маса далече от главната тълпа.

– Изглеждаш сякаш нещо те гложди – казах аз.

– Тази сутрин говорих с Рей Уилсън.

– И предполагам, че сега съм зътънал, в лайна.

– Не повече от обикновено.

– Тогава каква е работата?

– Просто успокой топката при използването на нашето оборудване, Майк. Думите са изречени високо и ясно. Аферата с този Пента е иззета от нашите ръце.

– Дръжки е иззета – отговорих. – Убийството на Ди Сика е под юрисдикцията на нюйоркската полиция.

– Не и когато Чичо Сам мисли другояче.

– Тогава защо ми го казваш?

– Защото още си мухата в меда. Ти си действашо лице в случая и въпреки че по щатските закони имаш разрешително, не преставах да бъдеш цивилно лице, гражданин на Съединените щати, и никой повече от теб не би трябвало твърдо да пази спокойствие.

– Не прави това, Пат.

– Окей, нашият човек от ЦРУ, Луис Фъргюсън, иска среща след... – той си погледна часовника, – четирийсет и пет минути.

– Къде?

– В едно от онези хубавички местенца, които Министерството на външните работи пази за спокойни срещи. Имаш време. Допий си кафето.

Пат беше с кола без опознавателни знаци и карахме по Шесто Авеню към Петдесетите улици, паркирахме в обществен паркинг и стигнахме до страничния вход на здание, което беше широко половин квартал. Асансьорът ни изкачи до деветия етаж и завихме наляво към вратата с матово стъкло с надпис „Архитекти“.

Вътре стъклена будка ограждаше рецепцията. Пат заговори на момичето през гишетото, то ни каза да почакаме, обади се по телефона и след минута младо момче в делови костюм и жестове на човек от външно министерство излезе, поведе ни по коридора и почука на ненадписана врата, почака звънецът да я отвори и ни насочи вътре.

Бенет Брамбли и Фъргюсън вече бяха там – Брамбли зад бюрото си, а Фъргюсън крачеше покрай него, като не обръщаше внимание на трите вече наредени стола. Цямаше ръкуване, само небрежно кимване и всички седнахме едновременно.

Брадли не губи нито минута. Наведе се напред над бюрото си, пръстите му се сплетоха, изразът му беше сякаш гащите му бяха твърде тесни.

– Джентълмени – заговори той, – преди да започнем, искам да се разбере, че тази среща и всичко казано на нея е строго поверително. Трима от нас представляват държавни институции и разбират това положение, колкото до вас, мистър Хамър, искам да бъде напълно ясен. Разбрано ли е?

– Чувам ви.

– Добре. Вярвам, че мистър Фъргюсън има нещо да каже.

Агентът на ЦРУ се обърна на стола за да бъде с лице към Пат. Бръкна в джоба си и измъкна плик, който познавах много добре.

– Капитан Чеймбърс, тук имам един предмет, който е пуснат за идентификация чрез нашия офис.

Той изсипа зъба, който бях намерил, върху дланта си.

Лицето на Пат се втвърди и той каза натегнато:

– Предполагаше се, че трябва да получа доклада в кабинета си.

– Нека опростим нещата – предложи Фъргюсън. Този път гледаше мен. – Разбирам, че вие сте го намерили.

Аз поувъртях малко.

– Сдобих се с него, да.

– Как?

– Да кажем, че съм в бизнеса за търсене на улики. Бях жертва на престъпление от утежнен характер и си поставих задачата да открия своите нападатели. Това се нарича улика.

– Нямам нужда от сарказъм, мистър Хамър.

– Не съм го искал преднамерено – казах аз сериозно.

Лицето на Пат се отпусна.

– Смятате, че това произлиза от устата на нападател?

– Нещо безспорно. И единственото, което имаме.

– И го занесохте право на капитан Чеймбърс?

– Правилно – знаех какво ще последва и тръгнах натам пръв. – Нападението над мен не беше улично престъпление, така че да не си чешем езиците напразно. Протече като много изпитано действие от добре осведомени лица, които си знаят работата. Работеха в екип, знаеха да боравят с лекарства, не си направиха труд да ми вземат парите и оръжието... По дяволите, даже носеха обувки за гребане, които прилепват към всякаква повърхност ефикасно и безшумно.

– Имате предвид, разбира се, ЦРУ?

Пат се обади:

– Точно оттам в края на краищата дойде идентификацията, нали?

Фъргюсън свали очилата си и разтри очи.

– Да – като събра мислите си, той продължи: – Получателят на тази частична протеза е поръчал работата в държавно учреждение, след като я е загубил при операция на ЦРУ. Обявена е в досието му и е съобщена от компютрите.

– Кой е той? – попита Пат.

След като Фъргюсън не отговори веднага, попитах:

– Искате да изляза от стаята?

В тона на Фъргюсън имаше презрителен нюанс.

– Не мисля, че това ще има голямо значение по тази точка, нали, капитан Чеймбърс?

– Казахте го в самото начало, човече. Той е в това дяволски дълбоко и ако иска да разгласи нещо, може да го направи. Само не забравяйте, че все още е добър човек.

– Добре казано. Хубаво, протезата принадлежи на един агент на име Хари Бърн. Той е старо куче, дошло в агенцията още през 1961 година. Има военно образование, гледан е с добро око, но го смятат за малко безразсъден при изпълнението на задачите. Когато беше цялата оная лудост около крайностите при тайните ни операции, някои агенти, които се смятаха за прекалено избухливи, бяха освободени. Той беше един от тях. Пат се намеси:

– Предполагам, че сте проверили паспорта му?

Фъргюсън изглеждаше изненадан от въпроса.

Според него не се очакваше от ченгетата да гледат толкова много напред.

– Той многократно е пътувал в чужбина. Очевидно сега е в страната.

– Очевидно – промърморих аз. – И не е сам.

Този път Фъргюсън отново се завъртя на стола си.

– Друг, когото освободихме, беше неговият партньор, Гари Фелс. Те дойдоха заедно и си отидоха заедно. Имат почти еднакъв произход и личностен профил.

За пръв път Бадли се прокашля, за да привлече вниманието ни и когато го постигна, каза:

– Те ви поднасят, мистър Хамър, когато казват, че местонахождението на Пента е предизвикало интереса на Външното министерство към събитията.

- Не можете да откриете нито един от тези двамата? – попита аз.
- Да остават невидими ако трябва, беше техен специалитет.
- Имат добър тренинг.
- Вероятно. Те бяха сред първите кадри, командирани от генерал

Руди Скъбъл.

Нито аз, нито Пат си променихме израженията, но знаехме какво мисли другият. Генерал Скъбъл не беше нов за мен. Преди много време се бе опитал да ме завербува в своята организация, даже си бе направил труда да накара Пат да ме натисне. Старият Скъби, мислех си аз, който се вмъква заедно с другите тигри, както ги наричаше, дълбоко зад фронтовата линия за двайсет и два месеца – една дива тълпа от тренирани борци, свободно говорещи славянски езици, които направиха истински ад от съобщенията на врага, докато се присъединиха към американските части след десанта в Нормандия.

Повечето от тези тигри, проникнали зад фронтовата линия, работеха в ЦРУ в ранните му дни и станаха легендарни сенки сред правителствените призраци.

- Къде отиваме оттук? – попита Пат.

Брадли разплете пръстите си и направи от тях островърха кула.

– Никъде. Тоест вие не отивате. Отсега нататък полицията се отстранява от случая. Разбира се, капитан Чеймбърс, вие знаете до какво води това, нали?

Пат кимна и нищо не каза.

– Колкото до вас, мистър Хамър, изисква се пълното ви мълчание. Не ви молим, а го изискваме. Няма да има повече разследвания на аферата Пента или на вашите нападатели, тъй като всичко ще бъде в ръцете на федералните агенции. Характерът на този случай е толкова деликатен, че колкото по-малко хора се занимават с него, толкова по-лесно ще бъде да се придвижва. Има ли други въпроси?

Попитах:

– Разследване на убийството на Ди Сика разглежда ли се като част от аферата Пента?

Брадли развали кулата си от пръсти и сви рамене.

– Не виждам какво общо би могъл да има Ди Сика с това, мистър Хамър. Пента е търсел вас.

– Хиляди благодарности – рекох аз. – След като трябва да бъда мълчалива мишена, ще имам ли някаква защита?

– Може да ви се сторя коравосърдечен, мистър Хамър – каза ми Брадли, – но вие вече изяснихте чувствата си твърде добре.

Предпочитате да не ви пазят. А сега, за да е сигурно, че всички ние добре разбираме позицията ви, искате или не искате да бъдете охраняван? Питам ви, защото по някакъв начин и вие сте професионалист и имате разрешение да носите огнестрелно оръжие.

– Просто ме оставете да си опитам късмета, мистър Брадли. Изнервям се, когато ме наблюдават.

– Така да бъде – съгласи се той и стана. Заседанието завърши.

Когато с Пат излязохме на улицата, той каза:

– Трябва ли да ходиш някъде?

– Не, но ще те придружа до гаража.

– Добре, тъкмо може би ще ми кажеш нещичко за Ди Сика.

– Стига, Пат, и двамата мислим едно и също. Възможно е той всъщност да е преследвал Ди Сика и всичко друго да е шарлатания. Какво си изровил за този тип?

Бяхме спрели на ъгъла и Пат погледна часовника си.

– Дежурството ми свърши. Какво ще кажеш за малко бира?

– Как така ти свърши дежурството? Следобед е.

– Аз съм шефът, ето как.

– Прекрасно, една бира ще ни дойде добре и Малката кръчма на Търни е под носа ни. Бил ли си там някога?

– Не.

– Чудесно. И аз не съм бил.

Над бирата Пат ми разказа за Антъни Ди Сика. Имаше списък на всичките му арести, присъдите му, които бяха смехотворни и жертвите, за които подозираха, че ги е убил. Всеки убит беше действашо лице на бандитската сцена, а двама от тях наистина са били голяма работа. Тъкмо те двамата са пречукани едновременно когато са се хранили в малък италиански ресторант. Полицията е подозирала, че не е било просто светска вечеря. Било е делова среща и убиецът, след като е застрелял и двете страни по два пъти в главата, е изчезнал с плик, който е видян на масата от келнера. След убийството в града за една седмица е настъпило зловещо спокойствие, после още няколко лица от организацията или са умрели, или мистериозно са изчезнали, докато не е обявено временно примирие. След две седмици главата на Ди Сика е ударена с тръба при улично сбиване.

– Хайде да направим от това сценарий, Пат.

– Окей – съгласи се той. – Нашето момче Антъни е отишло малко по-далече, като е пречукало онези бандити. Знаел е, че заговорничат срещу неговия работодател и е грабнал документите. Когато е видял

какво притежава, е разбрал, че това му дава власт, но не е знаел съвсем как да я използва, затова ги е скрил някъде – той замълча. – Сега е твой ред.

– Бандите са се обърнали една срещу друга, като са сметнали, че взаимно се мамят, след това са разбрали какво е станало и са утихнали. Отнело им е две седмици да открият Антъни, но малко са се престарали при обявяването му за виновен и са му пукнали черепа. След това не е ставал за нищо. Неговата стока още им трябва и е трябвало да чакат да се върне паметта му, преди да предприемат нещо...

Пат вдигна бирата си в мълчалив тост.

– Знаеш ли, ние наистина претърсихме квартирата му.

– Не, не знаех. Какво намерихте?

– Вятър и мъгла. Там изобщо няма скришни места. Опитвахме доста в мазето. Ако въобще е имал нещо, то е някъде другаде.

– И тогава какво?

– Ще чакаме, както обикновено – рече.

Усмихнах му се.

– Топки. Кога ще ме попиташ?

Той също ми се ухили и каза:

– Окей, умнико, кога ще се срещнеш с генерал Скъбъл?

– Скоро. Тъй като ти си извън този случай, отивам сам, но няма причини да не поговорим малко след това, нали?

– Никакви.

– И въобще не разследвам аферата Пента. Просто посещавам стар приятел. Прав ли съм?

– Прав си.

– И следващия път, когато старото момче Брадли изиска аз да направя нещо, мисля, че ще го плесна през муцуната с цивилен граждански къс удар.

– Добра мисъл. Знаеш ли къде е Скъбъл?

– Имам адреса му в офиса си. Довечера ще го взема.

Допихме си бирите и когато Пат си тръгна, се обадох два пъти докато намеря Пийти в офиса му в редакцията. Каза ми да отида. Звучеше възбудено.

Докато не бях видял офиса му не си представях статуса на Пийти Бенсън във вестника. Повечето работещи репортери имаха оградено бюро в тихата лудница на главната секция, но Пийти разполагаше с

отделна стая, а не сепаре, с врата, която се затваря и собствена картотека с много шкафове.

– Човече – възкликнах, – мислех, че вършиш цялата си работа по баровете.

– Това е само за прах в очите на селянията.

– Разруши имиджа си, момко.

– Хич. Прекалено дълго се мотая наоколо, за да направя това. Виждаш старшинството на работата. Плюс чист опит, разбира се. Технологиите и компютърните чипове днес управляват системата и който има повече завърнгачки побеждава. Почакай да видиш с какво ще ти изляза.

Метнах шапката си на стара пишеща машина „Смит-Корона“ и дръпнах стол до Пийти.

– Вече имаш напредък? Той кимна.

– Вадим късмет, че се ровим в области, които имат добри терминални системи. Знаеш ли нещо за компютрите?

– Твърде малко.

– Добре, нека те попросветя. Като се ровех в миналото на Ди Сика успях да се добера до съобщения в средствата за осведомяване, накарах някои приятели на другия край да извършат малко подготвителна работа и между техниката и мощта на пресата получихме историята на мистър Антъни Ди Сика. Схвана ли?

– Загрях.

Пръстите на Пийти забягаха по клавиатурата и екранът оживя.

– Откъде искаш да започнем?

– Добре, да потърсим основите.

Тогава той издърпа Антъни Уго Ди Сика до зелената електронна реалност. Роден на 2 януари 1940 година от Мария Луиза и Виторио Ди Сика в Бруклин, Ню Йорк. Виторио е бил по занаят майстор на шкафове и ветеран от Втората световна война, освободен с почести от армията през 1945 г. Мария Ди Сика е имала две мъртви раждания, няма други деца. Антъни е завършил гимназията в „Еразъм Хол“ през юни 1958 г., работил е една година в магазина за шкафове на Виторио, след това е напуснал и е арестуван за пръв път след една година и една седмица.

– Как ти харесва дотук? – попита ме Пийти.

– Доста рано е хванал улиците. Пат е получил списък на арестите му, така че пропусни тази част и мини към личната.

Пийти отново заудря клавишите.

– Баща му е бил убит при едно нападение скоро след това, както виждаш. А това е извадка от новините за убийството на човек,

заподозрян в убийството на Виторио. Даже е носел неговия часовник. Антонио е задържан и разпитван, но са го освободили поради липса на доказателства. Обаче слуховете са били, че Антъни е намерил човека и го е убил.

– Открил си е професията, нали?

– Нещо повече – рече Пийт, – намерил си е и покровител. Хуан Торес.

Името ми беше познато и силно ме стресна.

– Вече сме в гъсталака на кокаиновия бизнес.

– По-добре е да мислиш така – съгласи се той. – Знаеш ли къде стои Торес в организацията.

– Той беше в проклетата лека категория доста дълго, спомням си.

След това стана нещо, което го избута право нагоре по стълбата.

Пийт кимна и задъвка долната си устна.

– Беше изчезнал за месеци по едно време и когато се появи, малко бе порасъл. Накрая проумяхме: Торес беше *откривател*. Знаеш ли какво е това?

Поклатих глава.

– Родът му е пръснат по цяло Мексико и Южна Америка. Милион братовчеди, разбираш ли? Използвал е тези връзки и когато е имало източник на кокаин го е източвал. Беше никой, нищо, но може би точно затова свърши работата. Каквито са цените по улиците, никаква операция не му се е виждала прекалено дребна, за да се набърка. Торес се е добрал до ръководството, правел е сделките и организацията го е издигнала. О, бил е дяволски добър откривател, наистина. Бил е в самия център на картела Мадлин, когато се е основавал.

Като се протегна през мен, Пийти взе от бюрото си четири снимки и ми ги подаде. На всяка Хуан Торес и Антъни Ди Сика бяха в интимен разговор на различен фон, явно много близки помежду си. Тук Ди Сика беше облечен в скъпи одежди, с бижута на двете ръце.

Пийти отново зашрака по клавиатурата и докара сметки за продажби и нотариални актове за две къщи.

– Ди Сика е бил единствената опора на майка си. Тя все още живее в къщата Флетбъш с доходите от две предприятия за химическо чистене, които ѝ е купил преди много години.

– А другата къща?

– Двухфамилна е. И двата апартамента са наети за дълго. Къщата е била на негово име, наемът отива при майката. Според завещанието му тя е наследница на къщите.

– Знае ли Мария какво се е случило със сина ѝ?

– Тук има копие на доклада за нея. Когато Антъни е получил травмата, тя е приела, че ще умре. Събрала е нещата му и го е видяла само веднъж, след като са го пуснали от болницата. Дори не я е познал. Спомнял си е само за нещо, което баща му е направил, каза тя – Пийти изтри екрана и извика друг доклад. – Писмо от лекуващия лекар на болницата, която се е занимавала с Антъни. Той заключава, че Ди Сика абсолютно не си спомня предишния си живот, умствените му способности са тежко засегнати в някои отношения, но е в състояние да води задоволително, макар и минимално, съществуване.

– Какво ми спестяваш за накрая? – попитах аз.

– Някой друг постоянно следи онези двете къщи – отговори той. – Погледни това – появиха се две малки дописки от „Бруклински орел“. – Домът на мисис Мария Ди Сика е нападнат с взлом, но като че ли нищо не е откраднато. Възрастната жена и живеещата с нея икономка са били заключени в килера, докато е траело претърсването. Датата показваше два дни след приемането на Антъни в болницата.

След още един ден мъничка бележка съобщаваше за опит да се ограби друга къща, където живеещите на долния етаж били завързани и устите им запушени, докато крадците са претършували помещенията, след това направили същото и на горния етаж, чиито обитатели отсъствали.

– И двете къщи са принадлежали на Ди Сика – поясни Пийти. – Но понеже нищо не е обявено за откраднато, те са търсили нещо съвсем друго. Сега – каза той натъртено, – прочети това.

Този път заглавието беше по-голямо, под частично замъглената снимка на две изплашени стари дами. Втори път за един месец в дома им са влезли с взлом и този път жените били завързани, устата им залепена с лейкопласт и ги държали безцеремонно на пода в кухнята, докато неканените посетители системно са обръщали къщата с главата надолу. Очевидно не са намерили нищо. Съседите казали, че уличната мътва предполага двете жени да имат много скрити пари в къщата, след като живеели така скромно.

Преди да успее нещо да кажа, Пийти превключи екрана и се ухили.

– Само не ме питай как съм се добрал до това.

Беше копие на банкова сметка. Количеството надхвърляше триста хиляди долара, всички на името на Мария Ди Сика. Вноските бяха редовни и автоматични от няколко източника.

– Нашето момче Антъни е уредило много добре старата си майка. И

така, кой е влизал с взлом в къщите и защо? – той се облегна назад и ме погледна. – Или не трябва да питам?

– Мога да ти дам неофициално мнение, Пийти, но за момента ще свърши работа.

– Не е зле.

– Ди Сика е имал някаква съсипваща информация за бандата. Скрил я е някъде преди да го пребият.

С вид на окончателност Пийти изключи машината.

– Край на случая. Умрял е с Антъни.

– Как ли пък не е умрял – възразих аз. – Някой в организацията смята, че Ди Сика внезапно си е спомнил и ми е оставил тайната си.

– Братко!

– Така че ако умре, ще е заедно с мен.

– Само че ти още не си умрял?

– Не, на проклет пръв поглед.

– Но те притискат, както схващам?

Кимнах.

– Копелетата направо ми го казаха. Ще ме очистят, ако не им я изфабрикувам.

– Трепериш ли?

– Твърде дълго съм в бизнеса, дете. Само станах по-предпазлив и държа своя четирийсет и пет калибров със спуснат ударник.

Той ме гледаше със смръщени вежди като събираше мислите си.

– Значи онова обезобразяване на Ди Сика може да е било послание за теб.

– Започва да изглежда така – отвърнах.

– Какви са ти плановете сега?

– Ще видя какво мога да направя, преди да настъпя мината.

– Хич не ти пука, така ли?

– За какво?

– За нищичко. Не искаш гръб, защита... Искаш да си скиташ наоколо сам като първокласна идиотска мишена.

Свих рамене.

– Има много повече като тях, отколкото като теб, дете – казах и зачаках.

Накрая той заяви:

– Те знаят как си, Майк. Оставяш се широко открит.

Усетих, че напрегната усмивка разтяга устните ми и подхвърлих:

– Това е мината, която аз съм заложил.

Когато тя отговори на телефона, попитах:

– Наистина ли искаш да станеш президент?

Последваха три секунди тишина и знаех, че изучава начина, по който съм произнесъл всяка дума.

– Има много пречки по пътя.

– Мисля, че мога да разчистя някои от тях.

– Как?

Погледнах си часовника.

– Ще бъда при теб след петнайсет минути.

Трябваше само да завия зад ъгъла и направих това за пет минути. Портиерът кимна, обади се в апартамента на Кандейси, след това ми каза да се кача. Както и очаквах, сварих я в средата на приготовленията ѝ, очевидно смутена от това, че е облечена наполовина.

– Ти си истинско копеле – каза тя. – Хайде, влизай.

Хвърлих шапката си на един стол и я последвах във всекидневната. Вървеше срещу светлината и за кратък миг голото ѝ тяло се очерта през прозрачната материя на пеньоара ѝ. Тя се полуобърна, погледна ме закачливо и разбрах, че добре знаеше какво прави.

– Харесва ли ти? – попита.

– Хубавичко.

– Само хубавичко?

– Детенце, ти си адска жена, както е прието да се казва.

– О?

– Особено гола.

– Но ти така си ме видял само веднъж.

– И тогава това също остави впечатление – ухилих ѝ се. – Хайде, иди да се дооблечеш.

– Това ще направя, повярвай ми – тя протегна ръка и взе моята. – А ти, Майк, ще седиш, ще ме гледаш и ще ми разкажеш всичко за президентството – без всякакво колебание ме поведе към спалнята, вкара ме вътре и ми посочи атлазен стол до тоалетката си. – И, разбира се, ще бъдеш джентълмен. Разбираш това, нали?

– Несъмнено.

Сега тя си връщаше за моята игра и гласът ми звучеше дрезгаво. Седнах, но не се чувствах удобно.

Жените се раждат умни. Те започват живота си като малки момиченца и имат основни инстинкти, които преобръщат наопаки малките

момченца. И като че ли нищо не губят от тях, само ги подобряват с всеки изминат ден. Могат да си решат косата или да си слагат червило така, че да накарат всеки мъж да усети огнена болка в слабините и сега аз трябваше да седя тук и да я наблюдавам как нарочно разтваря домашния си халат около раменете си, оставя го да се спусне до лактите ѝ така, че да легне върху пълните ѝ гърди и като че ли да се закрепи само на зърната ѝ. Тя се изучаваше в огледалото, езикът ѝ облиза за да навлажни тези чувствени устни преди да ги докосне с пухкавия край на четката.

Отразеният ѝ поглед срещна моя.

– Та какво казваш?

– Полицията е отстранена от случая Пента.

– Нашият офис беше уведомен – повтори трика с езика си.

– Ако вие... Имам предвид теб лично... внезапно налетите на нещо, което ще те постави в заглавия дори по-едри от тези, които си очаквала, когато се втурна в тази афера...

Очите ѝ отново уловиха моите.

– Това ще е поредната стъпка нагоре. Областната прокуратура е следващата.

Сега тя взе четката за коса и я прекара през русата коприна. Това произвеждаше тих змийски звук и мускулите ѝ играеха много нежно при движенията на ръката ѝ. Гърбът на робата ѝ се смъкна почти до талията.

– Тоят офис не е полицейски участък. Все още е една агенция за разследване, ако така предпочиташ.

Веждите ѝ решително се издигнаха, тя остави четката на тоалетната масичка, отново се погледна и се протегна с разперени ръце и пръсти, наведени по странен театрален маниер. Кръстоса краката си, робата небрежно се разтвори, като остави едната ѝ страна оголена до бедрото.

Казах:

– Имаш интелекта и апаратурата да направиш нещо, което ми трябва и да го направиш бързо. Ченгетата там имат нещица, които можеш да получиш, ако правилно си изиграеш картите. Много е вероятно вече да имаш програми в места, от които можеш да измъкнеш информацията, която искам.

Тя сякаш се плъзгаше на стола си докато се обърна с лице към мен – движение, изпълнено с инстинктивна женска хитрост, което удря мъжа по нервните окончания и ме накара да се почувствам отдаден на бавен унес. Тогава инстинктът ми за самосъхранение ме дръпна обратно и я загледах как свива ръце в скута си – движение, което остави робата да

падне напълно, така че тя седеше там, сякаш не съзнавайки факта, че прелестните изпъкналости на оголените ѝ гърди ми бяха предоставени за разглеждане.

Тя се усмихна и аз казах:

– Ти си една хубава бестия, лейди.

– Смутен ли си?

– Не чак толкова.

– Лъжеш, Майк.

– Приятно, надявам се.

– Да. Много приятно. Сега какво искаш от мен?

– Нещо изкарва от релси нашата местна организирана престъпна група. То е достатъчно голямо, за да ги смаже, ако излезе наяве и достатъчно голямо, за да се убива с цел да се потули.

Тя рече:

– Я по-добре ми обясни.

– Започна с Антъни Ди Сика – отговорих, след това ѝ изложих детайлите един по един.

Кандейси ме изслуша без да пророни дума, и когато свърших, не-съзнателно отново се загърна в робата си, като замислено смръщи вежди. Наклони глава към мен с грижливо забулени очи.

– Без игри?

– Направо, дете.

– Аз съм само помощник областен прокурор.

– Въпреки това разполагаш с власт. Твоят шеф си има достатъчно неща на бюрото, с които да се занимава. Иска преди всичко да попадне в съда.

Подготвителната работа не му е стихията. Кандейси кимна и попита:

– Капитан Чеймбърс ще съдейства ли?

– Защо не? Сътрудничеството между агенциите не е директно участие. На него май и без това му се ще да го зачука на оня балама от Външното министерство.

– О, Бенет Брадли си е на място. Доста е разочарован от това, че не е открил Пента през всичките тези години. Когато съвсем неочаквано името се появи тук... Е, можеш да си представиш какво му е, особено след като са го преместили заради него.

– Добре, добре, на него и без това изобщо не му пука какво правим относно Ди Сика. Иска само да получи последна ясна снимка на това лице Пента. Кога можеш да задвижиш нещата?

Тя се изправи преди аз да успеея и ми си усмихна отгоре.

– Още утре сутринта, Майк.

Езикът навлажни устните ѝ, тя протегна ръце и когато ги поех, те леко ме дръпнаха, изправих се и усетих пръстите ѝ, които мачкаха раменете ми.

– Откъде се вземат хора като теб, Майк?

– Защо?

Момичетата могат да правят странни неща и с дрехите си. От едва забележимо движение всичко може внезапно да падне и те са съблечени, и боси, и голи едновременно, извивките на плътта им се притискат върху дрехите ти като нажежено желязо и се напъхват в забранени участъци на тялото ти така, както водата следва релефа на земята.

Устата ѝ беше мека, топлите устни така еластични и живи, че даваха вкус и усещане на целувка без целувка. Наслаждавах се на аромата ѝ, на усещането, че съм обвит от голотата като от възглавница и когато ми дойде много, нежно я отстраних.

Знаех какво означава погледът ѝ. Усмивката ѝ. Ухилих ѝ се и поех въздух, защото тя се връщаше към мен за последен път.

– Ти си истинско копеле – казах аз.

Ъгълът на устата ѝ потрепна.

– Ъхъ.

Гледах я продължително, застанала там – меки, чувствени мускули, които никога не са неподвижни, светлината очертаваше нежните вълнички на тялото ѝ.

– Мислиш ли, че можем да започнем? – попитах.

Тя се усмихна. В очите ѝ имаше блясък.

– Защо не? – отвърна.

Взех шапката си от стола и излязох. Долу имаше прохладата във въздуха и Ню Йорк отново придобиваше онази странна миризма.

Накарах таксито да ме остави на ъгъла и си купих късен вечерен вестник от будката. Във въздуха имаше лека мъгла, уличните лампи бяха обкръжени с меко зарево, осветените прозорци на апартаментите бяха малко размазани. Беше от онези вечери, които заглушават уличния шум и оставят по настилката мътни бензинови петна.

Портиерът в моята сграда обикновено стоеше под навеса отпред, но тази вечер не можех да го обвинявам затова, че е влязъл вътре. Притисках се отстрани до зданието на завет, минах покрай кофите за боклук пред задното дворче, което водеше към черния вход и видях краката през стъклената врата, докато човекът скочи отгоре ми изотзад.

По дяволите. Втори път.

Една ръка ме притисна за гърлото и юмрук полетя към бъбреците ми, но аз се извих и паднах едновременно толкова бързо, че гаднярът изгуби ритъм и падна с мен. Ръката му се разхлаби и той се претърколи, но мигновено забравих за него, защото другият излезе от коридорчето с палка в ръка, готов да ми пръсне черепа. Оставих удара да мине край лицето ми и го праснах право по носа, видях как главата му се метна назад, след това му забих един в корема.

Този път всичко работеше добре. Човекът зад мен излезе от страничната пътека като смяташе, че ме е заковал. Не исках да си чупя кокалчетата. Само забих юмурука си в шията му под брадата и не чаках да видя какво ще стане. Типът с палката още стоеше там замаян от удара в носа с размазана по лицето кръв, но не извън играта.

Нямах никакво намерение да си губя кожата заради хора като тези. Ритнах го в топките и реакцията от болката беше толкова бърза, че почти се обви около крака ми. Устата му правеше движения като от беззвучен писък и той падна на колене с вечеря, която на пяна излизаше през устата му.

Портиерът тъкмо се свестяваше с цицина, която вече растеше на главата му.

– Чуваш ли ме, Джеф?

Той се намръщи, очите му се отвориха и кимна.

– Онова копеле...

– Оправям ги отвън. Извикай ченгетата.

– Да. Адски правилно.

Едрият тип, когото бях фраснал в шията, се опитваше да се измъкне. Драскаше на четири крака към колата, паркирана до бордюра. Измъкнах пистолета си, позволих му да чуе щракването когато поставих патрон в пълнителя и замръзна на място. Старият армейски автоматик може да произведе смъртоносен звук. Отидох до него и пъкнах дулото почти в главата му.

– Кой ви изпрати?

Той поклати глава.

Дръпнах спусъка назад. Този звук, двойното щракване, е дори още по-убийствен.

– Ние... трябваше... да те набием – гласът му едва се разбираше.

– Кой ви изпрати?

Главата му клюмна, слюнка потече от устата му и отново поклати глава.

По дяволите, никой от тях няма нещо да знае. Някой е наел двойка гангстери да ме нападнат, но все пак сигурно ще имат какво да ми кажат по въпроса.

– Защо? – попитах аз.

Поддържах тона си зъл. Понатиснах дулото до слепоочието му.

В очите на едрия мърляч имаше само страх.

– Изпратил си... на момчетата... куршум.

Чух сирената на полицейска кола, която пристигаше по Трето Авеню.

– Колко ви платиха?

– По петстотин... на всеки.

– Задник – казах аз.

Върнах спусъка на мястото му и отстраних желязото от главата му. Един бон за улично нападение означаваше, че жертвата може да бъде предпазлива и опасна, а тези двама глупаци изобщо не са се сетили за това. Ритнах го и му казах да отиде при приятелчето си. Не трябваше да му повтарям.

С писък на гуми една кола зави на ъгъла и светлината на прожектор ме заслепи преди още да спре. Изхвърча кинооператор като навиваше видеолента, момиче с развят шлифер вървеше след него и даваше бързо подробно описание на станалото пред ръчен микрофон и даже позволих на любимия екип „От мястото на събитието“ на нюйоркската телевизия да ме улови когато отправях на типа пореден ритник просто за кеф.

Когато патрулната кола дойде, се легитимирах, дадох показания и оставих портiera да попълни останалото. Двамата мъже са чакали до

бордюра близо един час, забелязали са ме на ъгъла, единият е влязъл, сграбчил е портиера, почакал е, докато другият скочи върху мен и е цапнал портиера с палката преди да се присъедини към купона. За щастие кожената лента в униформената му фуражка е смекчила удара. И двамата простаци имаха ножове в джобовете си плюс палка и стари метални боксове. Трябваше само едно обаждане по радиото за да ги идентифицират и ги напъхаха оковани в белезници отзад в колата.

Беше се насъбрала достатъчно голяма тълпа за да направи от това интересно събитие за предстоящите късни новини и момичето попита:

– Още някакви коментари, мистър Хамър? Поне си спомняше името ми.

– Току-що се опитаха да нападнат не когото трябва – отговорих аз. След това намигнах на обектива и си тръгнах.

Горе се обадох на Пат, но някой вече му бе съобщил новината. Повторих му историята и добавих:

– Всичко се връща към Ди Сика, приятелю. Показват ми, че не ме изпускат от поглед.

– Не ги плашиш, Майк.

– Ако мислят, че имам достъп до тайната на Антъни, положително мога да ги поразтърся. Свърза ли се с теб Кандейси Еймъри?

– Хитър пес.

– Това Ментовия Пати казва на Чарли Браун.

– Какво?

– Нищо.

– Ей, започваш да откачаш, знаеш ли?

– Какво става с Кандейси?

– Ще си има доста работа. Дадох ѝ две дяволски добри момчета да я осведомяват.

– Добре.

– Слушай, ириятелче... Имаш проблем.

– Няма начин. Отивам да спя.

– Виждаш ли часовника? Това телевизионно предаване ще бъде след час. За толкова време могат да приготвят материала...

– Е, и?

– Ако Велда го види адски ще се разтревожи.

– Глупости, направих смешка накрая.

– Те редактират, идиот такъв. Ще го оставят сурово и стегнато, както те умеят. Познаваш онези двамата.

Беше прав. Отговорих:

- Виж какво, ще грабна такси и ще отида там.
- Аз съм по-близо – рече той. – Ще видя дали няма да стигна пръв.
- Запази я спокойна.
- Ще го направя.

Затворих. Този път си взех шлифера когато се върнах в нощта. Мъглата се бе съгъстила. Скоро щеше да завали.

Беше по-бързо да се стигне до Велда през входа за спешни случаи, така че накарах таксито да ме остави там. Минах през шепа хора, които очакваха помощ, бутнах двойната врата, изкачих се през две стъпала до нужния етаж и почти затичах по коридора.

Ченгето пред вратата беше от тези, които вече ме бяха проверявали. Той се ухили и ми махна да не бързам, жестът му показваше, че всичко е наред. Намалих скоростта за да си оправя дишането и за секунда спрях и се ослушах. Погледнах си часовника. Вероятно вече предавах новините, но от стаята не се чуваше нито звук.

– За какво е това бързане? – попита ченгето.

– Не искам да гледа телевизия – изрекох задъхано.

– Боже, капитанът се погрижи за това преди двайсет минути. Влезе и измъкна щепсела на телевизора ѝ – разтърка си челюстта и се намръщи. – Толкова ли е лошо предаването?

– Просто не искам да се вълнува.

– Нищо не би трябвало да я разтревожи. Лекарите ѝ дадоха успокоително преди час. Тъкмо двама дежурни бяха вътре да я прегледат.

– За какво?

– Не можах да разбера.

– Познаваш ли ги?

– Мисля, че съм ги виждал наоколо. Във всеки случай носеха значките с имената си.

Извиках „По дяволите“ и влязох. Беше включена същата нощна лампа и тя пак лежеше в мъждивата ѝ светлина и дишаше леко и спокойно. Взех китката ѝ, напипах пулса и напрежението започна да се маха от раменете ми.

Сестрите бяха сресали косата ѝ и грим бе позаличил следите на оцветяването по лицето ѝ. Превръзката беше по-малка и цялата красота, която беше Велда, бе започнала да се възвръща. Завивката беше дръпната до брадата ѝ, но не скриваше онова, което бе под нея. Тя все още красиво изпъкваше точно където трябва.

Велда първо се усмихна, после отвори очи.

– Знам, какво мислиш – каза тя. Гласът ѝ беше нежен, но трептящ

от действието на успокоителното.

– Би трябвало. Мисля както винаги.

– Какво правиш тук толкова... късно?

– Просто проверявам.

Тя затвори очи като в дрямка, след това се насили да ги отвори.

– Майк...

– Да, скъпа?

– Тук имаше... доктор.

– Знам... Бърк Рийди. Дал ти е успокоително.

Главата ѝ леко се обърна на възглавницата.

– Не... Друг доктор.

– Санитар?

– Приличаше... на... лекар. Каза... Клепките ѝ се спуснаха отново.

– Какво каза, миличка? – взех ръката ѝ и я стиснах.

Тя сънливо отвори очи.

– Щеше да... ми направи... втора инжекция.

Ръцете ми внезапно станаха лепкави и студени.

– Какво?!

Тя отново поклати глава.

– Не го... направи – устните ѝ пак започнаха да се затварят, след това рязко се разтвориха. – Каза ми... че от нея... ще спя по-добре... и взе... ръката ми... когато влезе... другият доктор.

– Друг санитар?

– Като... доктор. Може би. Онзи първият... каза нещо и... излезе.

– Кучи син! – извиках аз и се опитах да измъкна ръката си, но пръстите ѝ ме стискаха решително.

– Майк...

Престанах да се опитвам да се освободя от пръстите ѝ и я погледнах. Опитваше се да говори въпреки приспивателното и всичко я изтощаваше.

– Когато той говореше... – клепките ѝ потрепнаха – звучеше като... онзи по телефона... в събота... който искаше... да се срещне с теб... в офиса.

Бил е тук. Проклетото копеле е било тук, в болницата и е налетяло на Велда.

Пуснах ръката ѝ, нежно я погалих по бузата и когато затвори очи, хукнах навън. Едрото ченге ме погледна въпросително, кимнах му, че е добре и му казах:

– Опиши ми първия дежурен, който е бил тук.

– Едър мъж, истински здравеняк – каза той, – около един и осемдесет висок, към сто и десет килограма, тъмна прошарена коса, къса остра брада и мустаци. Типичен доктор. Почти като черно-бяла филмова карикатура.

– Каза, че си го виждал и преди.

– Виждал съм го. Мислих си за това. Идва тук на два пъти през последните два дни.

– Каза ли нещо?

– Не. Само минаваше покрай мен. Първият път буташе количка с хирургически инструменти.

– А вторият дежурен?

Ченгето разбра, че нещо не е наред и на лицето му се появи притеснено изражение.

– По дяволите, човече, той сега е в сестринската стая – показва към средата на коридора и аз не чаках повече.

Името му беше Дейвид Клинтън, адресът – в Уест Сайд. Назначен е в болницата преди три години, което старшата сестра документира. Върнах му личната карта и го изведох от стаята.

– Полицията ми каза, че сте проверявали стаята на дамата тази вечер.

– Точно така. Чистя, проверявам дали нещо не е останало на масата, дали тоалетната е почистена...

Не го оставих да продължи.

– Днес е имало и друг санитар вътре.

– А, онзи. Перкото беше сбъркал етажа. Тия новаци дори не знаят кое копче в асансьора да натиснат.

– Съобщихте ли за него?

– За това, че е сбъркал етажа?

– Няма значение. Виждали ли сте го преди?

Той сви рамене и разпери ръце.

– Ами... Не мисля. Но хора идват и си отиват...

– С остри бради и типични лекарски лица?

– Трябва да призная, че наистина имаше вид... но не, не съм го виждал по-рано.

Понякога ти се иска да плюеш, а устата ти пресъхва и сега беше точно такъв момент. Върнах се в сестринската стая, вдигнах телефона и позвъних на охраната. Описах мъжа на дежурния офицер долу и му казах да затвори всички изходи. Ако скапаната остра брада е само маскировка, доста е едър, за да го познаят и по ръста и теллото.

Още едно обаждане и малък спор застави телефонистката да извика

Пат по алармената система. След минута се чу щракване и той каза:

– Тук Чеймбърс.

– Майк, човече. Къде си?

– Чакам те да влезеш при главния вход на болницата. Къде се губиш, дявол те взел?

– Затвори. Ще ти кажа след минута.

Асансьорът ме свали във фоайето и когато излязох, видях Пат в троен разговор с Бърк Рийди и Бенет Брадли.

Махнах на групата, след това посочих Пат и му направих знак да приближи. Бързо му разказах какво се е случило и го успокоих, че съм предупредил болничната охрана и че Велда е добре.

– Сигурен ли си?

– Положително. Приспивателното може да е забавило рефлексите ѝ, но е познала гласа. Не можа да опише лицето, но по дяволите, щом разпозна гласа, това ми стига.

– Но защо ще тичат след нея, Майк?

– Защото имаме бързо мислещ убиец, затова. Опита да я пречука още първия път, за да не може никой да го разпознае и въпреки че здравата я е цапардосал, съществува вероятност да може да го познае, а той не може да си позволи този риск.

– Така каза и Брадли – заяви Пат. – Беше си уредил среща с Бърк тук тази вечер и се е канел да говори с нея, но твоят приятел доктор вече ѝ беше сложил приспивателното и не сметна това за възможно.

– Никой не ме уведоми.

– Отпусни се. Брадли ми се обади тази вечер и аз му казах да говори с Бърк. Момичето ти е наред, момко. Не видя предаването, няма да си мисли, че гаднярите са те пречукали...

– Тогава докарай малко от твоите хора да охраняват това място. Болничната охрана...

– Успокой се – повтори Пат. – Повечето от пазачите тук са пенсионери от нюйоркската полиция. – Той отиде до телефона, обади се два пъти и се върна. – Други нареждания?

Поклатих глава.

– Какъв досадник си! Не ти ли идва на ум, че през това време нашият човек ще се е измъкнал? С мухльо ли смяташ, че си имаме работа?

Бърк и Бенет Брадли ни гледаха с любопитство, така че съкратихме приказките и се върнахме при тях. Бърк попита:

– Какво ви става на вас двамата?

Казах им какво стана горе и лицето на Брадли се сви, очите му

почти се затвориха и той задъхано промълви думата „Пента“, сякаш казваше „лайна“ на чужд език.

Помислих си само, че съм се наслушал за Пента достатъчно за цял живот. Проклет мит за зелен хайвер зашибваше работите и никоой не искаше да ме чуе. Аз бях този, около когото всичко започна, само аз и Ди Сика и сега всичко се вплита в измишльотена паяжина.

– Брадли, не ми навирайте това лайно Пента – намесих се. – Нямаме отпечатъци, нямаме свидетели, нито мотиви... нямаме абсолютно нищо, поради което да набърквате Пента в това, освен проклетата шибана бележка, оставена на бюрото ми до обезобразения труп.

Той смени твърдия израз на лицето си, леко се намръщи и отвърна:

– Да го кажем така... Търсим убиец.

– Той почти бе направил ново убийство – изгърсих. – Велда вероятно може да познае гласа му, но това не е твърдо доказателство. Ако успеем да го заковем с гласова идентификация на запис, това е друга история.

– Имате ли такава лента? – попита Бърк.

– Не сме сигурни – рече Пат.

– Бих искал някой в нещо да е сигурен – ни каза Брадли. – Бих искал годините, които пропилях в преследване на този Пента да бяха довели до нещо. Една изгърмяла кариера не е начин да напуснеш службата – погледна датата на часовника си, като силно го приближи до очите си за да види миниатюрните цифри. – Имам само още седмица, преди да ме преместят – свали ръката си. – Но беше вълнуващ живот, джентълмени.

Бърк заяви:

– Ще бъда тук утре в осем сутринта, мистър Брадли. Тя вероятно ще е достатъчно будна за да говори и може би ние двамата ще успеем да я накараме да си спомни нещо. Одобрявате ли това, капитане?

Пат ми хвърли поглед за потвърждение и аз кимнах.

– Правете каквото искате. Не мисля, че ще постигнете нещо, но не вреди да се опита.

– Ще бъдем внимателни към нея – обърна се към мен Бърк.

Висок строен мъж в униформа на болничната охрана сви край ъгъла и тръгна към Пат. Докато не беше приближил, човек не би му дал повече от четирийсет, но носеше всички белези на старо улично ченге и несъмнено добре познаваше Пат. Познаваше и мен, но не можех да се сетя кой е. Хората му бяха заели изходите, бяха проверявали документите и разпитвали всички хора по етажите, но не бяха открили следи на човек, отговарящ на описанието на мъжа от стаята на Велда. Пат му

благодари, хвърли ми примирен поглед и аз си сложих шапката.

– Искаш ли да те закарам? – попита Пат.

– Не... Отивам в кабинета си за да открия следите на нашия стар приятел. Ще те видя, когато се върна.

– Кога излизаш?

– Рано сутринта.

Казах довиждане на всички и хванах такси, което тъкмо спираше пред вратата. Дъждът беше спрял, но небето боботеше в далечината и отвреме навреме облаците се озаряваха за миг от скрита зад тях светкавица.

Шофьорът кимна щом му дадох адреса на офиса си и когато потеглихме покрай редицата коли, те пак бяха паркирани броня до броня. Погледнах към мястото, където бе стоял черният мерцедес с повредения мигач. Сега там имаше бял феникс и беше заключен твърде натясно, за да тръгне накъдето и да е.

От петнайсет минути ровех в бюрото си и подредените папки в шкафовете, за да намеря адреса на генерал Руди Скъбъл. Намерих всичко, което не ми трябваше, но не и откъснатото листче от бележник, на което си спомнях, че го бях записал. Моите способности да подреждам бяха в стил „пълен хаос“ и ако го бях дал на Велда от самото начало, досега щях да съм го намерил. Затворих с ритник долното чекмедже и седнах на ръба на стола, като се чувствах пълен идиот.

Понякога... Понякога, без да я карам, Велда прибираще неща, за които ѝ се струваше, че могат да ми потрябват. Късче сгънатата хартия беше твърде много да се иска от нея, но реших все пак да опитам. Излязох навън при нейната картотека, изтеглих чекмеджето на буква С и зарових из папките.

И я намерих – единична, Скъбъл, Рудолф, генерал. И вътре – единствено късче разгънатата хартия – лист от бележник с описание на пътя към голямата стара къща на Лонг Айлънд, където държаша електроцентралата на някогашните бурни дни като стар лъв, царствен, но проскубан от битките, изподран, изтощен и с твърде много години работа в окопите. Тук той обобщаваше бележките от целия си живот – тайни данни, вече загубили давност, сега ще се окажат учебник на учебниците за скрития шпионаж или най-настръхващо четиво.

Отдавна не го бях виждал. Надявах се, че е още жив.

Когато се върнах в другия кабинет, спрях за малко. Чистачките бяха минали оттук, килимът бе върнат на мястото си, но все още присъстваше почти неуловимият мирис на Велда. За секунда мислите ми се върнаха към сгърчената, смачкана купчина, която убиецът бе оставил от нея и знаех, че ще настъпи взрив, ако не забравя това.

Един по един разгънах пръстите на юмруците си, отпуснах раменете си и дишането ми се успокои. Когато се оправих, заключих офиса и взех асансьора за надолу. Той спря два етажа под моя и Ед Хоукинс, който обичаше да работи нощем, влезе с обикновените си две чанти, поздравя и започна да се оплаква от работата си. Седмичата била лоша. Едва е удвоил квотите си и оня голям милион не идва достатъчно бързо.

Заедно прекосихме фойето, разписахме се при пазача в будката и излязохме. Посоките ни бяха противоположни и се сбoguвахме, когато видях кола да се отклонява от бордюра с рязък завой, изправя посоката

и ускорява. Прозорецът на шофьора беше отворен, там седеше професионалист с автомат узи в лявата си ръка, който безпрепятствено избълва поток невероятно бързи куршуми.

Движението сякаш бе забавено. Аз ревах, падах и дърпах самото на Ед едновременно, след това той се олюля във въздуха, когато дулото на автомата отново оживя с откос незаглушена стрелба, която сипеше патрони право над главите ни. Действията ми бяха объркали ритъма на стрелящия и бързата кола го отдалечи. Докато стъклата все още падаха от вратата зад нас, всичко бе свършило. Гумите на колата изсъскаха на завоя и тя изчезна.

Ед беше по очи, изцъклени от ужас, документите от едната му чанта бяха пръснати наоколо. Попитах:

– Наред ли си?

Обърна глава, все още ококорен, и отговори:

– Нищо не усещам.

– Ранен ли си?

– Не – той се размърда, след това опипа ръцете и краката си. – Мисля, че нищо ми няма – седна и глупаво се ухили, обърна се, видя натрошените врати на сградата и сериозно попита: – Защо някой ще иска да ме убие?

Преди да успее да отговоря, пазачът излезе с револвер в ръка. Увери се, че и двамата сме цели, след това се върна и извика полицията. Вкарах Ед обратно вътре, настаних го на масата на портиера, дадох му чаша вода и грабнах телефона в мига, в който пазачът го остави.

По това време Пат вероятно пътуваше към дома си и нямаше смисъл да го въвличам в това. Набрах домашния телефон на Кандейси, изчаках да позвъни половин дузина пъти, след това явно сънлив глас каза:

– Да?

Не исках да рискувам разярено затваряне, затова набързо ѝ нахвърлих всичко.

– Тук е Майк, дете. Някой току-що се опита, да ме пречука пред офиса ми. Беше прекрасно организирано, е един юзи през прозорец на кола и почти улучи двама от нас.

Внезапно гласът престана да бъде уморен.

– Ти си... невредим?

– Пострада само суетността ми. По дяволите, всеки иска да умра.

– Къде си?

Дадох ѝ адреса.

– Повика ли полицията?

– Дежурните коли идват насам.
 – Не мърдай отгам. Трябва да те видя.
 – По дяволите, ще дам показания на ченгетата, щом пристигнат.
 Исках само да знаеш, че това нещо отива към шибан край.

– Престани да псуваш. И стой там.

Беше нощ, в която колите бяха в района. Ченгетата от два патрула пристигнаха, огледаха пространството, след това дойдоха направо на масата. Отново удостоверих самоличността си, разказах им подробностите, които бяха потвърдени и от пазача, и от разтреперания Хоукинс. Щяха да последват детективи, които се очакваха всяка секунда и се надявах, че Кандейси Еймъри ще пристигне първа, за да намали напрежението.

Така и стана. Влезе с бял шлифер, метнат върху млечносин анцуг и никой не трябваше да обяснява на ченгетата коя е. Детективите пристигнаха точно след нея като се чудеха какво става, но Лейди Ледена Шушулка ги подреди на бърза ръка. Познавах цивилните момчета и те ми отправяха онези странни погледи, които получават мъжете, които си имат работа с момичета. И тя долови това и го отмина.

Някакси цялата суматоха бе подминала Ед и когато нервите му се оправиха, той най-после се изправи, погледна ме като Горката Душа от книгата на Джеки Глийсън и заяви:

– Те изобщо не искаха да убият мен. Никой нищо не каза.

– Опитвах се да убият... теб, Майк.

– Аха, знам.

– На мен никога нищо не ми се случва – пророни потиснато.

– Радвай се, че ти се размина – казах му аз. Той събра останалите документи в чантата си, кимна за лека нощ и се отправи към вратата, като прескачаше спретнатите купчинки натрошено стъкло, които събират портиеърт.

Кандейси притежаваше магическа сила да разчиства пътя пред нас. Нямахше повече въпроси, а аз знаех откъде да мина, за да заобиколя репортерите и двойката от новините на телевизията. Чудех се дали тези двамата спят въобще. Кандейси ме взе от задната улица, където беше входа на гаража и аз се гмурнах в колата ѝ.

Попитах я:

– Сега накъде?

– Може да звучи глупаво, но у вас или у нас?

– Нека отидем у вас.

– Защо?

– Защото оттам мога да изляза.

Отново получих онзи изпитателен кос поглед.

– Трудно е да си добро момче и да имаш и жена в апартамента си – обясних аз.

– Ще говорим за бандитите.

– Нека говорим за тях сега. Стоварват се на главата ми като тон тухли. Тая лайнйна история, че съм мишена е за заваяни.

– Стига си говорил мръсотии.

– И теб съм чувал да му пускаш края. Само си представи, че по теб стрелят и ще видим какви ще ги приказваш.

– Добре. Какво ще кажеш за тази вечер? Кой знаеше, че ще идваш в офиса си?

– Казах го достатъчно високо в болницата. Говорех с Пат, но десетима други биха могли да ме чуят. Но това няма значение... Офисът ми е под наблюдение. Тази кола чакаше тук. Дявол да го вземе, ако бандата иска да ме пречука, могат да държат дузина типове, разположени на удобни за убиване места.

– Казаха ми за опита за нападение.

– Разбира се, онова беше за предупреждение да внимавам с едно от големите момчета. Те не обичат този подход. Не повече ще харесат и това, което направих с бандитите им. Вече мислят, че работата трябва да се свърши докрай.

Седях потънал в седалката и отново превъртах всичко. Тя пристигна пред дома си, остави на портиера да паркира колата и тръгнахме нагоре към апартамента ѝ. Отключи четири ключалки и една верига, хвърли шлифера си на стол, отиде до бара и приготви две чаши с питие. Цялата тази дейност като че ли създаде някакво статично електричество и синият като ток анцуг се залепи за нея като вакуумна опаковка. Сега приличаше на синя гола.

Когато ми протегна чашата, ме покани с жест да отида до бюрото. На него имаше лист хартия-бланка на града. Беше пълен с цифри и завършваше с деветцифрено число. Тя сложи пръста си под сбора от 905 милиона долара и каза:

– Заради това искат да те убият, Майк. Оставих чашата без да я докосна.

– Ти беше прав. Всичко се върна към Ди Сика, точно към момента, когато е застрелял ония двама водачи на банди и е взел оня плик.

– И знаеш ли какво е имало в него?

– Да. Указания.

– За какво? – взех чашата си и изпих половината. Започнах да усещам, че трябва да се подкрепя.

Тя несъзнателно шракна копчето на грамофона и от говорителите се разнесоха началните звуци на симфония „Данте“ от Ференц Лист. Ако искаше подходяща музика за фон, беше я намерила.

– Кога един слух се превръща във факт, Майк? – гласът ѝ звучеше замислено.

– Полицаите, които ми даде в помощ твоят приятел, знаеха какво правят. Те дори не си направиха труд да сглобят данните или да събират доказателства. Всичко, което направиха, беше да ме накарат да поговоря с половин дузина хора. Странни хора. Работници от подземния свят. Всеки казваше едно и също нещо, повече или по-малко. Знаеш ли каква е консумацията на кокаин в Съединените щати?

– Мога да ти дам последната преценка – отговорих аз, – и тя е може би с петстотин процента по-ниска.

– Защо?

– Защото заловеното представлява само пет процента от търговията с наркотици. Доставчиците имат да задоволяват ненаситни потребности. По дяволите, те ще оставят на показ двацет процента, за да държат специализираната полиция настрана от главните им транспортни линии. Нашите момчета устройваха купон, когато залавяха по някой килограм хероин, а сега това е наистина твърде дребна работа. Кокаинът, който пристига понастоящем, се измерва с тонове. Можеш ли да си представиш това? Тонове чисти лайна... И превърнати в улични пари, те биха могли да платят националния ни дълг.

Лист започваше да става сериозен, леко буреносен.

Тя се обърна с лице към мен, очите ѝ ме наблюдаваха.

– Преди двацет години и през ум не би ни минало за доставки с тонове. Изглеждаше почти невъзможно. Нямахме човешка сила, способна да приведе в действие такова огромно нещо. Уличните продавачи по онова време дори не бяха в състояние да се справят с такива количества. Нямаха пари, фермерите, изходните производители, не бяха организирани да отглеждат такава голяма реколта. Така ли е?

– Не, не е така – каза тя. – Този картел безкрайно ни е изпреварил. Фермерите са произвеждали, лабораториите са били създадени и докато никой не е смятал това за възможно, онези експортъри на кокаин са били готови да ни го стоварят и са се свързали със семейства по Източното крайбрежие, които да се заемат с това на добра цена.

Сега си спомних, че бях чувал за това преди години. Тогава беше

слух, слух беше и сега. Тя продължи.

– Не забравяй, че това са улични приказки. Разпространяват се отдавна и биха могли да се раздуват от уста на уста.

– Знам – отговорих аз.

– Предложението е направено от картела чрез Хуан Торес. Фамилиите са го обсъдили, събрали са пари и са купили трактор с ремарке, солидно натоварен с най-чистия кокаин, който може да се намери.

Само от мисълта, че толкова много отрова залива улиците, ми се доповръща.

– Разбираш ли какви пари играят тук?

– Несъмнено, но представяш ли си какво ще стане с търговците на дребно, когато се пресече?

– Някъде множество стодоларови банкноти са си сменили собствениците – казах.

– Сега те го съхраняват в контейнери с контролирана температура и влажност – съобщи тя. – Банковата им система не е по-лоша от тази в Женева, Швейцария. Ключът към парите е даден на картела и той насочва представителите на организациите към пътищата на кокаина. Когато Ди Сика ги е убил и е взел онзи плик, преобърнал е всичко с главата надолу. Имал е в ръцете си пратки за почти милиард долара. Нямаło е възможност картелът да издаде дубликат. Техният край на сделките е отрязан. Оттук нататък организациите се занимават с тях сами.

– Това не е какъв да е слух – казах аз. – Защо са оставили Торес да върти операциите?

– Не е възможно Торес да избегне организацията. Той може да е бил с пратката, но не за дълго. Другата страна е притежавала армия стрелци.

Разбърках леда в чашата си и я изпих.

– Значи Ди Сика е бил по целия път, така ли?

– По целия път. Глупав човек, извършил глупаво нещо. Знаел е къде е ремаркетото. Когато най-после са го открили, смятали са да го замъкнат някъде и да изстискат от него сведението по доста жесток начин. Те притежават някои интересни методи за изтръгване на информация. Лошото е, че той здравата се е биел и един от нападателите му го е халосал малко по-силничко с оная тръба. Битката е прекъсната от полицейска кола, така че не са могли да го отвлекат, но травмата от тръбата го е изключила от играта много ефикасно – тя замълча и пое дълбоко дъх. – Чудя се какво ли е щял да прави с всичкия този кокаин?

– Щял е да го използва за дяволски голям пазарлък, това е щял да

направи. Дори бандата би се съгласила на твърда сделка с него и да приключи въпроса. Собственото ни правителство би го осигурило до края на живота му при твърда договореност да сложи ръце на пратката.

За секунда тя изправи гръб и започна гневно да отрича.

Протегнах ръка.

– Успири се, лейди. Ние имаме политици не по-малко изцапани от хората от другата страна.

– Е – рече тя с все още натегнато лице, – той наистина си е платил за грешката в твоя кабинет.

– Знаеш ли – отвърнах, – ти отново се връщаш към мен. Това винаги се връща при мен. При това количество пари, за което става дума, някой би могъл да си позволи да наеме външен човек като Пента, за да ми види сметката... Но тук се появява една шибана... извинявай, огромна дупка в картината.

– Каква?

– На кого, по дяволите, съм притрябвал? Не ни липсват професионални наемни убийци в тази страна.

Тя сякаш ме гледа цяла вечност.

– Той казва, че си го убил, Майк. За какво е говорил? Би ли могла тази бележка наистина да се отнася за Ди Сика?

– Знам само, бебче, че не е предназначена за мен.

– Това не е приключило, знаеш ли – също допи чашата си и я остави до моята. Първата страна на симфония „Данте“ свърши и апаратът я отмести. Сега щеше да се прояви същността на музиката на Лист. – Какво ще правиш?

– Каквото съм започнал – отговорих. – Оня кучи син все ще падне. Пет пари не давам какво ще стане с всичките пари или целия кокаин, щом ще насоча пистолета си към това копеле. Играем си с човек, който обича да убива, обича да му плащат за убийствата и да се подписва с отсечени пръсти.

Тя каза хладно:

– Единият от вас трябва да намери другия, Майк.

Този път се ухилих.

– Ще трябва. Но преди да стане, сладурче, ще ти осигуря пипването на твоя камион с кокаин. Щом го получиш, ще трябва да осведомиш Пити Бенсън за историята, да осигуриш някакъв кредит на Рей Уилсън и системата му за шпионаж, след това можеш да скочиш в стола на шефа си и да се отпратиш към Белия дом.

Хубавата синя ледена шушулка тръгна към мен и статичният огън в

анцуга лекичко запрашя, и когато тялото ѝ докосна моето, почувствах шок, който прескочи от зърната ѝ в гърдите ми, и този заряд разтопи леда напълно, устата ѝ се впи в моята като ме хапеше, дълбаеше и ме вкусваше, опитвайки се да ни запои заедно.

За секунда се опитах да я отместя, но ръцете ѝ ме бяха увили и тя отново се впиваше в мен. Прекарах пръсти по гърба ѝ, като проследявах мускулите, които се движеха край гръбнака ѝ, след това сложих ръце на кръста ѝ и знаех какво иска. Направих го, след това тя го направи сама, като смъкна горнището на анцуга си с бързо, плавно движение, и нарочно ме остави дълго да гледам прекрасната изпъкналост на тези твърди гърди, преди да свали сакото от раменете ми и да притисне гърдите си до ризата ми така, че да усетя горещината, невероятната топлина на нейната голота.

Започна да се усмихва закачливо-капризно.

– Можеш ли да си свалиш пистолета?

Разкопчах каишката, смъкнах го от рамото си и го оставих на стола.

– Мъжът трябва да прави каквото трябва – казах аз.

– Джон Уейн го заявява – уточни тя.

– Много пъти, в много филми.

Симфонията „Данте“ приближаваше към края си. Удряше, засилваше нотите в свръхестествено кресчендо така, че човек виждаше пламъците, усещаше страстта ѝ и виковете ѝ като никъде никой друг. Тя въодушевяваше до пълно изчерпване и те оставяше разтърсен от трепети, които не могат да настъпят по друг начин.

Извън града движението не беше натоварено. Тръгнах по магистралата за Лонг Айлънд, достигнах позволената скорост и се върнах в мислите си към времето, когато генерал Скъбъл беше главният човек в тайните служби. По време на Втората световна война си имаше собствена единица, подчинена на Управлението за стратегическо разузнаване, а след войната бе определена да издирва военни престъпници, които се опитваха да се измъкнат изпод контрола на Съюзниците.

Беше уволнен през 1949 година, но ЦРУ го изчака. Големи действия се разгръщаха в студената война, а тя стана по-гореща, когато Корея и Виетнам оставиха отпечатъка си в съвременната история. Чак когато Средният изток зае своя собствена драматична позиция и разви високо усъвършенстван тероризъм, беше призован опитът на генерала.

След това внезапно Руди Скъбъл излезе от играта. Някой друг зае кабинета му и грижливо формулираните думи гласяха, че е решил да се оттегли. В свински задник бе решил да се оттегли. Беше проскубал

перата на някой политик, властта на партията се бе задействала и бе изхвърлила един висок професионалист, заменяйки го с някакъв безцветен партиен бездарник.

Но старият Скъби не направи въпрос. Нямахме нужда. Оттук натаък само ги караше да заплащат услугите му и се държеше съвсем в безопасност. Повече медали не му трябваха.

Питах се, каква ли светлина ще хвърли върху Бърн и Фелс. Досега не бях чувал за някого от неговите тигри да се скапва. Но винаги трябва да има пръв път.

При завоя до номер 67 взех шосе 21 на север, миная край градчето Япханк и се заоглеждах за стълбовете, които отбелязваха входа на старото имение Кимбъл. Трябваше ми трийсет минути лугане и връщане преди да ги различа под покривката от глициния, заобиколена с храсти смрадлика.

Ако пътят не се използваше почти всекидневно, опадалите листа скриваха следите от автомобилните гуми. Рязко завих от пътя, подскочих над дренажната тръба и с леко облекчение разбрах, че почвата под колелата е твърда и здрава.

След първия завой бях в друг свят. Видимата запусната грубост на пейзажа се оказваше грижливо отглеждана дива природа, която завършваше с широка поляна, обкръжаваща голямата тухлена къща, излязла направо от кипящите двайсет години на столетието.

Дори сега генералът не рискуваше излишно. Навлизането в неговата собственост можеше да се види от всеки ъгъл на къщата и прожекторите, разположени около зданието, бяха в състояние мигновено да превърнат нощта в ден.

Останах на автомобилната алея като карах бавно и описвах двата големи S-образни завоя, които даваха възможност на обитателите за допълнително оглеждане на гостите им, след това се вмъкнах под колоната и излязох от колата.

Може би трябваше да се обадя предварително. Никой не излезе да ме посрещне.

При това не беше 1920 година и времето на прислугата и бултериерите.

Изкачих се по стълбите към огромната входна врата, натиснах копчето и чух вътре ясен старомоден звън, след това ми отвориха.

Някои жени ви поразяват с визуално въздействие, което никога няма да забравите. Те не са много, но и не трябва да са, за да оставят следа у мъже, чието съзнание може да запечата единствен контакт. Не е

необходимо да бъдат хубави в някакъв специален смисъл или с тела, отговарящи на някаква представа, но за всеки зрител те са всичко, което е жена.

Тази имаше шури електрикови сини очи, които можеха да се усмихват и пълни устни, и когато каза „Добро утро“, то беше като близване от мека, покрита с атлазена кожа лама. Носеше костюм. Раменете бяха широки, но не с подплънки, които бяха на мода през 1988 г. Беше истинска под самото и военната кройка. Беше прекрасно скроено около пълните гърди, но достатъчно къса, за да покаже щедрата изпъкналост на ханша ѝ. И имаше крака на танцьорка – мускулести и закръглени, но съвършено изваяни. Вече едва ли се правят такива, помислих си аз. Какво търсеше тук беше отделна история.

Казах на себе си „По дяволите!“ и ѝ върнах усмивката.

– Името ми е Майкъл Хамър, мадам. Стар приятел съм на генерала и искам да го видя по много важна работа. Надявам се, че ще намери време да ме изслуша – протегнах ѝ портфейла си с разрешението за полицейски разследвания и за носене на оръжие, които се виждаха през пластмасовите отвори като се чудех къде ли, по дяволите, се дяна градският ми фасон.

Тя се засмя смущаващо.

– Е, мистър Хамър, приятно е да ви видя. Влезте, моля.

– Благодаря – пристъпих и минах покрай нея. Беше поредната едра жена със самодивска грация и странно атлетически движения. С размах затвори вратата, след това отвори с палец едно табло, докосна светещо с червена светлина копче и то моментално светна зелено.

– Мога ли да получа оръжието ви? – попита.

Разкопчах 45-калибровия и ѝ го подадох. Тя го взе, пхна го в малко стенно шкафче и затвори и него.

– Не ме питате за метателни оръжия – забелязах аз.

– Защото нямате – тя ми върна усмивката. – Ключове, дребни пари и може би джобно ножче, но нищо повече. Уредът е много чувствителен.

– Ами ако някой просто се втурне тук...

– Защо да говорим за неприятни неща? – отвърна. – Не съм се представила. Аз съм Едуина Уест, секретарката на генерал Скъбъл.

– Задръжте си това.

Тя се спря.

– Мистър Хамър?

– Нека всичко е просто и прямо, мис Уест. Няма нужда от

секретарски боклуци.

– О?

– Вие сте от ЦРУ, нали?

Нямаше никакво колебание.

– Да, от там съм. Защо питате?

– Жените обикновено не наричат пистолета оръжие. И знаете какво е метателно оръжие.

В усмивката й имаше истински смях.

– Ще трябва да запомня това – каза. – Сега по-малко ли ме харесвате?

Беше мой ред да се разсмея.

– Бива си ви, мис Уест. Карате човек да се чувства като влязъл в самолетна перка.

– Моля, наричайте ме Едуина.

– Окей, Едуина. Само ми кажете... това генетично ли е?

Тя взе ръката ми и я пхна под своята.

– Майка ми като че ли също притежаваше някакъв вид привлекателност за мъжете. Нима всички жени не я притежават?

– Сладурче, не и като вашата. Трябва да сте били страхотия, когато сте пораснали.

– Знаете ли на колко години съм, мистър Хамър?

– Майк – поправих я аз. – И бих казал, че сте на четирийсет-четирийсет и две.

Обикновено когато изтърсите нещо такова на хубава жена, усещате вледеняването. Студът излиза от тях като крайбрежна мъгла и усещате пробуждането на духовна смърт.

Но не и тя. Заяви:

– На четирийсет и осем съм. Това разочарова ли ви?

– Внимавайте, Едуина, засягатے нерви, които не подозирах, че имам.

Стисна ръката ми с пръстите си. Беше продължително, леко, но приятно докосване, и подхвана:

– Не се изненадвайте от онова, което знам за вас. Прочетох досието ви при генерала, материалите, попадали в пресата, както и много друга информация, която вероятно смятате за изключително лична.

Спрях, обърнах себе си и нея и погледнах вратата, която беше на дванайсет метра зад нас. Бяхме в голямо фоайе – богато пространство, оградено със скъпи инсталации, които досега не бях забелязал. Възкликнах:

– Дете, току-що се срещнахме, извървахме заедно около дванайсет метра и вече бих могъл да напиша книга за това, което стана за три минути. През цялото време ли е така?

Движенията на устните ѝ, когато започваше да се усмихва, бяха смайващи. Тези невероятно сини очи бяха почти хипнотизиращи.

– Само когато искам – отвърна тя. – И има още нещо.

– Какво?

Тя ме поведе към тежка двойна дъбова врата с ръчна дърворезба, много лесно дръпна гравирани месингова дръжка и вратата се отвори безшумно и без усилие.

– Това ще ви кажа после.

Къщата беше доста истинска – от тези, в които можеш да се загубиш – такива използват в киното за филми от епохата или класически филми на ужаса. Едуина направи с мен малка обиколка по пътя към генерала, но всичко се загуби в богатия ѝ гърлен глас. В него имаше музика, тиха и изискваща. В обертоновете му се долавяше лек примес на сладострастие, който усещах, но не бих могъл да опиша и когато стихнахме до последната врата, започнах да се питам какво, по дяволите, става с мен. Бях в нещо като някакъв дяволски детски сън наяве, в който се чувствах ужасно глупав и това ми доставяше удоволствие. Накрая се разсмях и тя разбра, че се смее на себе си, върна ми една от онези чаровни усмивки и почука на вратата.

Чу се бръмчене, щракна и се отвори. Влязохме и вратата се затвори автоматично.

Обля ни светлина – толкова ярка, че скри от погледа всичко зад себе си като плътна стена.

Чух кискане и глас, който изобщо не се бе променил през годините, каза:

– Добър ден, Майкъл.

Светлината изчезна с метално звънване и се появи друга, която осветяваше кабинета. В дъното, зад същото старо бюро, но сега заобиколен с безбройни електронни апарати, седеше генерал Руди Скъбъл.

– Здравейте, генерале – рекох аз.

– Как ти се струва?

– Адски драматично – отвърнах.

– Гледаш много повърхностно – той ни махна с ръка. – Елате насам – измъкна се от стола и протегна ръка. Поех я, като се зарадвах на все още здравето стискане на стареца. – Откога не сме се виждали, Майкъл?

По дяволите, сигурно го знаеше с точност до ден, но отговорих:

– От много месеци, генерале. Все още изглеждате доста добре.

– Празни приказки. Отслабвам. Досадно е, но неизбежно – потупа се над слепоочието. – Тук мога да продължавам до безкрайност и с машинарията може да се свърши много, но някогашният физически трепет от преследването изчезна. Толкова отдавна ни съм фрасвал никого през зъбите, че едва си спомням как звучеше.

– То никога не звучи – казах аз. – Те се чупят тихо. Ако си порежеш ръката на тях, можеш да получиш страховтна инфекция.

Генерал Скъбъл изкриви лице и гневно поклати глава.

– По дяволите, човече, виждаш ли? Помниш ли? Ето на, ти още се занимаваш с тези работи и получаваш удоволствие. Ти риташ задници и поваляш, а аз натискам копчето.

– Не се разстройвайте, генерале. Удоволствие е само когато доживееш да си го спомняш – напомних му аз, – а при охраната, която имате тук, ще живеете доста дълго.

Той прекара пръсти през пламтящобялата си коса и ми отправи тънка усмивчица.

– Не надценявай Едуина. Тя ми причинява повече безпокойства от неприятелите. Знаеш, че е от ЦРУ, нали?

– Разбира се.

– Ти ли му каза? – попита я.

– Не, сам разбра.

– Виждаш ли, точно затова исках да завербувам този човек – въздъхна той. – Какъв агент щеше да стане от него! – после замълча, изглежда ни двамата за секунда и на челото му се появи бразда. – Той щеше да те изправи, момиче.

Тя ме погледна право в очите с яркосин поглед, който ме насърчи да кажа това. И го казах.

– Генерале, никога не могат да се изправят толкова прекрасни извивки.

Наблюдавах как старият Скъби отново се намръщи и ме погледна изпод сключените си вежди. Накрая рече:

– Едуина, иди ни донеси кафе и кейк, окей? Тя ни намигна, почака генералът да натисне копчето за вратата и излезе.

– Щуро – възкликнах аз.

– Никога нямах това, когато бях млад – измърмори генералът. – А сега, Майкъл, смятам, че посещенияето ти не е от типа „просто минавах наблизо“.

– Чист бизнес, генерале.

– Нашият тип работа?

– Точно така.

Той щракна някакви копчета на таблото пред него, след това се облегна на стола с ръце зад главата.

– Още едно предположение... Свързано е със смъртта в кабинета ти?

Старият човек беше добре осведомен.

– Оттам тръгна.

– Окей, стреляй – подкани той. – Разкажи го със свои думи.

Описах му всичко в подробности, от самото начало, като започнах от състоянието, в което намерих Велда и обезобразеното тяло на Ди Сика в кабинета ми. Знаеше за бележката, но когато споменах името Пента, устата му се окръгли, свали ръцете си и записа името на един бележник, след това отново зае позата си и продължи да слуша. Изложих му цялата работа без да си правя труда да споменавам първоначалната роля на Ди Сика. Исках всичко, което би могъл да ми даде, да е насочено директно към самия убиец.

По средата на разказа забръмча зумерът. Едуина влезе с кафето и сладкиша, остави ги на масата и излезе. Когато разбъркахме кафето, генералът ми кимна да продължа.

Разказах му за подробностите, които бе изровил Ръсел Грейвс, данните, получени от Рей Уилсън чрез компютрите и за събитията, които доведоха до споменаването на Хари Бърн и Гари Фелс като членове на някогашното звено на генерала.

Когато свърших, генералът се наведе над бюрото и събра краищата на пръстите си.

– Разбута стари спомени, Майкъл. Имената, които спомена, познавам добре тези хора, Кармъди винаги е бил добър човек от кариерата. Ако си спомняш, той беше онзи, който хвана бандата, отвлечаща камиони миналата година. Фъргюсън прекара младите си години в Европейския сектор. Говори четири езика, както разбрах. Последната администрация го въведе в тази област. Бенет Брадли винаги е бил добър държавник. Има качествата на оперативен работник, знаеш, но е прекалено консервативен. Силата му, доколкото си спомням, е политическата наука. Много е лошо, че го насилват да се пенсионира – той се изправи, като тласна стола си назад. – Обаче преди да стигнем до Бърн и Фелс, нека направя кратка консултация – кимна към плота с компютрите. – Искаш ли да погледаш?

– Разбира се – отговорих, – защо не?

Това сега беше ново бойно поле. Нищо мръсно, никакви диви ужасени писъци или отривисти гърмежи на бързострелящо оръжие. Никакво пълзене в мръсотия или гмуркане на прибежки зад здания, за да се измъкнеш изпод кръстосания обстрел. Никакви ножове, коварни отрови или удушаване с тел, почти обезглавяващо човека. Сега бяха тихи шумове на почукване по клавиши и светлинни букви и цифри, проблясващи на екрана, които се разместваха, пренасочваха за нова информация, наместваха се в нови поредици, после се възвръщаха за секунди.

Генералът влезе с искането си за информация относно Пента. То беше поето от магията на електрониката, генерал Скъбъл седна и зачака машината да се справи. Докато тя работеше, той се обърна към мен.

– Ако те интересува...

– Генерале, много ме интересува.

– Моето така наречено пенсиониране не трая особено дълго. Идиотите, които ме изхвърлиха, изгърмяха на следващите избори и бях възстановен точно където исках да бъда... т.е. тук, на държавни разноски. Тези апарати се притежават и поддържат от федералните фондове и са просто произведения на изкуството. И вярвай – добави, – те се изплащат на държавата, а аз върша това, което мога да правя най-добре.

– Кажете ми, генерале, доколко сте в безопасност тук?

Огледах грандиозността на обекта, като знаех, че това е най-доброто от миниатюризацията. Той отговори:

– Осемдесет човека се водят тук. Спокойният пейзаж, който си видял отвън, е огромен смъртоносен капан, минно поле, като всеки взрив се предизвиква електрически отвътре, оттук, или изолирано, за да се действа независимо. С електрическите сензори, които използваме, не ни трябват никакви кучета, никакви патрули, така че наистина изглежда като спокойно оттегляне на село.

– А как сте с енергията?

– На покрива има слънчев колектор. Акумулаторните батерии издържат две седмици при пълно натоварване. Разбира се, това е добавка към редовния ток от мрежата, който пристига по подземен кабел. Под сградата има дълбок кладенец с противопожарни съоръжения. Хранителните ни припаси са за един месец и ако пиеш, и такива запаси има.

– Това е обсадно положение, генерале.

– Да. Но в тия времена човек никога не знае, нали? Поне това защитаваме – ръката му посочи просторното му електронно бойно поле.

Екранът, който досега беше черен, оживя. Появи се името Пента, след това скицирано описание на човек, който се появява като

блуждаещ огън на световната сцена.

Пента не значеше нищо. Беше кодово название, дадено от ЦРУ. Нямаше физическо описание. Дейността на Пента бе свързана с Неумолимата банда и Червените бригади. Терористичните му действия са забелязани от някои диктаторски правителства и се подозира, че често е работел за тяхна сметка. Шестнайсет известни убийства му се приписват, всичките с различни форми на дигитална сеч на жертвата.

– Дигитална сеч? – попитах аз.

– Нов термин за отрязване на пръстите.

– Страхотно.

– Тук има интересна забележка... Пента е заподозрян като проникнал в организацията на НАТО. За да извърти няколко от убийствата си е трябвало да разполага с вътрешна информация. Няма представени доказателства, но обстоятелствата силно го подкрепят. А сега виж това.

Появиха се три доклада на ЦРУ, с информация, събрана от Бенет Брадли. На два пъти почти е спипвал Пента, но националната полиция на една чужда държава е осуетила действията му. Третият път е прострелян в бедрото от Пента и преследваният се е изплъзнал. Появи се и четвърти доклад, предлагащ Брадли да се отстрани от назначението. Вече можех да разбера последното му отчаяно желание да пипне Пента преди преместването му да влезе в сила.

Думите престанаха да се появяват. Две линии от точки пресякоха екрана, след това възникнаха пет групи от букви, по шест на ред, като последната от тях светваше и угасваше през равни интервали. Генералът изсумтя, извади ключ от джоба си и отиде при един шкаф до стената. Превъртя три пъти дръжката, отвори дебелия врата, след това с ключа отключи една кутия, която беше вътре.

– Какви са буквите от последния ред? – попита той.

– R T V W Y – прочетох му ги аз.

Той затвори кутията, пхна я обратно и затръшна вратата на сейфа. Когато седна отново, натисна копче и екранът угасна.

– Този Пента е тук със задача да извърши нещо на адски високо ниво.

– Да убие мен, генерале? – по дяволите, започваше отново, даже тук.

– Заслужаваш ли да те убият?

– Не, поне за тези, които познавам.

– А какво ще кажеш за тези, които не познаваш?

Седнах и заскърцах със зъби. Поех дълбоко дъх два-три пъти,

успокоих се и погледнах стария човек. Знания, търпение и мъдрост седяха пред мен, той някак си разбра какво ми се въртеше в главата и се опитваше да насочи мислите ми в логично направление.

Но това беше посока, която не допускаше логика. Поклатих глава.

– Не можете чрез мен да заловите Пента. Пътят към този тип е през Бърн и Фелс. Те са връзката. Те търсят Пента и ако можем да ги повалим, можем да се доберем до същността на доводите зад всичко това. Има мотив, генерале, който е достатъчно силен, за да оправдае убийствата и унищожението и когато го намерим, ще открием Пента.

– Мога да ти дам Фелс и Бърн – каза просто той. – Знаеш ли историята им?

– Донякъде.

– Диви патици са тези двамата. Нестабилни, авантюристи... След като се уволниха, оставиха доста мръснички следи. Три различни страни ги наемаха за тайна работа и те им я свършиха дяволски добре. Либия беше последният им работодател.

Не беше свършил и не го притеснявах.

– Последните три дела, приписани на Пента – политически убийства на висш персонал – бяха по повелята на някаква арабска организация в Либия.

– Значи тримата са съвременници на акции по всяка вероятност свързани.

– Възможно е.

– И сега Пента, Фелс и Бърнс са тук едновременно, само че са изгубили връзката си. Бърн и Фелс ужасно искат да открият Пента. Смятат, че имам нишката и се надяват да я измъкнат от мен. Въпрос: как са загубили следите на Пента?

– Имам по-добър въпрос – заяви генерал Скъбъл. – Защо търсят преди всичко него? Пента не е човек на организация. Той е самотник, пълен самотник, абсолютно отдаден на работата си.

– Нека направим още една крачка, генерале – предложих аз. – Той е тук, следователно и работата му е тук. Обектите му никога не са били дребни, така че мишената му и сега не е дребна, и до този момент той не е показал предполагаемата си цел – забелязах как ме гледаше, И добавих: – Забравете боклука около моето преследване.

– Кой стреля по теб, Майкъл? Не казах нищо.

– Окей, имаш и още един ракурс.

Подозирах го.

– Аз исках само Пента. След това, което причини на Велда, той е

мой. Само мой. За какво друго е тук няма значение. Когато го срещна, всичко друго ще бъде изметено заедно с него и ще свърши. Сега ми кажете за Фелс и Бърн.

Генералът си наля друга чаша кафе и пусна вътре няколко кубчета захар.

– Тази двойка е в списъците на търсени от ФБР и ЦРУ, и това е за ордьовър. За съжаление, те са прекалено добре подготвени, за да могат нашите хора да ги свалят. Досега никой не е правил запитване при мен, иначе щях да ги насоча към няколко точки, които при полицейски надзор биха могли да дадат резултат.

– Знаят ли, че ги издирват?

– Без съмнение – потвърди той. – Но сега са тук, и има едно нещо, което вероятно са забравили. Като всеки човек от нашия занаят, те имат спасителни къщи, в които да се крият, точно в задния двор на неприятелите си. Ние им установяваме тези квартири или, когато е необходимо, могат да си ги уреждат сами. Фелс и Бърн обичат сами да си вършат работата. Те не искаха НИКОЙ да знае къде са спасителните им квартири, в това число и аз. Разбрах това и като знаех как се развиват личностите им, направих така, че залових три квартири, които имат на Източното крайбрежие. Те изобщо не научиха, а и аз не съм огласявал информацията, защото те повечето време работеха в Европа.

– Но са се връщали доста често.

– Понякога е по-добре да наблюдаваш плъховете, за да виждаш какво става, отколкото да ги убиеш с един удар. Пък и не бяха влизали в първостепенните издирвания до съвсем неотдавна.

– Къде са квартирите им, генерале?

– Това не съм вкарал в компютрите. Чакай тук. Искам да позвъня на няколко места.

Налях си още едно кафе и довърших парче кейк, преди да се върне.

Той седна и погледна късчето хартия в ръката си.

– Едната беше във Фрипорт, Лонг Айленд.

– Беше?

– Изгоря преди една година. Другата е в района на Бостън. Градът построи експресна линия през нея. Забрави я.

– По дяволите, нима това се разпростира и до метрото? – попитах нетърпеливо.

– Последната е в Бруклин. За съжаление, това е район, определен за разрушаване. Пуснал съм оперативен работник да провери положението сега.

– По дяволите, не можем ли просто да влезем и да...

– Тези момчета не са аматьори, Майкъл. Те ще са прикрили всичко. Първо установяваме какво е положението, после можеш да планираш действията си. Моят човек трябва да се обади. Ще ми каже някоя дума за ситуацията. Ако каже да, дадено. Всичко е твое, момчето ми. Няма да имаш никаква помощ, докато не я поискаш, а се съмнявам, че ще го направиш.

– Правилно се съмнявате, генерале. Кажете ми само едно нещо.

– Какво е то?

– Как така ме поканихте право в своя суперсвят и ми позволихте да надникна във всичките секретни лакомства, и ми отделихте толкова много неразделено внимание, след като съм всичко на всичко един прост частен детектив?

– Заради личната ти характеристика, момчето ми – каза той весело.

– Помня всяка дума от нея. При това един повече по следите на Пента няма да навреди.

– Глупости – избухнах аз.

Веселата му усмивка изчезна и лицето му стана безизразно. Внезапно станахме двама зловни субекти, готови да се спуснат след други зловни субекти.

– Ти си дяволски убиец, приятелю – заяви той. – Трябват ни хора като теб.

– Какви са шансовете ми, генерале?

– Срещу Фелс и Бърн? Ще ти ги очертая. Те имат подготовката. Ти освен нея имаш и инстинкт.

– А Пента?

Той натисна едно копче на бюрото, почака докато Едуина се обади и каза:

– Отивам да подремна. Не искам обаждания и посещения. Мистър Хамър ще остане, докато си получи съобщението. Моля, погрижи се да го обслужват – избърса очи, раздвижи рамене със свиване и се взря в мен. – „Умираш, задето ме уби“. – Гатанка. Истинска гатанка.

– Всички гатанки се отгатват – възразих аз. Когато Едуина влезе в стаята, той й подаде парче хартия.

– Ако този, който се обажда, каже „да“, дай това на Майкъл. То е адрес, който той би искал да посети. Нека не го пращаме да гони вятъра, ако няма нужда.

Тя погледна листчето, отиде до един малък апарат, пусна го в отвора и натисна копчето. Оттам излезе облак дим. Едуина се усмихна и

поясни:

– Предпазливост.

Протегна ръка и ме поведе към вратата.

– Искате ли да разгледате къщата?

– По-скоро бих разгледал системата за охрана.

– Тя е табу, разбира се.

– Нека ви кажа нещо, дете. Въображението ми е достатъчно развито да си представя всичко, което са построили тук. Откровено казано, надявам се, че е най-доброто възможно. Единствената част, която не ми харесва, е липсата на жива сила в района. Някой умен тип винаги може да измисли начин да прекъсне всякакъв вид електрическа система.

Тя прекара пръсти надолу по ръката ми и взе китката ми.

– Точно затова съм тук. Предназначението ми е да ги разсея.

Тръгнахме към остъклената веранда. Загледах я продължително и изучаващо.

– Това е другото. Просто какво прави кукла като вас тук? Вие не сте секретарка.

До вратата тя отвори стенното табло, щракна някакво копче и пак го затвори.

– Не, не на първо място.

Излязохме на затворената веранда и погледнахме обширното имение. Имаше странен зелен цвят и разбрах, че гледаме през стъкло, прозрачно само в едната посока.

– Не ми разправяйте, че сте бодигард. Жените може и да са добри, но работите за силни ръце се падат на мъжете.

– Наистина – съгласи се тя.

Пуснах ръката ѝ, взех раменете ѝ и притиснах гърба ѝ до себе си. Тя се стегна малко когато прокарах ръце по нея, под ръцете ѝ, отстрани по тялото ѝ и бедрата до коленете.

Когато се изправих, подхвърли:

– Забравихте да погледнете между циците ми. Направих мека проверка и попитах:

– Доволна ли сте?

– Как разбрахте?

– Изключихте алармата, сладурче. Аз съм чист, така че остава вие да имате някакъв скрит метал, който щеше да включи джаджата.

– Майк, наистина сте умен. Нищо чудно, че генералът има такова високо мнение за вас.

– Аз съм любопитен, лейди.

Тя ми се усмихна. Влажна, суетна усмивка, която си беше жива покана.

Три месингови копчета затваряха сакото и аз ги разкопчах едно по едно, като последното почти изскочи от налягането на гърдите ѝ. Тя тръсна рамене и сакото ѝ падна на пода, обви с ръце шията ми, огромните ѝ сини очи бяха пълни с удоволствие и авантюризм. Вътре в блузата от чиста коприна тя плуваше като мед, без да има нужда от сутиен, който да поддържа гърдите ѝ високи и твърди.

Отново леко я докоснах и тя разбра какво търся. Направи слабо движение с глава и не опита да ме спре. Но нямаше никакви белези от хирургическа имплантация или реконструкционни работи.

Около кръста си имаше осемсантиметров кожен колан с инкрустирани сребърни орнаменти по мексикански модел.

– Това щеше да включи алармата – съобщи тя.

Все пак разкопчах ръчно изработената катарама. Коланът беше красиво произведение, всеки сантиметър кожа бе докоснат от ръката на занаятчията. Дори среброто беше шампосано със сложен дизайн в нежни мотиви.

Цялото, освен две части. Те не бяха сребърни. Бяха от матова сплав. Отворих закопчалките и извадих 22-калиброви куршуми от миниатюрните камерки, две малки патрончета, които отблизо могат да се забият в корема ви достатъчно, за да хвърлите топа.

– Хитро – заявих аз. – При това положение сте силна ръка.

– Ами аз не мога да мъкна нещо с размери на вашето, нали?

– Защо е това коварно нещо, Едуина?

– Правила. Трябва през цялото време да бъдем въоръжени. Изборът на оръжие е по наше усмотрение в подобни ситуации.

– И точно с това помолих да започнете. Какво е предназначението ви тук?

Тя свали ръце от шията ми и вплете пръсти в моите. С другата си ръка смъкна колана ми и го пусна върху сакото си.

– Щяхте ли да ми повярвате, ако ви бях казала – сините очи бяха изпълнени с копнеж, мъчеха се да кажат нещо. Тя леко навлажни устни и трябваше да се вторача в матовия им блясък. Те се разтвориха и видях розовото на езика ѝ. – О и О – каза. Отдих и освежаване.

– Това е адско място за целта.

– Имах нужда от отдих. Накараха ме да си взема три месеца отпуски.

– Но защо? – настойчиво попитах аз.

Едуина отстрани ръката си, смъкна страничния цип на полата си и тя падна на пода. Несериозните бикини само подчертаваха онова, което се опитваха да скрият и когато разкопча блузата си, видях какво се бе случило. Коремът ѝ беше набразден от три куршума, които са влезли отпред под ъгъл и са излезли отстрани през меката плът, а зарасналите белези бяха все още червени и като че ли възпалени.

– Кой направи това, Едуина?

– Няма значение.

Заковах сините очи със своите. Разбрах, че зъбите ми се показват в зла усмивка.

– Бях на терена – допълни тя. – Не внимавах достатъчно.

– Някой повали ли нападателя?

– Не. Отиде си – сега внимателно ме гледаше.

– Отвращава ли те?

Поклатих глава.

– И аз си имам два-три белега. Те са медали, дете. Гледай на тях като на медали – сложих ръце на голите ѝ гърди и я привлякох до себе си. – Ти си особена жена, Едуина. Около теб сякаш въздухът трепти. Усещам тялото ти и виждам пулса ти заедно с всичко, което става в това твое тяло. Тези белези не са грозни. Те съобщават на света всичко за теб. По дяволите, на теб те дори изглеждат добре.

Искрящо сини. Очите ѝ станаха искрящо сини и сънливо притворени. Видях как устата ѝ се приближава, мека и влажна, наведох се напред да я посрещна и усетих дълбоката ѝ същност. За този кратък интервал бях напълно погълнат от странно чудо, плътно затворено в съблечена жена на огромна остъклена веранда, далече от дивите мисли на последните дни.

Много бавно се върнах към реалността и я отстраних просто за да я погледна.

– Всичко това за някакви си часове – промълвих аз.

– Ти ми каза нещо преди, Майк. Нека сега и аз ти го кажа. Това, което виждаш в мен, аз го виждам в теб.

– Побъркан свят, дете – казах нежно.

Мек звън се разнесе зад мен. Едуина се обърна, взе телефона, почака малко и го остави.

– Беше твоята връзка.

Дъхът ми спря.

– Каза „да“.

Само я погледнах и лека тъга се появи в очите ѝ.

– О и О – отново промълви тя. – Ще получа почивката, но мисля, че освежаването ще трябва да почака.

Този път я дръпнах към себе си. Не внимателно. Вече не й бе нужно да съм внимателен. Отнесох се с нея както тя очакваше и устата й беше като пещ, която се местеше по мен. Тя усещаше ръцете ми върху себе си и знаеше какво й казват – че ще има и друг път, на друго място, защото просто трябва да стане, може би само веднъж, но трябва да стане.

Устните ни бяха контузени, но това беше щастлива битка. Тя ми даде нужния адрес, облече се и ме поведе към огромната входна врата. Върна ми пистолета и затвори вратата, докато слизах по стълбите. Влязох в колата и потеглих обратно към Ню Йорк.

Нямаше как бързо да мина покрай блока си и да видя дали съм набеязан. Ако някой ме чакаше, щеше да познава колата ми, входовете към апартамента и щеше да стои скрит. Паркирах две преки преди моята, на посещавано място пред административна сграда и тръгнах пеша. Спирането пред вестникарската будка на ъгъла беше повече претекст да се огледам, отколкото да си купя вестник, но когато го взех, видях един от четирицветните таблоиди, който изпращаше целувка за лека нощ на една римска оргия и моето и на Велда лица, прострени на първа страница под заглавие: „ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ ИСКА ДА ОТМЪСТИ ЗА НАПАДНАТАТА СИ ЛЮБОВНИЦА“.

Досега Велда беше само невинна жертва, когато неканеният гост бе дошъл в кабинета ми. Сега беше топъл материал за вестник. Името й едва беше споменато в началните доклади за събитието, след това забравено.

Спомних си как ме бе погледнал онзи репортер, когато случайно споменах какво бих искал да направя с убицеца на Ди Сика. Това неочаквано придоби сексуален ракурс, по-значителен от самото убийство и получи национално разгласяване адски близо до полунощ. Един ден ще се срещна пак с оня дребен ахмак и тогава ще проведем приятен разговор на тихо място.

Когато се смени цвета на светофара се гмурнах в група хора, останах при тях до входа на гаража на моето здание и влязох вътре заедно с кола, която слизаше по рампата, за да паркира. Познавах добре мястото, беше лесно да се уверя, че е чисто. Взех асансьора сам, с пистолет в ръка, след това го върнах в кобура, когато не видях никого в коридора.

10

Бях изпотен от шофирането и трябваше да си сменя дрехите, вкиснат заради времето, което се налагаше да загубя за да се уверя, че наоколо е чисто. Взех набързо душ, облякох се и се обадох на Пат. Беше още на работа и джафна едно „Здравей“ в слушалката.

– Аз съм, приятелче. Взех адрес на Фелс и Бърн. Все още използват тайна квартира в Бруклин.

– Майк, по дяволите, нищо не можем да направим откъм този край.

– Тогава се обади на Брадли и го накарай той да уреди нещата. Ако другите институции не могат да се приближат до това, ще трябва аз да го направя за всички.

– Адресът сигурен ли е?

– Ще го имаш.

– Къде си?

– Вкъщи.

– Стой там. Ще звънна на Брадли и пак ще ти се обадя.

Погледнах часовника. Беше девет без петнайсет. Отидох до бюрото, взех бутилка канадски клуб и си направих питие, като поръсих върху леда джинджифил. Включих телевизора, гледах Си Ен Ен десет минути, превключих на спортния канал и си допих чашата.

Телефонът звънна. Грабнах го и Пат рече:

– Брадли одобри мероприятиято. Всички ще се срещнем в кабинета ми след час.

– Ще дойда.

– Дай ми първо оня адрес. Няма нужда да ти казвам какво може да ти се случи по пътя насам.

– Благодаря – тръснах аз и му съобщих улицата и номера.

Оставих колата си в гаража. Беше по-лесно да помоля портiera да ми спре такси на улицата и да скоча в него, прикрит от паркираните коли. След двацет минути влизах в кабинета на Пат. Вече се бе свързал с полицейския участък в Бруклин и организираше хора за нападението.

Вмъкнах се между обажданията и го попитах:

– Проблеми с Брадли имаше ли?

– Изглаждаше зарадван, че се върши нещо. Ще вземе Фъргюсън и Франк Кармъди.

– Кармъди? ФБР още ли се интересува от случая?

– Те са наблюдатели. Нюйоркската полиция устройва примката, а те ще провеждат разпитите, което за мен е окей. Ти ще участваш само благодарение на добрите ни сърца и защото няма начин да те държим настрана. Пази си носа чист, ясно ли е?

– Не ме натискай, човече. Организира ли следене на тайната квартира?

– Никой няма да влезе или излезе от блока, докато ние не разрешим. Готов ли си да тръгваш?

– По всяко време.

Зад мен се появиха Бенет Бродли, Фъргюсън и Кармъди със сериозни лица. Само Бродли не го беше грижа, което за мен бе добре. Бродли ме потуша по рамото и каза:

– Разбрах, че вие сте попаднали на тази следа.

– Имах късмет.

– Кой ви беше източникът?

– Тайна е, мистър Бродли.

– Надявам се да успеем – рече той. – Как ще отидем дотам?

Пат намъкна куртката си и провери своя 38-калибров в кобура му.

– Долу има две немаркирани коли. Сега трябва да прегледам още веднъж нашите позиции. Не забравяйте, че сте наблюдатели. Ние ще свършим активната работа.

Отне му пет минути да очертае каквото искаше на една зелена черна дъска, след това ни изведе оттам.

Казват, че Бруклин не се променя, но не е вярно. Имало е и по-други времена, но сега си е сега и глупостта на прогреса надделява. Околностите се бяха разтворили в комплексите и многоетажните сгради се бяха превърнали в огнища на неприятности, старите се опитваха да запазят каквото имаха, а новите бяха понесени в света на парите, където всичко е бързо чукане, кокаинова еуфория и дупка в земята.

Мислех си, че *преди много време съм роден тук. На Менахън Стрийт. Тя сега е погребана под купища отломки, реконструирани по-късно в планина от пясъчно-хоросанов боклук.*

Ченгето попита:

– Какво не е наред, Майк?

– Някога живеех тук.

– Кога?

– Преди да се променя.

– Ти си отдавнашен, значи.

– По дяволите, бил съм само на една година.

Ченгето се ухили и тръгна към поста си. Пат свърши с инструктирането на екипа и дойде при мен.

– Това по-добре да е наред – каза той и пипна копчето на джобния си фенер.

Те действат с абсолютна прецизност, спокойно и подредено. Единият екип проникна през задния вход, друг се струпа на покрива, а горещият взвод влезе през главния вход.

Седях, чаках и нищо не се случваше. Всички излязоха, развързаха бронираните си жилетки и когато отидох при Пат на мястото, откъдето ръководеше операцията, той остави слушалките си и съобщи:

– Двама убити вътре.

– Кои?

– Дявол да ме вземе, ако знам. Хайде да отидем и да видим.

Наистина бяха мъртви. Спокойно мъртви. С никакви големи дупки по тях, само бърз куршум в жизнено важно място – и мъртви. Изстрелът е бил направен със знание, директен и сигурен. Никакви викове. Това, което им се е случило, е станало толкова бързо, че са могли само да издъхнат и да умрат.

И двамата седяха на масата с кафе и меки кифли пред тях. Каквото е станало е било толкова бързо, че не са имали време да реагират.

Убиецът е влязъл през вратата, застрелял е седящия срещу него право в челото, а другия, който е бил с гръб, в тила. Входните рани бяха като от 22-калиброви куршуми, но нямаше изходни и главите изглеждаха странно уголемени.

Пат внимателно огледа телата, гримаса разтегна устата му.

– Виждал съм кухите връхчета на патрона да правят това. Те се пръскат в черепа и създават налягане, което прави чертите дяволски гротескни.

– Не е била кой знае колко безопасна квартирата – отбелязах.

Но сега картината беше малко по-ясна. Двамата мъртви типа са дебнели Пента, добре. Той е бил целта им. Тази работа имаше всички белези на провален договор. Пента е разбрал. Пръв се е добрал до тях. Някъде е попаднал на следите им, последвал ги е до безопасната къща и ги е очистил. Това е, ако са Бърн и Фелс.

На трупове не им трябва много, за да се вмиришат. Миризмата на тези беше започнала да се разнася и когато ни писна, Пат каза:

– Погледни им пръстите.

Краищата им бяха отрязани много чисто.

– Последният подпис – отбелязах.

– Онзи на Ди Сика беше по-добър. Наистина е бил обезумял, когато го е рязал.

– Не говори така, Пат – знаех какво си мислеше.

Луис Фъргюсън направи разпознаването. Той дойде зад нас и потвърди:

– Така е, това са Бърн и Фелс.

– Доста са надути – отвърна Пат. – Не е зле да се увериш.

– Сигурен съм. Отпечатъците ще го потвърдят. Пат кимна и повика един от детективите.

– Извършете цялата рутинна работа, след това изметете жилището. Имам предвид да го разпердушините. Когато свършите, искам да изглежда сякаш разрушителите на здания от кметството са били тук. Събери си момчетата, разкарай зяпачите. Искam някакви доказателства, нещо каквото и да е за станалото тук. Разбра ли?

– Разбрах, капитане.

Кармади и Фъргюсън водеха сериозен разговор с Брадли, когато излязохме. Юрисдикцията на пръв поглед беше сърцето на работата, но Пат набързо ѝ каза „стоп“. Той заяви:

– Нека ясно да се разберем, хора. Намерихме още два трупа в моя район и те ще си останат тук. Вие можете да си играете колкото си искате с всякакъв шпионаж и международни разстройства, но тези трупове принадлежат на Нюйоркската полиция и докато не получа директна заповед от своя шеф, тук ще си останат.

– Капитане... – започна Брадли.

Пат вдигна ръка.

– Не ме предизвиквай, Брадли. Нюйоркската полиция е по-голяма институция от вашата и ако искаш да видиш как се въртят шайбите, просто се намеси в следствието.

– Нямам никакво намерение да правя това, капитане – успокои го Бенет Брадли. – Нека кажем, че всичките ни агенции горят от нетърпение да съдействат по всякакъв начин.

Фъргюсън се съгласи.

– Нещата се застъпват в странни области. Нямаме нужда от допълнителни препятствия.

Едно от униформените ченгета приближи с един детектив и привлякоха вниманието на Пат. Детективът съобщи:

– Патрулният Карси разследваше отзад. Със зданието е свързан гараж.

– Не е съвсем свързан. Пътечка води към клетката – уточни

патрулният. – Вътре има кола. Доста богата.

И това беше мерцедесът. Десният заден мигач бе счупен. Заявих:

– Ако намерите вътре мои отпечатъци, ще разберете кога е станало.

На колата бяха поставени нийоркски номера, но на пода под предната седалка лежеше номер от Флорида. В жабката имаше куп неща, принадлежащи на Ричард Уелкс с адрес в Маями Бийч.

Униформен сержант дойде с колата си и каза на Пат, че пресата току-що е пристигнала на другата пряка. Пат измърмори раздражено „По дяволите“, след това нареди на детектива до него да им разкаже нещата на едро, като ги омаловажава колкото е възможно повече. Неопределен слух за два трупа би могъл да привлече вниманието на местната полиция, така че не би трябвало да се предизвиква остра реакция от страна на ловците на новини. Поне не сега.

След един час беше останал само следствиеният екип. Двама униформени стояха на вратата скрити от погледите, бдителни и спокойни. Кармади пристигна с кутии с кафе и го раздадохме на групата. Чуваше се как гвоздеи се вадят от дъски в зданието и от време на време нещо се трошеше.

След четирийсет и пет минути покрит с прах детектив дойде на вратата и махна на Пат.

– По-добре елате, капитане.

Той ми нареди да чакам на мястото си и последва ченгето.

След десет минути излезе с малка кутия в ръце, кимна към колите и рече:

– Да вървим.

Седнах до него на задната седалка и не казах дума. Чакаше да му задам въпрос, защото моята работа беше разкрила убийствата. Два пъти на отражението в стъклото видях, че ме наблюдава.

Накрая пророних:

– Сега всичко се връща обратно в ръцете на Брадли, нали?

Той каза много нежно:

– Как така се сети?

– Ами взех да изтръпвам – натиснах копчето на прозореца и пузнах малко въздух в колата. – Защо онези двамата са искали да пречукат Пента?

– Не си е вършел главната работа. Заплеснал се е по нещо друго.

Погледнах към кутията в скута му.

– Задниците му със задници не са унищожили разрешителното, което са имали. Можем да приемем, че са преследвали Пента, но лицето е

споменато просто като „обект“.

– А каква е била главната работа на Пента, Пат?

– Ако само споменеш за това на някого, ще станеш номер едно в моя постоянен списък на лайната.

– Не ме обиждай, приятел.

– Съжалявам. Фелс е изпратил писмо на Хари Бърн. Имал е връзка с техния работодател отвъд океана, който е искал да разбере дали искат да убият ВП.

– Кого?

– ВП. Приемам, че означава вицепрезидента.

– На какво?

– Нека започнем със Съединените щати.

– Пат... Защо, по дяволите, някой ще иска да види вицепрезидента мъртъв? Разбирам да е президента...

– Задръж, чуваш ли? Очевидно Пента е зашибал работите някъде по линията, а работодателят му може да толерира само една грешка. На Фелс и Бърнс е предложена неговата първоначална задача след като го премахнат. Ако онези двама са можели да пипнат Пента, положително са щели да се справят и с ВП.

– Някой е мислил дяволски добре. Представи си само какъв ужас би причинила във Вашингтон смъртта на вицепрезидента. Човече, те сами никога не биха могли да пресметнат това. Вицепрезидентът няма такава лична охрана като президента, така че би бил по-лесна мишена. Но, по дяволите, това и така удря властта ни право в сърцето.

– Каква по-едра цел от тази е имал, за Бога? Пат само ме изгледа секунда-две.

– Не мога да повярвам – каза. Очите ми започнаха да се присвиват.

– Какво да повярваш?

– Ако така нареченият обект е Пента, къде си ти в картината? – той ме спря, преди да успее да промълви дума. – Знам, че не си вътре. Преследвал е Ди Сика и всичките лайна. Но не мога да си го представя така. Как ти го направи, дяволите да те вземат, никога няма да разбере. Порано и аз го казвах, нали? Как така ти от мотаене по улиците се издигна до заместник на вицепрезидента на Съединените щати в една схема за убийство, не ми го побира главата. Откъде идваш, Майк? Познавах те през всичките тези години, но не смятам, че въобще те познавам добре.

– Пат...

Той поклати глава.

– Пързаял си ме, така ли? Мислех, че си мое момче и се

подхлъзвах... През цялото време си вършил нещо друго – замълча, избърса лице с ръце и дълбоко пое дъх. – Какво става, Майк?

Свих рамене.

– Какво друго има в кутията?

– Четирийсет и две хилядарки.

– Внимавай с тях – подхвърлих аз.

– Какво става, Майк? – отново попита той, пропускайки репликата ми.

– Утре, Пат. Първо трябва да се уверя в нещо.

– Знаеш ли, аз съм едно скапано ченге, стари приятелю. Набутах те в тоя куп сякаш си полицай или нещо такова. Изкривих си врата да ти давам информация, като нарушавам всички правила...

– Топки. Нямахме избор. Както каза Кандейси Еймъри, аз съм приуртка към закона с разрешително от държавата, поставен при условия, при които не може да действа нито един обикновен гражданин. Разгледай го като професионална любезност.

– Сигурно съм откачил – каза той.

– В офиса ли се връщаш?

– Длъжен съм.

– Добре. Трябва да използвам твоя телефон.

Когато стигнахме в кабинета му, пъхнах се зад бюрото му в неговия стол и набрах номер по телефона му. Единият ми крак беше върху старинната кутия за инструменти на Ди Сика, която Пат държеше под бюрото си, но го махнах, когато разбрах къде е.

Тя вдигна телефона след първото позвъняване и гласът ѝ изобщо не беше сънлив. Казах:

– Тук е Майк, Кандейси.

– Е, добре, чаках да се обадиш.

– Мълвата работи?

– Не и преди да завърши соарето в Бруклин. Разбрах, че са намерени два трупа.

– И двамата застреляни.

– Не мисля, че ще си направиш труд да обясниш по-нататък.

– Правилно. Цялата информация ще дойде от официални източници. Това е стриктна работа на полицията.

Тя трябваше да направи опит с адвокатския си нюх.

– Но ти беше там?

– Полицията действаше по моя информация.

Отидох за потвърждение.

– Много готино.

– Какво ново по онзи товар с кокаин?

– Нещо изключително интересно. Базира се тотално на приказки, но доста често нещо, което прилича на бабини деветини, излиза реално. Твоят приятел Рей Уилсън попадна на друга следа, един стар трафикант, който се е поправил и за нищо на света не иска да се споменава името му.

– Тоест?

– Той е чул, че товарът е пристигнал. Стоварен е от кораб в Маями, опакован като кафе на зърна. Превозвачът е истински и получателят, почтен купувач. Никой не знае как точно е станало преместването, но стоката е натоварена в тракторно ремарке.

– Имаш ли представа какво количество е това?

– В долари крайната цена на дребно е невероятна. Така или иначе, пристигнал е по шосе 95 в района на Ню Йорк. Ремаркетото е доставено до склад в Бруклин, всички документи са попълнени, на другия ден друг трактор се е подписал за тях, ремаркетото е изтеглено и оттогава никой не го е видял.

– Не може просто така да се скрие ремарке – възразих аз. – Мога да си представя как е станало прехвърлянето, но все още остава шофьорът и вероятно някой, който му е помагал.

– Благодарение на Рей Уилсън намерихме подход и към това. Той провери в компютрите известни членове на бандата, които карат камиони. Не живи, а мъртви. Попадна на две имена на мъже, намерени мъртви в кола, която явно е била изблъскана от пътя и смачкана по шосе 9 около Беар Маунтин. След два дни братът на единия е убит при автопроизшествие от избягал шофьор в Ню-арк.

– Този се е погрижил и за шофьора, и за помощника – заключих аз.
– Твоите бабини деветини стават много смислени.

– Но някой трябва да знае къде е отишла стоката. Който е дал инструкциите на двамата мъже, убити от Ди Сика, трябва да знае.

– Несъмнено – отвърнах. – Шофьорът и помощникът ще са знаели. Тези момчета вероятно са обработени хора, които ще дадат живота си за своите шефове. Не са искали да рискуват някой да им отвлече стоката, така че са решили да си я докарат сами, което би могло да означава пребоядисване на камиона някъде по пътя или смяна на номерата. Законният шофьор на първия участък наистина е увеличил шансовете на бандитите. Успешното му пристигане в Бруклин е означавало, че работата е станала чисто.

– Значи шофьорът и помощникът са единствените, които са знаели?

– Защо не? Колкото по-малко, толкова по-добре. Те са си намерили собствено скривалище за стоката, направили са карта и са я предали на шефовете. На връщане са били проследени от убиеца и премахнати в симулирана катастрофа.

– Защо да убиват...

– Шефовете не обичат някой друг да знае къде е пратката – обясних аз. – За съжаление, те самите са били на ред за убиване онази нощ. И пак за съжаление, са прекъснали достъпа на самата банда до стоката.

– А Ди Сика е имал всичко.

– Безумно, а? Кажете ми нещо. Каква е уличната цена на боклука днес?

Тя ми каза. Силно подсвирнах. Нищо чудно, че Пента си е позволил да замени вицепрезидента за един стар бандит. Деветцифрените числа са разбираеми.

УМИРАШ, ЗАДЕТО МЕ УБИ.

Окей, Ди Сика. Ти си наемен убиец. Това е твое дело. Кого си убил и как? Онази бележка в края на краищата беше за теб, нали?

– Майк...

Отърсих се от мислите си.

– Извинявай, дете.

– Докато не намерим оная пратка, никога нищо няма да свърши.

– Рей проверява ли всички улеи?

– На ремаркетото ще му трябва доста голяма сграда, за да бъде прибрано. Той работи по-скоро над купени сгради, отколкото наети. Досега съответните такси трябва да са платени, така че ако нещо прилича на търсеното, веднага сме там.

– Нямате толкова време.

– Да предложиш друго?

– Желая ви много късмет. Все още имаме свободен убиец, който чака.

– Какво чака?

– Пат ще трябва да ти каже това. Или Колман, Кармади или Фъргюсън.

– Ти ще бъдеш ли наоколо?

Казах й, че ще бъда. Отговори, че ще ми се обади утре и затворих. Бих си отишъл вкъщи и бих се довял до леглото, но се обадох първо да проверя записите на телефонния секретар и плътен, зноен глас каза да се обадя по всяко време.

Когато се обадох, отговори самият генерал Руди Скъбъл. Щом поз-на гласа ми, заговори.

– Не можех повече да търпя липсата на части от мозайката, Майк. Върнах се до началото, когато захранвахме компютрите с информация и се съсредоточих на Фелс и Бърн. Ние постоянно следяхме хората си без тяхно знание, особено тези, чиито изпълнения започваха да намирисват.

– Бърн и Фелс са мъртви – прекъснах го аз.

– Убити в безопасната къща, допускам?

– Добро предположение, генерале.

– Не е предположение. Смятахме, че тази къща е известна само на Бърн и Фелс и използвана само от тях. Но имам два доклада, че трета страна е имала достъп до къщата в няколко случая. Без описание.

– Пента – рекох аз.

– Какво те кара да мислиш така?

– Казахте, че той е тук с много високо предназначение.

– Това беше много общо.

– Сега е уточнено. Имал е цел... вицепрезидента. Но не я е поставил на първо място и вероятно са го сметнали за ненадежден. Бърн и Фелс са изпратени да го убият. Единственият реален контакт с него биха могли да имат чрез мен, затова опитаха онзи разпит под наркотик в гаража на Смайли. По дяволите, те сигурно са използвали помещението на Смайли по-рано, когато са били във вашия екип.

– Да проверя ли това?

– Няма смисъл, генерале. Един от тях се е върнал и е премахнал Смайли, така че никой не би могъл да хване връзката. Грешката им е в това, че са използвали старата си тайна квартира отново. Ако някога случайно са споменали на Пента, докато са работели заедно, къде е тя, той също би могъл да я използва. Едва ли е било много сложно да се направят ключове за нея. Било е полезно сведение за всеки случай.

– Той добре го е използвал – съгласи се генералът. – Мисля, че я е следил непрекъснато и ги е убил едновременно.

– Прилича на малокалибрен пистолет с куршуми дум-дум отблизо, право в главата.

– Пента и преди е използвал тази техника. По един изстрел за всеки?

– Не е имало нужда от повече.

– Какво друго би могло да го държи в района, Майк?

– Обяснете.

– Убил е първата си жертва в твоя кабинет. Убил е двама души,

изпратени да го премахнат. Ако докладите са точни, нищо повече не може да го отдалечава от изпълнението на договора му.

– Защо някой ще иска да убие вицепрезидента?

– Никой не може истински да разбере политическото мислене. Какво става на тези равнища не е моя работа, освен когато трябва да се води следствие. Сега събирам факти. Обаче тук има нещо, над което ти трябва да размислиш.

Ето, появи се отново и аз го изпреварих.

– Той не търси мен, генерале.

– Щом казваш. Но някой те търси. Защо?

– Те още мислят, че знам къде е отишъл техният милиард долари.

Думата милиард го спря моментално.

– За толкова пари – каза той, – мисля, че ще прибягнат до много по-сурови методи, за да те премахнат от пътя. Къде си сега?

– В кабинета на Пат. Не бих могъл да бъда на по-безопасно място.

– Ясно ти е, разбира се, че си уязвим. Видя ли таблоида по вестникарските щандове?

– Купих си го на път за вкъщи.

– Тогава всеки, който знае за истинската ти връзка с Велда, може да има и втора мишена. Провери ли при нея?

– Не, смятах, но...

– Препускай, Майк. Това момиче трябва да бъде под непрекъснатата охрана. Вицепрезидента го пазят, парите винаги могат да чакат, но не позволявай да убият това момиче. Като начало тя е първопричината да бъдеш въввлечен в това, така че не го забравяй.

– Окей, генерале, разбрано.

Той затвори, преди да успее да му кажа „дочуване“.

Пат ме гледаше, като изгълта два аспирина с чаша вода. Смачка чашата си в ръцете си и я хвърли в кошчето. Часовникът на стената показваше пет минути след полунощ.

– Вече е утре, момче. Мисля, че трябва да поговорим.

– И ти ли го чувстваш? Той кимна.

– Всичко се затваря, а аз съм скръстил ръце. Започна като убийство на един никой в твоя кабинет, а вече сме затънали във всякакъв вид лайна. Зад другия ъгъл ти флиртуваш с Ледената лейди, като ме оставяш на студено. Така че нека съберем парчетата. Рано или късно ще ме попитат за твоята роля и защо те толерирах, така че бих искал всичко да се изложи просто и ясно, за да се измъкна от затрудненията и отново да се насоча към пенсията си. Хайде, нека го направим.

Разговори. Измъкнах се от стола и отидох до прозореца. Няколко капки дъжд удариха по стъклото и бавно запълзяха надолу, като постепенно се просмукаха от нийоркската мръсотия. Разговори. Само звуци, докато нямат смисъл. Обърнах се и се вторачих в Пат. Беше се настанил в стола зад бюрото си и бавно сгъваше ръце зад главата си. Опря крака на кутията с инструменти и се облегна назад изтегнат, в очакване да заговори.

Когато видя, че се усмихвам със стиснати зъби и дръпнати устни, започна да се мръщи, защото разбра, че нещо е станало. Взех телефона. Обадох се на Кандейси и ѝ казах да дойде при нас веднага. Тоя път се ядоса и настоя да ѝ кажа защо. Отговорих, че е защото иска да стане президент, ето защо и тя повече не спори с мен. Отидох при кафеварката, налях си една изветряла чаша и насипах достатъчно подсладител за да не си личи, после седнах на ръба на бюрото.

Пат никак не ме пришпорваше. Взех списание за ръчно бойно оръжие от октомври 1988 и прочетох статия, озаглавена: „Убиецът: кой, кога, къде, защо“.

– Имаш ли по-нов брой? – попитах го аз. Той поклати глава.

Тъкмо започнах да чета обявленията, когато влезе Кандейси. Беше пощуряла, любопитна и хубава и Пат свали ръцете си и се наведе напред, като чакаше какво ще кажа.

– Ти си на върна следа, Пат.

– Какво?

– Как така не си изпратил тая кутия с инструменти на домакина?

– Защото е доказателство, затова – той се наведе, взе кутията и я сложи на бюрото.

– Хайде, разправяй.

Отново придобих она странен вид.

– Тя не беше от жилището му. Беше спомен. Направил я е баща му – поглади дръжката на едно длето и го върна обратно. – Знаеш какво е странното тук, нали?

– Разбира се – отговорих. – Той не е имал никакви спомени за миналото си, освен за кутията. Закарали са го в къщата на майка му. Не я е познал, но е забелязал кутията и просто я е взел. Никога не е казал защо, освен една дума. Мисис Ди Сика съобщила, че той е промълвил „Тате“ и нищо повече.

– Майк, моля те – прекъсна ме Кандейси, – говори по същество.

– Когато са му разбъркали мозъка, влязъл е в болница. Майка му е събрала неговите неща и ги е занесла в къщата си. Тази кутия беше в

апартаментата му. Когато отново я е видял след изписването, нещо е щракнало в главата му. Нещо, което е оставило достатъчно силен отпечатък, за да не бъде изтрит напълно.

Изсипах инструментите върху бюрото на Пат, разгледах внимателно всеки един, след това ги отстраних. При тях нямаше нищо нередно. Значи трябваше да е самата кутия. Конструкцията беше здрава, от ръчно обработени два сантиметра дебели полирани чамови дъски с фина дърворезба. Дебелата два и половина сантиметра дръжка, която минаваше над цялата дължина на кутията, в средата се бе изгладила от постоянна употреба и имаше хитри нарязи, които ставаха по-дълбоки в краищата. Кутията беше нещо повече от хранилище за инструменти. Бе нещо лично, чийто майстор е бил не само дърводелец, но и изкусен занаятчия.

Но проклетото нещо беше цялото от плътно дърво. Никакви скрити отделения, никакви тайни места не можах да открия.

Но скришните места не трябва да се забелязват. Затова ги и правят – да останат невидяни.

Обърнах кутията и изследвах инициалите В. Д., опипах жлебовете с края на пръста си и проверих, дали съответстваха на страничните. Нищо. Нито едно нещо не беше по-особено.

Пат придобиваше обезкуражен вид. В очите му имаше отвращение и той вдигна ръка към устата си с отегчен жест.

Кандейси още хранеше някакви надежди. Очите ѝ не изпускаха кутията и когато я поставих обратно на бюрото, след като свърших изучаването ѝ, тя все още не можеше да вдигне поглед от нея. Беше се хванала за думите ми и виждаше в нея президентството, защото ѝ бях казал, че ще го направя.

Пат изрече:

– Надявам се, че не е игра, момче.

Погледнах към празната кутия, като се чудех какво да отговоря, когато видях нещо, което не си беше на мястото. Рисуनъка на дървесните линии по дъното беше типично боров, на чист бор без съкове. Отново взех кутията и погледнах тази част от чист, безсъков бор.

Рисунките не бяха същите. Близки, но не еднакви.

Имало е всеизвестен възел на едно въже, който никога не е можел да развърже, докато се е появил дръпнат момък, който грабнал меча си и с един удар приключил въпроса.

Взех чука, обърнах кутията и с един удар разбих дъното. Не си направих труд да видя колко фино или изобретателно е вградена дъската в кутията... Само издърпах плика и три големи стодоларови банкноти от

началото на века, все още заплащани от банката в злато. Протегнах банкнотите на Пат, плика на Кандейси.

Лицето на Пат беше съвършено безизразно. Погледнахме Кандейси, която отваряше плика и измъкваше от него два написани на машина листа хартия. Тя бързо им хвърли поглед и очите ѝ внезапно се разшириха. След това обърна страниците към нас, за да ги видим.

– Кодирано е. Целият текст е кодиран.

Обърнах се.

– Пат...?

Нямаше колебание.

– Да се обадим на Рей Уилсън. Може да нагласи компютрите и да опита да направи нещо.

– Разшифроването не е толкова лесно – въздъхна Кандейси.

– Рей може да се потруди няколко часа над него преди да го изпрати на експертите във Вашингтон. Във всеки случай им пратете копие, но Рей трябва пръв да започне работа по него – той се протегна към телефона и започна да набира Уилсън.

– Майк...

– Да?

– Мислиш ли, че е онова?

– Какво друго би могло да бъде?

– Ако можем да открием това скривалище...

– Не храни прекалено големи надежди, бебче. Ще намериш само кокаина. Няма да има никакви следи към продавачите и купувачите в момента. Ще получиш нещо като мощна неексплодирала бомба от Втората световна война. Става само за унищожение. Отнемаш му потенциалната разрушителна сила, след това всичко се връща по местата си. Възстановява се статуквото. Няма смисъл предишните собственици да чакат стоката да се появи или да тръгнат да я търсят. Край.

– Но още не сме я намерили.

Усетих, че стомахът ми се свива, и викнах:

– Да се продъни в ада!

Пат ми махна да спра, но не му обърнах внимание и излетях оттам като метеор.

Дъждът вече бе започнал да се усеща. Не беше чистият дъжд, от който лесно можеш да се отърсиш, а лепкава влага, миришеща на бетон и асфалт. Такъв дъжд скрива нещата, които искаш да знаеш и зарежда всичките ти нерви с досадно безпокойство.

Жълто такси с жена-шофьор спря и се вмъкнах вътре, като ѝ дадох адреса на болницата. Очите ѝ скокнаха към огледалото за обратно виждане.

– Бърза помощ ли ви трябва?

– Точно така.

– Разбрано, господине.

Тя се вмъкна в трафика и здравата натисна педала. Успя да мине на първия светофар, влезе в колоната и кара на зелено по целия път до завоя. Там влезе на червено, засече един камион и се вмъкна в рампата бързо и точно като линейка. Подадох ѝ десет долара и не поисках ресто.

Болестите и произшествията никога не секват в един голям град. Беше истинска кървава нощ в приемната, с червени пръски по стените, следи, начертани по коридорите, размазани там, където стъпалата са се плъзгали в лепкавата каша. Ранените, които можеха да вървят, бяха обградени с носилки и колички, и моят къс път към Велда бе блокиран.

Вместо да се опитам да си пробия път, изтичах по коридора, като следвах стрелките към главните асансьори. Минах покрай дузина хора, лекари и сестри, но тичането е обичайно за една болница и никой не ме спря. Беше дълго след часа за посещения и ако в този час си там, значи ти е разрешено да бъдеш.

На редицата имаше три асансьора и всичките бяха на горните етажи. Не бях склонен да чакам, намерих стълбището и хукнах нагоре през две стъпала. Спрях на площадката на третия етаж, въздухът сякаш бе спрял в дробовете ми. Заставах се да дишам по-спокойно и след трийсет секунди се нормализирах. Ако така диво тичам нагоре по стълбите, от мен нищо няма да остане, а не можех да си го позволя.

Когато стигнах на нейния етаж, влязох през стоманената противопожарна врата в коридора и вълната на спокойствие беше като нежна облекчаваща целувка. Сестринското гише беше отляво, връхчето на бялата ѝ касинка се полюшваше зад него. Някъде звънна телефон, някой му отговори. По средата на коридора до стол стоеше униформен

полицай, облегнат на стената и четеше вестник.

Сестрата не вдигна поглед, така че минах покрай нея. На две от стаяте вратите бяха отворени и в полумрака виждах телата на пациентите, дълбоко заспали. Следващите две стаи бяха затворени, тази на Велда – също.

Докато изминах три метра ченгето нищо не каза, след това се обърна и ми се намръщи. Беше нов в нощната смяна. Нарочно дръпна ръкава си и подчертано явно погледна часовника си, сякаш за да ми напомни кое време е.

Нямаше смисъл да се правят вълни, като нямаше вода. Попитах:

– Всичко наред ли е?

За секунда въпросът сякаш го смути, след това кимна.

– Да, разбира се.

Можех само и аз да му кимна, сякаш беше глупаво да питам и го оставих пак да си се обляга на стената с удобно кръстосани крака. Когато се промъквах покрай гишетото, сестрата вдигна поглед, позна ме и се усмихна.

– Мистър Хамър, добър вечер.

– Как е моята кукла?

– Отлично, мистър Хамър. Доктор Рийди беше днес при нея два пъти. Смениха ѝ превръзката и една от сестрите даже ѝ помогна с козметиката.

– Става ли вече?

– О, не. Докторът засега иска да я държи в пълен покой. Поне още няколко дни няма да може да се движи – тя замълча, като внезапно осъзна кое време е. – Не сте ли дошли малко късно?

– Надявам се, че не – нещо ме безпокоеше. Нещо ме човъркаше, и не знаех какво е. – Нещо нередно на етажа?

Тя беше изненадана.

– Не, всичко е напълно спокойно, слава Богу – на бюрото ѝ звънна малък сигнален часовник и тя погледна своя. – Ще се върна след малко, мистър Хамър...

Бях разбрал какво е. Ченгето също бе погледнало часовника си, който бе Ролекс Ойстър – голям, дебел, скъп часовник, какъвто уличните ченгета не носят на дежурство. Но истинският гвоздей бяха обувките му. Бяха по правилата – черни, но трендафори. Кучият син беше фалшив, но палката му ще е истинска, и това под нея – също.

Попитах:

– Откога онова ченге е пред вратата ѝ?

– О... Пристигна преди около петнайсет минути.

Беше с два часа по-рано от времето за смяна.

– Видяхте ли другия да му предава дежурството?

– Ами не, но може би си е бил отишъл...

– Те винаги слизат долу с тези асансьори, нали?

Тя кимна, в очите ѝ се появи ужас. Мигновено схвана нещата и попита спокойно:

– Какво да направя?

– За какво ви повикаха?

– Имам пациент, който трябва да получи лекарство.

– Къде са другите сестри?

– Мадж е в почивка. Аз поемам отделението, когато тя слиза.

– Добре, вървете при пациента си и останете там. В коя стая е той?

– Последната отлясно.

– Ще ви повикам, когато ми потрябват. Дайте ми телефона и тръгвайте. Не се обръщайте назад. Дръжте се както обикновено.

Тя приглади косата си, заобиколи ъгъла и закричи по коридора. Не се обърна. Дръпнах списъка ѝ с болничните телефони така, че да го виждам и избрах болничната охрана. Телефонът звънна осем път и никой не отговори. Обадох се на телефонистката, опита и тя. Накрая каза:

– Ще включа кода им, сър. Пазачите може би са на обиколка.

Или лежат някъде по гръб.

Над главата ми кодовата система започна да писука тихо всеки няколко секунди.

Затворих и набрах кабинета на Пат. И него го нямаше. Спомних си, че се опитваше да се обади на Рей Уилсън и поисках от телефонистката да ме свърже с офиса му. Този път го намерих.

– Пат, нямам време за разговори. В болницата съм и всичко се скапва. Има фалшиво ченге пред вратата, така че истинският полицай е някъде долу. Опитват се да отмъкнат Велда. Ако искаха да я убият, вече щяха да са го направили. Намери там няколко коли и никакви сирени. Подушват ченгетата и могат да я убият.

– Движат ли се? – вмъкна Пат.

Чух колела да се търкалят по плочките и погледнах косо зад стената. От последната дясна врата излизаше празна носилка, бутана от човек в униформа на санитар.

– Движат се. Размърдай си задника!

Затворих и излязох в коридора, като свирнах през зъби. Човекът, който буташе носилката, спря и започна да оправя одеялата. Натиснах

копчето на асансьора, погледнах към ченгето, което също ме гледаше и му махнах. Фалшивото ченге също ми махна.

Когато асансьорът спря, влязох, изчаках вратата да се затвори и натиснах стоп-бутона. Стоях и се надявах типът с носилката да не забележи светлината под вратата. Гумените колела изтупкаха малко по-силно, минаха край асансьора и когато вече не ги чувах, натиснах „Ръчно отваряне“ и застанах, втрещен в празния коридор. Свалих си шапката, пуснах я на пода и извадих пистолета си от кобура. В цевта имаше патрон и предпазителят беше вдигнат. Сложих пръст на спусъка и погледнах по коридора.

Мъжът в униформа на санитар стоеше там с автомат АК 47 в ръцете и следеше и двата края на коридора. Стоеше по-ниско от мен и когато бързо се обърна, самото му се разтвори и ми се стори, че носеше бронирана жилетка. Половината носилка стърчеше навън от вратата на Велда и пред очите ми излезе навън и я видях завързана за нея. Мъжът в униформа излезе с полицейски 38-калибров пистолет в едната ръка и с адски огромен автомат в другата. Без подкрепа бях напълно безпомощен, превъзхождаха ме по оръжие и нямаше никаква възможност да ги нападна, без да изложя на опасност живота на Велда.

Тихи къси кодови писукания още се разнасяха по коридора. Охраната не се обаждаше.

Този път нямаше напразни движения. Двойката караше носилката в обратна посока и разбрах, че се насочват към изхода на „Бърза помощ“. Санитарят зави автоматата си с чаршаф, униформеният сложи пистолета си на носилката до Велда, а автоматата скри някъде пред него.

Влязох обратно в асансьора, изчаках вратите да се затворят, натиснах копчето за партера и се надявах, че никой друг няма да влезе. Като всички болнични асансьори този също минаваше цяла вечност покрай всеки етаж. Преди да спре вдигнах шапката си от пода и скрих с нея пистолета си. Излязох. Този път не тичах. Количката трябваше да се движи с обикновена пешеходна скорост за да изобразява рутинни действия и ако бързах, можех да я срещна извън зданието. Нямаше никаква възможност тази игра да спре без никаква стрелба, затова не исках никой да се пречка. Виждах пред себе си входа на приемната за бърза помощ и асансьора, от който трябваше да излязат. Сега имаха две възможности: да минат през тълпата, като рискуват някой да забележи оръжието им, или да се насочат към вратата за пешеходци, където стоях. Тя не беше направена за носилки, но имаше рампа за инвалидни колички и с малко жонглиране една носилка би могла да премине.

Излязоха от асансьора точно когато прекрачих навън и вече се чувствах по-добре. Те се обръщаха към пешеходната врата, а аз ги чаках отвън в тъмното. Имаш броени секунди да определя вероятната им посока и да намеря прикритие. Пешеходната пътека извиваше надолу към улицата, но местата за паркиране пак бяха заети от колите на нощните дежурни и те не можеха да приемат сакат пациент. Ако не бяха запланували подвижен фургон или пикап, всякакъв друг транспорт би трябвало да е много по-надолу и не се виждаше от мястото, където стоях.

Минах по пътеката, стигнах до паркираните коли и излязох на улицата зад тях. Вратата на болницата се отвори навътре. Мъжът в униформа на санитар излезе пръв с автомата под мишница, покрит с някаква дреха. Той не снемаше очи от района пред себе си, като с една ръка провираше носилката, а другият я буташе отзад. Накрая я измъкнах и сега фалшивото ченге държеше огромния си автомат в ръка, а 38-калибровия пистолет – готов да бъде грабнат.

Да се рискува с изстрел беше безумие. Те бяха нащрек, добре въоръжени и вероятно ловки с оръжието си. Сигурно бяха предвидили начин да се измъкнат ако акцията им бъде прекъсната и убийството на Велда би било част от играта. Би трябвало да направя два отлични изстрела при първия опит с два метра разстояние между двете мишени в полумрака от доста далече и не бях толкова добър, че да опитвам.

Носилката измина страничния път и двамата я затътриха към завой, който я отдалечаваше от болницата. Те все още гледаха пред себе си, все още бяха готови за действие. Оставих ги да минат покрай мен зад колите и когато отминаха на десетина крачки тръгнах с тяхната скорост.

Една кола се появи на платното и моментално освети цялото пространство. Снопът светлина падна върху носилката, но двамата мъже продължиха да се движат нормално. Влязох между паркираните коли и оставих колата да отmine. Беше седан без знаци с жена зад кормилото. Сякаш бе изминал час, но всъщност бяха изтекли само няколко минути.

По дяволите, трафикът беше слаб. Вече трябваше да пристигне патрулна кола. Нова двойка фарове се появи, един камион намали скоростта и се потътри по баира. Вървах след тях на разстояние два автомобила, все още близо, като мълчаливо проклинях отчайващото забавяне на спешните полицейски действия. Една кола направи обратен завой пред болницата и се приближи до мен от обратната страна, и чак когато ме отмина дрезгав рев от високоговорител изтрещя:

– Стой! Полиция! – и мощните светлини на камиона превърнаха нощта в ден, като ослепиха двамата мъже с носилката.

Всичко стана толкова бързо, че се появи колебание в движенията, които правеха мъжете. Санитарят загуби секунда, като се мъчеше да размотае дрехата от автомата, и два бързи изстрела го свалиха и извадиха от строя. Фалшивото ченге се просна на земята и насочи автомата си за стрелба изпод носилката. Другите не го виждаха, но беше пред погледа ми, и единственият куршум, който отправих в рамото му, го изпъна като парцалена кукла.

Стоях с вдигнати зад главата ръце, за да не ме улучат със случаен изстрел ченгетата, смятайки, че съм от другата страна. Пат дотича с пистолет в ръка и попита:

– Добре ли си, Майк?

– Нямам затруднения – свалих си ръцете навреме, за да извикам и да му посоча зад него, той се обърна и стреля във фалшивото ченге, което бе измъкнало пистолета си от кобура и почти се бе прицелило в носилката. Пат му отправи един откос отстрани на главата и му пръсна мозъка по тротоара.

Всички куршуми бяха излезли от другата страна, така че лицето му бе окървавено, но разпознаваемо.

Районът беше ограден с кордон толкова бързо, че никакви зяпачи не можеха да приближат до телата. Двама полицаи откараха носилката до камиона, качиха я в него, и полицайката от първата кола влезе вътре с Велда, машината се втурна напред, зави на улицата и се отправи на запад.

Пат ме хвана над лакътя и ме бутна към спрялата наблизо негова кола без опознавателни знаци. Попитах го:

– Откъде се взеха твоите хора?

– Хайде, човече, вдигнах по тревога този екип, преди ти да пристигнеш дотук. – Той измъкна подвижна радиостанция от джоба си и каза в нея: – Патрул Чарли, какво е положението при вас?

Чу се щракване и бръмчене и отривист глас рече:

– Един полицай е повален в стаята на пациентката, капитане. Тук има лекар, който смята, че е бил зашеметен с палка и упоен. На нощната масичка има две празни спринцовки.

– Добре ли е полицаят?

– Докторът казва, че жизнените му показатели са добри.

Потупах Пат по рамото.

– Кажи му да провери последната стая вдясно в коридора.

Той предаде нареждането и след минута приемникът забръмча и гласът съобщи:

– Тук е повалена сестра, капитане. И с нея са направили същото. Пациентът от стаята е изчезнал.

– Несъмнено – отвърна Пат.

Тъкмо влязохме в колата, когато радиото отново оживя. Пат изляз:

– Давай.

Ченгето от другия край обяви:

– Капитане, четирима от хората на болничната охрана току-що дойдоха. Отговорили са на повикване от сутерена и са се озовали заключени в един склад.

– Добре. Вземете показания от тях и проверете онези две стаи.

– Прието, капитане.

Той запали и включи на скорост. Доста пред нас камионът завиваше зад ъгъла и той натисна газта, за да го настигне.

– Имаш ли нещо против да ми кажеш къде отиваме?

– За тази нощ се уреждат фантастично. Ледената лейди ви настанява в своя апартамент.

– Страхотно – казах аз.

– Какво трябва да означава това?

– Нищо.

– Вие двамата вече няма да бъдете мишени. С лайната е свършено, край. Доктор Рийди ни чака при Кандейси, за да прегледа Велда. Ще ви държим там през нощта и ще си уредим сметките с вас утре. Ако не ми бяхте приятели, щях да ви тикна в затвора, за да ви предпазя от неприятности.

– Добре ли разгледа типа, когото застреля?

– Добре разгледах и двамата.

– Позна ли ги?

Той силно завъртя кормилото, изпревари кола и се намести точно зад камиона.

– Калпазанинът, който играеше ченге, е Ноло Абърниш. Започнал е от дете в клана Костело. Това копеле е очистило повече от шест души, но има само три ареста за дребни нарушения.

– Май добре си осведомен за него.

– Пълно е с авантюри и разследвания от национален мащаб. Човече, движиш се сред доста гадна компания. Другият тип е Марти Сантино. Друг наемен убиец, но харесва по-засуканите работи. Тази му е била точно по вкуса.

– Кой плаща за това. Пат?

– Това умря заедно с тези гангстери. Знаеш адски добре, че няма да

открием нищо, за да ги свържем с някое от момчетата на мафията, но сме дяволски сигурни, че такава връзка има някъде.

– Прекрасно – изтърсих аз. – Ще чакаме отново да ни налетят.

– Този път не, Майк. Ти ни натресе код, водещ до цял камион кокаин и ще се отнасяме към теб като към кралска особа, докато излезе наяве. Те не знаят, че притежаваме малката тайна на Антъни Ди Сика. Е, щом падне в ръцете ни, могат да се заемат с работата си както обикновено. Но и ти си на път да станеш наша малка тайна.

– Какво би трябвало да означава това? – попитах.

– Много просто, момче. Измъкваме ви с Велда от тази акция. И двамата сте прекалено важни като свидетели и възможни жертви, за да ви излагаме на опасност по време на довършителните работи. Знам добре, че няма да я изпускат от поглед, така че ви настаняваме и двамата в безопасна квартира по наш избор. Някакви възражения?

– Нямам.

– Добре. Мислех си, че наистина поне веднъж ще направиш както поискам. Ти ще пазиш Велда, а ние ще пазим и двама ви, ако се наложи. Може да изглежда излишно, но не искаме повече рискове.

Кимнах и отново се загледах в зданията, които минаваха покрай нас.

Камионът намали скоростта, като приближаваше до бордюра, и спря пред сградата с апартаментата. Начинът, по който се затича към нас портиерът, за да ни отпрати, предполагаше посетители от Марс, но когато се показаха сините униформи, той бързо се отдръпна, широко отвори вратите, докато изнасяха носилката, и помогна да я закарат до товарния асансьор. Аз се промъкнах до нея и когато заставах, очите на Велда трепнаха, след това се отвориха и тя ме погледна. Не знаеше къде е и какво е станало, но ме позна и се усмихна.

Кандейси чакаше в апартаментата си и не беше сама. Бенет Бродли и Луис Фъргюсън бяха потънали в дълбок разговор, а Колмън и Кармади бяха при бара. Прекъснах занятието си, за да помогнат Велда да влезе в спалнята, където Бърк Рийди беше разположил инструментите си. С нищо не можех да помогна, така че излязох до бара и си приготвих питие.

– Моля те, направи едно и за мен – пожела Кандейси.

Смесих уиски със сода, обърнах се и ѝ го подадох.

– Ценя това, че ни приемаш в апартаментата си.

– А аз ценя опита ти да ме направиш президент.

– По президентите стрелят – напомних аз.

– По ченгетата също.

Чукнахме се и всеки глътна поряждъчно от питието.

– Как върви работата на Рей с шифъра?

– Можем само да чакаме. Свързал се е с Вашингтон и Лангли и знаем само, че не е кой знае колко сложен. Очевидно той е запознат с шифрите и при повторенията, които компютрите могат да осигурят, не би трябвало да отнеме много време.

– Кой ще нанесе удара?

– Избрана група. Приемаме, че мястото е на достъпно за кола разстояние и координацията се поема от федералната юрисдикция. Те могат да осигурят помощ от всяка местна полиция, ако се наложи.

– Къде е твоето място?

– Начело, мой чудесни приятелю – тя погледна покрай мен и посочи натам.

Пат привършваше с ченгетата, които бяха качили Велда, и ми махна към масата, където мъжете се съвещаваха над някаква карта. Бяха оградили една област в щата Ню Йорк северозападно от Кингстън с Финикия в центъра. Фъргюсън беше запален скиор и добре познаваше района, но което беше най-хубавото, имаше достъп до вила в планинската част, бе очертал входните артерии и обясняваше преимуществата на мястото.

– От сградата тук има добра видимост на триста и шестдесет градуса. Токът идва от пътя, но къщата е снабдена с акумулаторни лампи в случай на нужда, ръчна помпа за вода, ако спре електрозахранването и винаги има добър запас от нацепени дърва за камината.

Той зашрихова част от картата и обясни:

– Къщата е разположена... тук – чукна с молива, за да обозначи мястото. – На приблизително петдесет метра към пътя има две оголвания на скали – прекрасни позиции за постове. И на двете може да се постави човек с добро поле на обстрел, което ще включи всеки опитващ се да се добере до входа.

– А как е отзад? – попитах аз.

– Чиста отвесна скала, висока почти двайсет метра. Ще трябва да скочат с парашут. А върху нея растителността е прекалено гъста, за да може някой да пробие през нея без десетина мачете или брадви.

Пат вмъкна:

– Нямаме работа с опитни дървари, Майк.

– Могат да се купят, дете.

– Не и при скоростта, с която можем да се придвижим.

Поех втора глътка от питието.

– Нека отдадем дължимото и на другата страна. Да предположим, че имат наблюдател в болницата, за да следи акцията. Да допуснем, че е видял какво е станало и е проследил камиона дотук.

– Накъде биеш, Майк?

– Как можем да се измъкнем оттук, без да ни забележат? Те също имат хора, пари и апаратура, която работи за тях. И те могат да имат наблюдатели с радио като ченгетата.

Пат отново ми отпрати един от своите неопределени жестове.

– Да допуснем, че просто сме се погрижили за това.

След номера, който беше извъртял пред болницата, трябваше да се откажа от съмненията си в негова полза.

– Разбира се, човече, извинявай. – Допих чашата си и отидох за нова. Кандейси вече я бе приготвила. За пръв път тази нощ я погледнах отблизо. Нямаше рокля този път, само чудесно ушит гащеризон с цвят какки, който би изглеждал адски моден на коктейл и небрежно удобен при почистване на терена. Каквото и да е имала на ум, беше готова за него. Тези големи чувствени очи излъчваха почти с цветовете на дългата от очакването, и стегнатостта на тялото ѝ личеше убедително през плата на гащеризона.

Разбра, че искам да кажа нещо. Очакваше да го чуе.

Телефонът извънтя. Внезапно групата замлъкна. Тя взе слушалката. Когато обгърна стаята с бърз поглед и кимна, разбрахме, че говори с Рей Уилсън. Грабна химикалка, откъсна лист от бележника до телефона и започна да записва указанията. Свърши, благодари му и затвори.

– Имаме местоположението на камиона – заяви тя. – Това е обор във ферма на север от езерото Хопатконг по шосе 94, малко преди Хамбург. Бенет Брадли обяви:

– Ще предупредя патрулната полиция на магистралата в Джърси и те могат да ни поемат от другата страна на моста Джордж Уошингтън с ескорт.

– Искаш ли някаква местна полиция?

– Забрави това – каза Брадли. – Не искаме да разгласяваме никакви подробности. – Върна се към картата, която бяха използвали за установяване на мястото на настаняването им и намери това, което търсеше. – Ето тук – посочи той. – Ще имаме още две коли, които ще ни посрещнат на кръстовището на шосета 15 и 94 – той вдигна телефона, поиска от телефонистката номера на патрулната полиция на Джърси и го избра.

Фъргюсън прекарваше палец по своето джобно тефтерче и се обърна към Кармади.

– Ако преплетем работата на агенциите в тази акция, ще се получи адска бъркотия. И така, кой я иска?

– Колко хора смяташ, че ще ни трябват? – попита го Кармади.

– Най-малко десет, тежко въоръжени, за да пазят пратката. Може би ще успеем да проведем нападението тихо, но не бива да разчитаме на това.

– Онзи товар ще трябва да се транспортира. Ако ремаркетото е много голямо, ще ни трябва трактор да го влочи и поне четири подвижни единици, за да го прикриват. Щатските момчета могат да бъдат начело и в опашката на конвоя.

– Окей – отговори Франк Кармади. – Цялото това нещо трябва да стане междушатско, така че нека аз да го оправям. ФБР може да се добере до него чрез местните си офиси МНОГО по-бързо от Лангли.

Това задоволява ли ви?

– За мен е отлично – съгласи се Фъргюсън. – Аз ще стоя на този край, като държа Хамър и неговата дама извън района. А сега за кога горе-долу се очертават действията?

И двамата погледнаха към Брадли, който оставяше телефона.

– Този човек е готов да тръгне моментално – промърмори Фъргюсън.

– Иска да спечели няколко точки, преди да пристигне заповедта за преместването му. Изобщо не мога да го упрекна. Обаче в случая ще почака. Оная стока е била тук толкова дълго, че още някой ден няма значение. Главното е, че знаем къде е и не искаме да рискуваме Това с множество прибързани действия.

Брадли се върна, леко усмихнат, и вдигна вежди към Фъргюсън и Кармади.

– От вас двамата стават страшни играчи на покер.

Кармади с досада сбърчи вежди.

– Какво?

– Не смятам да не намесвам в това директно – отговори Брадли.

Облекчение се изписа по лицата им. Брадли продължи.

– Първо една кола ще обиколи района. Искаме точно установяване на мястото, снимки на местността, след това ще се регрупираме за последното планиране. На полицията в Джърси ще бъдат дадени пълни права да извърши акцията под наше командване и ще се намеси в мига, в който я повикаме.

– Кой ще бъде в колата?

– Познай – каза Кандейси.

– Мислиш ли, че това е разумно? – попита я Фъргюсън.

– Мъж и жена, които заедно пътуват сред природата, джентълмени. Освен това съм единствената, която познава и най-малките подробности на крайната цел. Мистър Бродли и аз ще бъдем добър екип.

Бродли й отправи усмивка и полупоклон.

– Значи уредено е.

– А кога ще излезем ние с Велда? – попитах аз.

Отговори Фъргюсън.

– Рано сутринта, приятелче. Искаме да ви разкараме оттук още на разсъмване и да ви настаним с пазачи на пост преди мръкване.

– На Велда ще й трябват дрехи. Кандейси заяви:

– Ние имаме приблизително еднакви размери. Мога да я снабдя с всичко необходимо.

Канех се да възразя, но Пат ме спря.

– Приеми това, Майк. А и можеш да купиш по пътя каквото ти трябва от всеки магазин. Не бих те съветвал да се връщаш в апартамента си. Имаш ли пари в себе си?

– Достатъчно – отговорих.

– Колко патрона имаш за твоя четирийсет и пет калибров?

– Два пълнителя.

– Взemi една кутия.

– Кого се предполага да убивам, Пат?

През секундата, с която той забави отговора, пред очите ми възникна бележката. *Умираш, задето ме уби.*

– Сигурен съм, че ще намериш някого – пошегува се Пат.

Бърк Рийди беше сменил превръзката на Велда и й помагаше да оправи косата си. Под грима следите от оцветяването бяха почти изчезнали и подутината около окото ѝ беше силно намаляла. Устните ѝ бяха придобили естествените си размери и пълнота. Седнах на ръба на носилката и сложих длан на бузата ѝ.

– Как си, бебче?

Усмивката ѝ започна преди да отвори очи, после каза:

– Поне не съм бременна.

– Умна мисъл.

– Животът около теб никога не е скучен, Майк. Опасен, но никога скучен.

– Съжалявам, котенце – пръстите ми леко докоснаха краищата на косата ѝ.

– Бърк не пожела да ми каже какво е станало.

– Какво си спомняш?

– Бях заспала. Докторът ми беше дал приспивателно. Имаше сякаш някакъв шум, който ме събуди, разбрах, че в стаята има някой, но помислих, че Бърк се е върнал. След това игла се заби в ръката ми и заспах отново. Имаше изстрели. Наистина си спомням изстрелите, но те бяха част от съня ми – очите й забележимо се присвиха. – Бяха изстрели, нали?

– Двама типа, които искаха да те отвлекат, бяха убити.

– Ти ли?

– Аз раних единия в ръката, но Пат го довърши. Снайперистите очистиха другия.

– Майк... Защо мен?

– За да ме ядосат, мила. Още си мислят, че могат да изтискат от мен сведения, които никога не съм имал и взеха теб.

– Какво е станало?

– Вече знаем какво искат. Затова се махаме от сцената, докато събитието приключи.

– Откога си започнал да премълчаваш, Майк? – гласът й звучеше сърдито.

– Откакто някой трябва да те пази, кукличке. Сега замълчи и приемай нещата такива, каквито са.

Наведох се напред, взех главата й с двете си ръце и я целунах по устата. Тогавя ръцете й се вдигнаха, обвиха се около мен и устните бяха меки и нежни, пълни с топлина, която толкова много ми бе липсвала.

Зад мен Кандейси леко се изкашля и аз пуснах Велда. Бърк и бе дал ново приспивателно и започваше да става сънлива. На ръката на Кандейси висеше друг гащеризон.

– Остави ме сега да я облека рече тя. – След това ще бъде готова за пътуването.

Кимнах и излязох като затворих вратата наполовина. Пат беше на телефона, две нови цивилни ченгета бяха влезли в стаята, а другите трима отново се бяха навели над картата.

След пет минути Кандейси излезе и тихо затвори вратата.

– Приготвила съм куфар с необходими неща и малко бельо. Обувките ми ще й бъдат малко големи, но няма значение.

– Благодаря, много съм ти признателен.

– Видях как я целуваш.

– Ние сме стари приятели.

– Глупости. Защо просто не си кажеш, че я обичаш?

– Защо момичетата винаги мислят...

– Защото сме ревниви, Майк. Когато едно момиче не е влюбено, ревнува всички, които са.

– Знаеш ли...

Кандейси сложи пръст на устните ми.

– Не казвай някоя глупост, голямо момче. Имахме малко шури моменти и беше хубаво. Лудо, но хубаво. Разбираш, че то за нас никога не би могло да продължи дълго.

Ухилих ѝ се и леко я тупнах по ханша.

– Обади ми се, когато смахнатите те притиснат до стената.

– Кога ще стане това?

– Когато станеш президент, хлапенце.

Пат хвърли остър поглед към мен, когато изрекох тази дума и двамата си спомнихме, че все още някъде в картината стоеше Пента. Той се канеше да премахне вицепрезидента на Съединените щати, но първо трябваше да свърши една своя работа.

Пътешествието на север започна преди разсъмване. Началото беше пътуване в полицейска кола до местния полицейски участък, прехвърляне в кола без знаци, в която се бяхме проснали на пода отзад, завършило в Четвърти участък с промъкване в друга кола, незабележимо покрай щъкането на автомобилите, които идваха и си отиваха наоколо.

Сега караше Фъргюсън, а аз седях на задната седалка с главата на Велда на рамото ми, докато двете други коли висяха след нас на няколкостотин метра, заети от местните служители на бюрото. Фъргюсън ги познаваше всичките и ме уверяваше, че са добри мъже.

Пресякохме моста, насочихме се на север и хванахме магистралата на щата Ню Йорк при Съфърн, като спазвахме ограниченията на скоростта, докато охраняващите ни коли играеха малки игрички за да се уверят, че никой не ни следва. При нашата скорост почти всички ни задминаваха и продължаваха напред или завиваха на изходните пунктове.

Всички коли имаха радиовръзка и когато стигнахме до Кингстън, всички излязохме от магистралата и заредихме с бензин. Намерих магазин, в който си купих нужните ми дрехи, джобно фенерче, допълнителни батерии и кутия патрони за пистолета си. Когато отново се качихме в колите, поехме по път 28, който отиваше на северозапад и практически се оказахме сами на шосето.

Сега бяхме в задния двор на Фъргюсън. Той знаеше къде отива. Преведе ни покрай Тремпър, през Финикия и след няколко мили съобщих по радиото на другите коли, че завива, ще продължи половин миля и ще спре, докато те трябва да направят същото на четвърт миля по-нагоре. Ако някой ни следеше от голямо разстояние, щеше да бъде забелязан, когато се отклонява от главния път.

Той спря на алея, покрита с глинени плочи, носещи белезите на продължително, но не много често използване. Когато спряхме, изчакахме пълни петнайсет минути, преди да ни кажат, че всичко е чисто, след това продължихме бавно напред, минахме по едно дясно отклонение на още половин миля, после излязохме от горите, които ни бяха заобикаляли на тревиста равнина и пред нас се показа къщата и скалистите околнини, които представляваха естествени постове за охрана.

Велда бе спала през повечето време. Сега действието на приспивателното привършваше и тя се събуждаше в ново обкръжение и

съзнавайки, че тялото ѝ е сглобено както трябва. Фъргюсън извади багажа ни и отвори хижата, докато аз измъкнах Велда от колата и я изправих на крака. Тя се олюляваше и се вкопчи в ръката ми като правеше внимателно всяка стъпка.

- Ще успееш ли сама или да те пренеса?
- През прага ли? Стиснах я.
- Смятам, че си достатъчно силна да го прескочиш.
- Лакътят ѝ ме мушна в ребрата.
- Едно момиче винаги може да се надява.

Усмивката ѝ отново бе закачливо крива и разбрах, че вече оздравява. Беше отново моето момиче, красивата кукла с кестенява коса като на паж, от която една част сега беше отрязана. Красавицата с грациозно тяло, която още имаше цветни сини и лилави сенки около едното око. Жената-удоволствие с пищен ханш и пълни гърди, която едва не изгубих.

- За какви мислиш, Майк?
- Не е възможно да ти кажа – заявих и леко ѝ се изсмях.

Но всъщност не трябваше да ѝ казвам – вече знаеше. Насочих я към голям, мек фотьойл, настаних я удобно и отидох да помогна на Фъргюсън и другите да приготвят къщата.

Двама от хората на агенцията, които сякаш никога нямаша какво да кажат, разтовариха имуществото си – големи термоси с кафе, манерки с вода, опаковки с храна и обвиха всичко със своите непромокаеми наметала. Всеки имаше кобур отстрани и пушка Колт AP-15A2 с кухня на 223-калиброви патрони – скорострелна, точна пушка с убийствени възможности. Всеки беше снабден с нощен визьор. Метално сандъче съдържаше резервните пълнители. Когато свършеното ги задоволи, закрачиха към скалите. Нито един от тях не бе проронил дума.

Фъргюсън влезе откъм кухнята и ми подаде връзка ключове.

– Оставям колата си отзад, в случай че ви потрябва. Скрита е, заредена е с гориво и е насочена напред, за да можете евентуално бързо да заминете.

- Защо ще ми е да го правя?
- Просто предпазливост – той измъкна портативен радиотелефон от джоба си, натисна му копчето и повика:
- Номер едно, проверка.
- Радиото отговори:
- Първи, проверка.
- Номер две, проверка.

– Втори, проверка – повтори радиото.

Той изключи апарата и го остави на масата.

– Имате връзка с двата поста охрана за непредвиден случай. И, за Бога, пазете радиотишина колкото е възможно повече. Нека те да ви дадат знак за тревога, ако е възможно. Защото когато тяхното радио приема и други уши освен техните могат да чуят.

– Разбрано – отговорих аз. – Телефонът тук работи ли?

– Да, но лошото е, че е дуплекс, така че стойте далече от него.

– А как е с телевизията?

– Имате късмет. Прекараха връзка насам миналата година, така че забавлявайте се с трийсет канала. Всичко друго работи, имате достатъчно храна, бира и тоалетна хартия. Искаш ли цигари?

– Престанах да пуша.

– Тогава живеете си, приятелчета. И бъди мил с дамата.

– Направете ми услуга, Фьргюсън.

– Каква?

– Накарайте Пат да ми се обади, когато веселбата свърши.

Фьргюсън протегна ръка и аз я поех. С думите „Разбира се, Майк“, той излезе навън с другите. Моторите на двете коли забръмчаха, след това бавно заглъхнаха в далечината.

Слънцето се бе скрило зад планината и сянката хвърляше ранен воал на здрач около къщата. Обиколих навсякъде като затварях вратите и прозорците и опознавах жилището. Всекидневната беше голяма, камината – функционална и красива. Двете спални бяха в грубоват ранноамерикански стил, всяка водеше към баня. Кухнята бе мечта на готвача и който прекарваше времето си тук беше на село, без да е загубил придобивките на съвременната цивилизация.

Проверих входовете, всички шкафове и в коридора забелязах почти скрит капак към тавана. Взех стол, стъпих на него, вдигнах капака и пъхнах главата си в отвора като изследвах мрака с джобното си фенерче.

Изолационни тръби минаваха покрай трегерите и по-голямата част на пространството беше покрита с листове шперплат за да се осигури складово пространство, но сега там нямаше нищо освен опорите на покрива и построения ръчно масивен тухлен комин на камината. Върнах капака на мястото му и слязох от стола.

Прозорците имаха почти непрозрачни завеси и ги затворих преди да включа телевизора, който ни освети толкова, колкото беше нужно. Донесох два сандвича с яйчена салата, отворих два термоса с кафе,

налях две чашки и седнах до Велда. Тя каза:

– Разкажи ми всичко. От самото начало. Без нищо да пропускаш.

Така че ѝ разказах от самото начало, но някои неща пропуснах. Тя задаваше въпроси и ме караше да повтарям събитията по няколко пъти като слагаше парченцата от картината в рамка, която да направи нещата различими. Отвътре и тя търсеше Пента, издирваше убиеца, който едва не уби и нея. В начина ѝ на мислене нямаше гняв, а само целенасочена, спокойна преднамереност, която опипваше и побутваше парчетата като се опитваше да ги сглоби. Говорех ѝ, държах ръцете ѝ докато обмисляше и когато и тя стигна до същата гола каменна стена, на която някой беше надраскал името Пента, промълви:

– Уморена съм, Майк.

Заведох я в едната спалня, тя се обърна, обвини ръце около шията ми и прошепна уморено:

– Оправи ме.

Пръстите ми смъкнаха ципа на гащеризона, оставиха го да падне, след това разкопчаха сутиена ѝ. Тя с движенията си помогна да се измъкне от него, след това се отпусна на ръба на леглото. Нежно я бутнах назад и дръпнах завивките над нея.

– Лека нощ, Тигър – казах аз.

Отговор не последва. Вече беше заспала.

Върнах се във всекидневната и седнах на дървен стол-люлка. Новините по телевизията не представляваха нищо забележително. Превключих на Си Ен Ен и улових някаква национална бъркотия и спорта за деня. Нямаше нищо за залавянето на количество наркотици, струващо милиард долара.

Смъкнах одеялото от другото легло, изключих телевизора, изпънах се на фотьойла със сваляща се облегалка и заспах с пистолет в ръка.

Слънцето се издигна над източния склон и дръпнах завесите на прозореца. Навън районът беше чист, взех радиотелефона и попитах:

– Някой от вас иска ли закуска, момчета? Единият каза:

– Иди пръв, Еди. На мен ми е останало още малко кафе.

Отговор не последва, но видях някакво движение зад групата скали и единият, наречен Еди, забърза към къщата с провесена на рамото пушка. При тези двамата всичко беше истинска войнишка маршова стъпка.

Отворих вратата, пуснах го да влезе и заключих след него.

– Имате ли топла вода? Трябва ми бърз душ.

– Проверете в банята. Казаха ми, че всичко работи.

Отидох в кухнята и сложих кафето. В хладилника имаше яйца, бекон и полуготови бисквити. Извадих всичко и го приготвих точно когато Еди излезе от банята облечен, с мокра коса и с пушката си. Той яде, благодарно и тръгна към вратата.

– Ще изпратя Тъни – обяви той през рамо.

На Тъни също му трябваше душ. Яде, изпи две чаши кафе и каза, че нощта е била спокойна. През деня той и Еди поотделно ще подремнат, докато другият пази. За вечеря ще дойдат един след друг, ще хапнат, преди да мръкне, ще си заредят термосите и туристическите кутии и ще започнат нощното си дежурство.

Телефонът позвъни. Вдигнах го и гласът на Фъргюсън попита:

– Всичко наред ли е?

Отговорих:

– Чудесно.

Той каза:

– Отлично – и затвори.

От стаята на Велда чух шум на течаща вода. Върнах се при кухненската печка. Имах чувството, че тази сутрин старият апетит на Велда ще се е върнал. Резенчетата бекон бяха почти готови. Направих от тях квадрат в тигана и счупих две яйца в средата. Полях ги с мазнина точно както тя обичаше и те станаха готови точно когато пристигна на масата. Сервирах бисквитите и налях кафе за двама ни.

– Не го казвай – предупредих аз.

– От теб ще стане великолепна съпруга, Майк.

– Помолих те да не го казваш.

– Тогава ощипи ме по устата с устните си – предложи тя.

– Ще почакам, докато си изядеш яйцата.

Преседяхме още един ден, като гледахме постоянния поток на телевизионните новини на всеки кръгъл и половин час. В тях нямаше нищо. От метеорологичната служба съобщаваха, че към нашия район се придвижва студен фронт и можем да очакваме ранни слани тази есен.

В четири без десет телефонът иззвъня отново. Пат обяви:

– Първата кола е потвърдена.

– Кога навлизате?

– На път сме, момче.

– Някакви проблеми?

– Само политически. Б. Б. ще заглади нещата.

Чух щракване и заглъхване на гласа на Пат.

– Много добре. Доскоро – затворих аз. Исках да кажа още нещичко на другия от линията, но се отказах.

Велда седеше на ръба на стола си.

– Започва ли се?

– Брадли и Кандейси Еймъри са намерили мястото. Пат спомена, че има политически проблеми.

– Какви?

– Не каза, но ми прилича на разправия между агенциите. Бенет Брадли се готви да я оправи, а той е дяволски добър дипломат. Удар като този е толкова голям, че всеки иска парче от баницата.

– По дяволите – каза тя, – могат ли да го объркат?

– Могат да развалят кефа на шефовете.

– Какво можем да направим?

– Да чакаме... И да се надяваме, че ще успеят да се разберат.

Тя ме погледна много сериозно и прехапа долната си устна.

– Не се очакваше да протече така, нали?

– Не.

– Има нещо тревожно. И ти го усещаш, нали?

Кимнах. Беше като в онази първа събота, когато започна всичко. Беше начинът, по който големият град, който бе толкова далече, можеше да поглъща жертвите си и да прави да изчезнат без някой да забележи или да го е грижа.

Сянката на планината отново се спускаше.

Приготвих кафе и сандвичи за момчетата навън, бързо ги повиках и Еди дойде, взе вечерята за двамата и се върна към своето бдение. Велда и аз хапнахме набързо и се върнахме до телевизора като останахме на местния нийоркски канал. До сега нищо не бе станало.

В девет часа прогнозата за времето се сбъдна. Студеният фронт бе дошъл по разписание и се почувства. Велда дръпна одеялото до брадата си и потрепери.

– Искаш ли да запаля огън?

– Би било чудесно.

Събрах дървата, наредих ги на железните подставки и пъгнах малко рехави подпалки под тях, като подредих всичко много акуратно.

– Глупаво е – пророних аз.

– Защо?

– Да се опитваш да си създадеш уют, когато проклет убиец си играе с теб.

– Това е негова игра, Майк.

– Мръсникът не е трябвало да оставя онази бележка.

– Трябвало е.

– Защо? Обясни това. Защо?

– Майк... Как си го убил?

Изправих се и се огледах около камината.

– Виждаш ли туба със запалителна течност някъде?

– Не. Не ми отговори.

– Зарежи това.

Погледнах от двете страни на огнището.

– Използвай вестниците – каза ми тя.

Те бяха грижливо подредени до стената – около двуседмично количество на Ню Йорк Таймс. Грабнах няколко броя, клекнах и започнах да късам страниците, да ги свивам на цилиндър и да ги пъхам между подпалките.

Използвах един брой, измъкнах втори и почти бях откъснал първата страница, когато това нещо ме бодна от страницата – снимка на две колони на лице, което не бях виждал от четири години и придружаваща я статия, озаглавена: „*Франсиско Дювал умира днес.*“

И сега Франсиско Дювал вече беше мъртъв.

– Какво има, Майк?

– Най-после са екзекутирали Дювал.

Тя взе вестника от ръцете ми и прочете статията.

– Четири години е обжалвал смъртната присъда. Най-после са приключили.

– Моите показания бяха решителни за процеса. Помниш ли?

– Присъдата е потвърдена. Бил е преднамерен убиец.

Отново взех вестника и се вторачих в снимката. Ако не го познаваш лицето би изглеждало безизразно, защото зад плътната маска на гъста, заострена черна брада и буен кичур коса, паднал на челото му, имаше ярост и омраза, които бяха изригнали в четиринайсет убийства. Очите изглеждаха безразлични, но в съда пламтяха и изгаряха всеки, който го обвиняваше.

Когато застанах на свидетелското място за да го позная, те се опитваха да ме изядат жив. Седеше там набъбнал от сдържан бяс без да го е грижа, че това, което казвам, е истина, а че удоволствието от убиването му се отнема. Трябваше да го застрелям вместо да го повалям в безсъзнание когато извърши последното си нападение на момичето, но тогава не знаех кого арестувам.

Когато напуснах свидетелското място, той каза много тихо:

– Ти ще умреш, Хамър. Аз ще те убия. Хората от пресата чува това и двама дори го съобщиха.

Велда наблюдаваше лицето ми, докато изучавах снимката. Усетих как се стягам когато си спомних тихия глас на Дювал. Стиснах зъби толкова силно, че ме заболяха челюстите и тя попита:

– Какво има, Майк? Обърнах страницата към нея.

– Познаваш ли го?

– Само от съда. Бях там, когато прочетоха присъдата.

– Разбира се... Как би могла да видиш връзката? Имала си само кратковременен контакт и то в стресово състояние.

Тя все още не схващаше.

– С кого?

– Взе ли малко от онзи грим, който използваша, за да скрият синината около околото ти?

– Заличителят? Той е в чантата ми.

– Извади го.

Тя измъкна тубата и я отвори. Беше мека бяла мазна пръчка. Прострях вестника на пода и я използвах върху снимката. Грижливо заличих острата брада, след това махнах перчема коса. Сега Дювал беше плешив, гладко избръснат, и когато подстригах краищата на провисналото украшение над горната му устна, за да се получат мустаци в консервативен стил, Велда също видя невероятната прилика. Тя каза:

– Това е Бенет Брадли.

– Не – отговорих аз. – Това е Франсиско Дювал. Те са братя.

– Майк... По-добре е да се увериш...

– Сигурен съм, пиленце.

Отново продължително разгледах префасонираната снимка и казах:

– Пента. Най-после извадих копелето на повърхността.

Франсиско Дювал го бе казал, Брадли го беше чул и сега трябваше да го направи. *Умираш, задето ме уби.*

През цялото време се бях залъгвал, че съм невинен страничен човек когато всъщност съм бил главната мишена. Бях се впуснал в безумно гонене на вятър като бях сложил Антъни Ди Сика в центъра и бях открил адско количество кокаин и един възможен кандидат за президент, докато мръсникът, когото търсех, едва не премахна Велда, застанал право пред мен.

Глупак. Бях глупак. А Брадли-Пента обичаше преследването. Въвличаше всички и им изкарваше парата. Можеше да действа както си иска и всяко обвинение отиваше в грешна посока.

– Как е могло да стане, Майк?

– Може би има генетично родство, котенце. И двамата са хладнокръвни убийци. Дяволски добре са изучавали жертвата и убиването е станало част от живота им. Просто са имали разни обекти, това е всичко. Дювал го е вършил заради удоволствието от убийството. Това му е доставяло чувствено удоволствие. Той е флиртувал с всяко убийство като се е наслаждавал на цялото безсмислено действие. Трудно е могъл да бъде заловен, защото не е имал никакви мотиви освен удоволствието – както толкова много други масови убийци.

Но Брадли е направил от това своя професия.

Представи си само дързостта на такъв човек, който е могъл да се издигне в редиците на Външното министерство до такъв пост. По дяволите!

Велда не можеше напълно да го разбере. Тя възрази:

– Но правителството трябва да го е проучило, Майк, те не могат просто...

– Дете, името му много вероятно е Брадли. Ранното му минало е могло да мине през проучване, а никой не е знаел за сегашните му занятия. Той се вмъква в това като експерт по Пента. Положително е знаел всичко за него. Можел е да направи разследванията му да изглеждат страхотни като е приближавал до типа, почти го е пипвал и го е пропуснал толкова за малко, че не са могли да си позволят да го махнат.

– Ти каза, че се готвят да го заменят.

– Разбира се. Уредил е дори собственото си преместване като част от своето прикритие. Получил е задача да убие вицепрезидента на Съединените щати от една неприятелска държава, защото поради поста си е можел да работи в тези кръгове. Приел е договора, може би е допуснал нарочни грешки в търсенето на Пента и това е накарало правителството да си спомни за него и да го премести.

– Никой не е посягал на живота на вицепрезидента, Майк.

– Не е, защото преди да успее да свърши подготвителната работа, са езекутирали брат му и мислите му са приели един от тези обрати, които стават при неуравновесените. Той е откачил, просто е откачил. За пръв път е действал несвързано. Канел се е да осъществи обещанието на брат си. Знаел е за мен, къде живея и къде работя. Измислил е целия сценарий и се е погрижил да се срещне с мен в онази събота. Слабото му място е било, че не е знаел как изглеждам. Трябвало е само да се отнесе до справочния отдел на някой вестник и нямаше да ме изпусне. Моите папки със снимки в тях са дебели по два сантиметра. Целият му

натрупан опит е отишъл на вятъра, защото е подходил емоционално към това убийство.

Докато разказвах това на Велда, пяхах още хартия под дървата. Кибритът беше в малка чугунена кутия на рамката на камината. Запалях една, допрях я до вестниците и се загледахме в огъня, който се разгаряше.

– Странно – казах аз. – По някакъв начин това не е имало значение. Свръхличното пътуване, което е предприел, като е оставил бележката от Пента, го е върнало обратно точно в същата работа. Бил е единственият експерт по Пента в страната и се е оказал на самото място. Сега вече ме познаваше. Нямах повече да си позволя да бъде небрежен. Това, което Бродли не е разбрал, е, че шефовете му отвъд океана мислят съвършено различно. Те са фанатични националисти и са му плащали за политически убийства, а вместо това той се е изложил на възможно залавяне и разпити, които биха могли да разкрият плановете им, и те са решили да го убият.

Тя взе машината и разбърка огъня. Той се захващаше, дърветата започваха да прашят.

– Никаква любов не е изразходвана в този престъпен бизнес. Фелс и Бърн са му стари връстници. Вероятно ги е използвал при своите дела, така че работите им са били тясно преплетени от години. Непременно са знаели много един за друг през цялото това време. А сега внезапно Бърн и Фелс получават договор, който им предлага да убият Бродли задето е изоставил първоначалния си обект.

– Как биха могли да знаят къде да го намерят?

– Научили са само онова, което вестниците са споменали за бележката, но то им е стигнало. Аз бях нишката им към Пента. Решили са, че трябва да знам нещо за него, оттам и отвличането.

– Можели са и да те убият.

– Не. В тях има твърде много професионализъм. Това би докарало прекалено много полиция.

– Но те убиха Смайли – напомни ми тя.

– Скъпа, тези двама са били истински негодници. Бързали са и са използвали за действията си старите си връзки. Когато са свършили работата си със Смайли, не са искали да оставят наоколо никакви свидетели, така че са го очистили. Глупаво са използвали тайна квартира, без да се досетят, че Пента... или Бродли, също е знаел за нея. Синхронизирането на нещата от страна на Бродли е просто страотно. Винаги се е предполагало, че в това време прави нещо друго.

– Например премахва Фелс и Бърни.

– Два бързи, точни изстрела и край. Твърде жалко, че не е имал време да претърси квартирата. Може би е опитал, но къщата е приспособена от експерти и онези двамата са имали хитро скривалище – изсмях се.

– Чудя се дали още е държавна.

– Майк... Докато бях в болницата...

– Она пръв санитар в стаята ти е бил той. Искал е да те убие, котенце.

– Това е безумно!

– Виж какво... Ти би могла да му хвърлиш бърз поглед в нашия офис.

– Но не бях успяла.

– Но пък имаше лента с гласа му. Някъде в администрацията би могло да има и други записи на гласа му и снемане на гласова характеристика от твоя би била друго доказателство, което би могло да го закове. Едно е сигурно: не е бил глупав. Знаел е, че се е обаждал тогава и е искал да се осигури двойно.

– Записването на гласа му стана почти случайно. Никога не съм мислила...

– Не е можел да рискува. Освен това е искал да ме направи уязвим. Знаел е, че ще се побъркам, ако те пречука и ще изляза на открито. За щастие Пат държеше ченгета пред вратата ти и осуети всичките му планове в това направление. По дяволите, той и без това имаше куп удобни случаи да се справи с мен. Беше там, когато казах, че отивам в офиса си и имаше достатъчно време, докато бях вътре да заеме позицията и от адски близо да ме пречука от колата – замълчах, загледах се в огъня и се замислих за начина, по който бях отхвърлял мотивите за убийството си. Изглеждаше, че те въобще липсват. – Знаеш ли кое е жалкото? Аз бях единственият, който не прозря истината. Завъртях се около Ди Сика и всичко, което правех, беше само прикритие за Брадли. Той беше на върха на действията като капак на гърне и всичко вървеше до голяма степен както той си поиска. Ако присъства при залавянето на онзи наркотик няма да има понижение... Ще се издигне на по-висока степен и ще стане дори още по-важен за работодателите си от преди. Ще бъде в състояние да устройва политически убийства почти когато му скимне. Виж само как се постави в центъра на това. Точно сега не би искал никакво подозрение да падне върху него. Доброволно седна в бронираната разузнавателна кола с Кандейси, дава нареждания на нашите момчета, но някъде е спрял за достатъчно дълго и е успял да предупреди двете федерални

агенции и да ги вкара в политическо боричкане. Предполага се, че той е някъде, откъдето приглажда настръхналите пера докато трае залавянето, а знаеш ли къде е всъщност?

– Къде?

Долових напрежението в гласа ѝ.

– На път за насам – отговорих аз. – Той можа да нанесе удара си върху нас и при това да се окаже отново в играта в града. Никой няма да забележи отсъствието му в суматохата или да му хрумне да го потърси, защото вече ще е изработил своето алиби.

Огънят сега пламтеше, но Велда потрепери и аз отново изпитах онова чувство. Бях пресметнал часовете и минутите и знаех, че това, което току-що бях казал, бе вярно.

Издърпах Велда настрана от яркия огън и се втурнахме в сянката към телефона. Взех го, вслушах се, два пъти ударих апарата и го оставих.

– Прерязан е, нали? – попита Велда.

– Трябва да е станало около главния път. Наоколо няма стълбове, така че кабелът трябва да минава под земята до шосе 28.

– Можеш да кажеш на пазачите...

– Не. Той ще има двустранна линия на тази честота при себе си. Ако пазачите са нащрек, биха могли да го улучат с техните нощни визьори.

– Биха могли? – в гласа ѝ имаше странна нотка на обреченост.

Времето бързо летеше. Трябваше да вляза в играта, а Велда не беше в състояние да върви с мен. Наредих:

– Ела тук – и я поведох към антрето. Дръпнах стола, качих се на него и отворих капака на тавана. – Ще се скриеш тук.

Тя отстъпи назад с очи, вперени в черната дупка на тавана.

– Не мога.

– Глупости. Трябва да го направиш.

Наложи се да я кача насила на стола, след това да я повдигна в тъмнината. Когато краката ѝ бяха вътре, протегнах ѝ фенерчето. Поне имаше нещо, за което да се държи. Казах ѝ да стои тихо и да не мърда, след това напирах капака и го наместих обратно.

Нямаше как да угася огъня, така че долепих два стола един до друг пред телевизора, наслагах достатъчно възглавници от дивана по тях за да изглеждат заети, отидох в задната спалня и отворих прозореца. Изпълзях навън, затворих прозореца и застанах там, като се опитвах да доловя всеки звук, докато очите ми привикваха с тъмнината.

Когато за пръв път дойдохме тук, бях запечатал мястото в съзнанието си и сега си го припомнях в подробности. Ако Бродли е отвън, вероятно има очила за нощно виждане, които могат да различат всяко движение по терена.

Легнах по корем, пълзях и спирах като се стараех да се зароя в тревата. Бродли не би имал време за изследване на повърхността колкото имах аз, така че леките ми очертания биха му се сторили като хълмче. Дъгата, която описвах, ме отведе далеч от скалите, заобиколи ги, след това дойдох пред тях от другия край.

Сега виждах къде е постовият. Беше мястото на Еди и успях да го видя като смътен силует на светлината. Не исках да се обърне внезапно и да ме застреля, затова не казах нищо, докато не се озовах точно над него. Протегнах ръка и го сграбчих над лакътя.

Проклетата пушка изхвъркна от пръстите му и той падна върху мен, мокър и лепкав от кръвта, която се стичаше от главата му. Взех пушката и насочих визъора към другата скала. Нощта се превърна в зеленикаво оцветен здрач, където всичко беше замъглено, но различно. Обърнах нощния визъор към купчината скали и видях чифт крака, които стърчаха там, където не би трябвало да бъдат и хвърлих пушката.

Копелето е било тук! По дяволите, трябваше да си стоя в къщата, вместо да се опитвам да се свържа с охраната. Имал е колкото си иска време за да обезвреди двата поста и сега вероятно е вътре. Имаше време в излишък. Ще трябва да се увери, че държи височината и иска да ме изненада. Ако открие, че къщата е празна, ще трябва да преразгледа плана си. Но първо трябва да се увери. Вероятно е намерил колата отзад, така че ще разбере, че сме наблизо. Ще се досети, че не мога да вървя бързо с Велда и че положително няма да я изоставя. Следователно ще търси. Първо в стаите, после в по-скритите места.

Тичах като луд с пистолет в ръка. Приблжих до къщата и останах в тревата като се промъквах към задната ѝ страна. Ключалката нямаше да е трудна за отключване за професионалист. А може и да счупи стъкло на входната врата и отвътре да завърти дръжката. Това нямаше значение. Важно беше само, че той е там, вътре.

Краката ми почувстваха чакъла и стъпих на него, отидох до прозореца и го отворих. Щях да умра от бързане, но прозорецът се отвори лесно, той не беше в стаята и аз се плъзнах вътре тихо като сянката си.

Във всекидневната пламъците танцуваха като хвърляха мътен оранжев отблясък наоколо. Пращенето на горящите дървета заглушаваше всякакъв слаб звук, който бих могъл да чуя. Пристъпих бързо към

чудноватите рисунки, които огънат правеше по стените, послушах се отново, след това коленичих и започнах да пълзя като животно през стаята.

Лъчът на джобно фенерче бързо проряза тъмнината зад ъгъла. След това го чух – влаченето на краката на стола по пода. Една ръка внезапно замахна към тавана и той се разсмя. Копелето се смееше!

Влязох точно когато чух приглушения писък на Велда и в мъждивите, подскачащи светлинни рисунки чифт мъжки крака висяха от отвора на тавана и бавно се качваха нагоре, докато той се вдигаше на ръце.

За секунда поисках да го смъкна долу, но смених намерението си.

Освободих спусъка на 45-калибровия пистолет, избрах си истинска нарочна цел и го натиснах. Той изригна грохот и жълтеникава светлина, и в тази единствена секунда видях кракът да отскача и се свива в смешно движение, и преди да успее да извика, повторих това и с другия крак, и целият мъж тупна от отвора на тавана с ръка, още вчепкана във Велда, която я измъкна заедно с него.

Кракът ми го ритна настрана, изправих Велда на крака и двамата погледнахме надолу към Брадли. Действието на куршумите беше го направило почти бездиханен. След това болката истински го смаза. Ръцете му се протегнаха, като диво се забиваха в пода. Погледна ме с очи толкова пълни с омраза, че изглеждаха почти черни. Спокойно казах:

– Беше ти брат, нали?

Той побесня и замята тялото си в гняв и болка като все още се опитваше да се измъкне. Оставяше кървава следа след себе си и лицето му бе стегнато от крещяща гримаса.

– Близък, копеле толкова! Ти уби моя брат-близък. Уби и мен, ти скапан...

Наведох се и опрях дулото на моя пистолет право в челото на Брадли.

– Ако го направя, ще отрежа нещо повече от петте ти пръста, Пента. И ще го сторя със собствения ти нож.

Велда стоеше без да се намесва и хладнокръвно наблюдаваше. Казах й:

– В колата има радио, пиленце. Щатската моторизирана полиция е на девети канал. Повикай ги.

Тя ми кимна и тръгна към вратата.

Ухилих се надолу към Брадли. Чудех се, какво ли ще кажат от Министерството на външните работи. По някакъв начин беше твърде лошо, че се връща жив. Шумотевницата ще бъде ужасна. Тя ще замъгли

голямата история, която ще издигне на върха Полицията на Ню Йорк, ще осигури на Рей Уилсън славно изпращане и ще направи един ден Кандейси президент.

Усмивката ми стигна до него. Хилех му се по същия начин, по който и на брат му в съдебната зала. Внезапно тялото му се загърчи в спазми. Той започна да си къса дрехите и изрева:

– Ти ме уби! – погледна надолу, отново закъса дрехите си и извика:
– Ти ме уби!

– Не още – отговорих аз.

Опита да отмести главата си настрани от пистолета, но аз го задържах върху него. Той се мятеше като се мъчеше да се отдалечи от мен и кървави пръски набраздяваха стените. Усетих от тях и по лицето си и отново се ухилих.

Ръцете му се опитваха да достигнат до раздробените му крака, от устата му излизаше пяната на агонията. Той пак видя усмивката ми и изпъхтя нов вик, който успя да превърне в думи.

– Уби брат ми, уби и мен!

Тогава намери малокалибрения пистолет за който всъщност опипаха ръцете му и го вдигна нагоре, описвайки помитаща, смъртоносна дъга като пръстът му натискаше спусъка.

Чу се смазващият рев на четирийсет и пет калибровия. Кръвта му потече навсякъде. Пресни тъмночервени петънца се появиха върху опакото на ръката ми. Бавно се изправих и му отправих сурова усмивка, която той вече не можеше да види.

Казах:

– Сега вече те убих, лайно.

КРАЙ

© 1989 Мики Спилейн
© Роза Григорова, превод от английски

Mickey Spillane
The Killing Man, 1989

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Мики Спилейн. Убиецът
Американска. Първо издание
Издавателство „Делакорт“, София
Художник: Росица Крамен
Редактор: Вихра Манова
ISBN 954-8415-08-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10830>]